

“ÜÇ DÜNYA TEORİSİ,,:

**Aydınlık'ın
sınıf işbirliğinin
temeli**

TÜSTAV

**HALKIN BİRLİĞİ
YAYINLARI**

TÜSTAV

28G / 7643

“ÜÇ DÜNYA TEORİSİ,,:
AYDINLIK'IN
SINIF İŞBİRLİĞİNİN
TEMELİ

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV
İŞÇİ VE SOL HAREKET
KÜTÜPHANESİ

Sütun No :.....28.....

Raf :.....G.....

Dizgi: Yeni Çağ Matbaası
Baskı: Nurdoğan Matbaası
Kapak baskısı: Kelebek Matbaası

1. Baskı: Kasım 1977

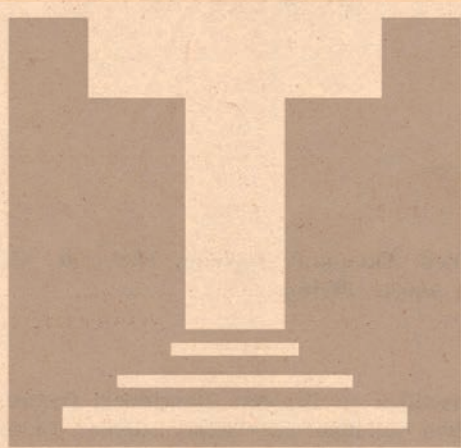
Halkın Birliği Yayınları: 2
Sorumlu Yönetmen: Fikri Yüksel

TÜSTAV

Yönetim Yeri: Klodfarer Cad.
Oğuz Han, No: 25/12 Divanyolu - İSTANBUL
İsteme Adresi: P.K. 1297 Sirkeci - İst.

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
Giris	5
I	
«Uluslararası Yeni Ekonomik Düzen»; Kruşçevci «Kapitalist Yobun Bir Başka Biçimi»	8
II	
Çağımız Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağıdır	31
Çağımızın Başlıca Çelişmelerini Tahrif Edenler, Daima Revizyonistler Olmuştur	31
Stalin'in Fikirleri Sınıf İşbirliği Siyasetine Alet Edilmez ...	37
Oportünistler Lenin'in Fikirlerinin Eskidiğini İddia Ediyorlar	48
Aydınlık - Halkın Sesi Oportünistleri: Marksizm-Leninizmin Usta Karikatüristleri	51
Dünya Devriminin Temel Gücü «Üçüncü Dünyadır» Tezi, Sınıf İşbirliği Siyasetinin Yalan Bir İftirasıdır	66
Oportünistler Emperyalizmin Tabiatının Değiştiğini Savunuyorlar	71
Bir Süper Devlete Dayanarak Diğerine Karşı Mücadele Edilemez	77
Oportünistler Yurt Savunmasında Halka Değil, Hakim Sınıflara Güveniyorlar	81
III	
Oportünizmi Reddedelim, Marksizm-Leninizmin Bayrağı Altında Birleşelim	92
Notlar	95

TÜSTAV

G İ R İ Ş

1960'larda modern revizyonist ihanet akımına karşı yürütülen mücadeleden sonra, bugün yeniden uluslararası Komünist Hareket içinde oportünist bir akıma karşı amansız mücadele dalgası kabarmaktadır. Bu oportünist akımın mahkûm edilmesi günün acil ve zorunlu bir görevi olarak gündemdedir.

Yeni oportünist akımın temsilcileri yüzlerini gizlemek için tıpkı Lin Biao gibi ellerinden kızıl kitabı düşürmüyorlar. Ama en sinsî yollarla, hayasızca yalan ve iftiralarla, çocuksu masallarla, Marksizm-Leninizme saldırmaktan da geri durmuyorlar. Onlar eleştirinin bayağılaştırılmasının en berbat örneklerini sunuyorlar, dedikodu ve asılsız suçlamayı bizzat teşvik edip yayıyorlar. Onlar şakşakçılığı, yağcılığı, himaye edip geliştiriyorlar. Onlar, Kruşçef gibi ikiyüzlü entrikacılar. Onlar, Mao Zedung'u arkadan hançerliyenlerdir.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri de işte bu meziyetlerle donanmışlardır. Bu oportünist mihrak eskiden olduğu gibi Mao Zedung'un ismi arkasına sığınarak karşı-devrimci siyasetinin yaldızlı reklamını yapmaktadır. Demagojik laf ebeliğiyle, boş palavrayla, kof övünmeyle, genç kadroları etkilemeye çalışmaktadır. Bu doğaldır. Çünkü iflas eden siyasetlerini ayakta tutmak için tüm oportünistler bu faydasız aşılara başvururlar. Onlar bize geçmişte de aynı yöntemlerle saldırmışlardı. Ancak tüm oyunları ayaklarına dolaşmış, teşhir ve tecrit olmuşlardı. Bugün de benzer bir gelişme içindedirler. Hele Aydınlık'ın 80. sayısında yayınladıkları Marksist-Leninist siyasetimi-

zi sözümona mahkum etmeye çabalayan yazıları, ideolojik acizliklerini Halkın Birliği'nin Marksist-Leninist siyaseti karşında ezildiklerini sergilemeleri niteliğindedir. Bu iflaşları onları uşaklık ettikleri hakim sınıflara devrimcileri isim vererek ihbara kadar götürmüştür. Bu yazıları, oportünizmin kara iflas bayrağıdır.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünist mihrakına karşı bugünkü mücadele, geçmiştekinin devamı ve ayrılmaz parçasıdır. Çünkü bu oportünist akımın bugün vardığı nokta geçmişten günümüze uzanan bir gelişimin ürünüdür.

Geçmişte bu oportünistler uzun süre, uluslararası planda, 1960'lardan itibaren şiddetlenerek kesintisiz devam eden dünya Marksist-Leninist hareketiyle modern revizyonistler arasındaki mücadele konusunda ortayolcu bir tavır benimsemişlerdi. Onlar uzun süre, Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonistlerin iktidarı ele geçirdiğini, proletarya diktatörlüğünü, adım adım burjuva diktatörlüğüne dönüştürdüklerini reddettiler. Sovyetler Birliği'nde modern revizyonizmin sosyal-emperyalizme dönüştüğü ise, onlar için kesinlikle reddedilen bir durumdu. Onlar ayrıca o dönemde Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tecrübelerinde reddediyorlardı. Sadece SBKP'nin bir takım küçük hatalar işlediğini söylüyorlardı. İşte bu oportünist mihrakın burjuva klübü bu ideolojik temel üzerinde ortaya çıktı. Onlar daha sonra yine bir yandan oportünist bir çizgi izlerlerken, bugün yaptıkları gibi devrimci özünü boşaltarak Mao Zedung düşüncesine el attılar. Yani onu oportünizmlerinin kalkanı haline getirme faaliyetine giriştiler. Yavaş yavaş kendilerini Sovyet sosyal-emperyalizmi ifadesine alıştırdılar. Ancak onlar bugün de herkesin bildiği, gördüğü gibi, sanki öteden beri aynı şeyi savunuyormuş gibi, ukala bir tavırla özeleştiri yapmaya yan çizdiler. Aynı dönemde Mao Zedung'la, Kıvılcımlıyı bağdaştırmaya yeltendiler. Onu överek göklere çıkardılar, Vatan Partisi programını var güç-

leriyle alkışladılar, PDA'nın sayfalarında Kıvılcımlının anti-Marksist tezlerini, yazılarını reklam ettiler. Kıvılcımlıdan aldıkları akılla «Sosyalist Kurultay» maskaralığını, Mao Zedung yaftası asarak yutturmaya çalıştılar.

Bugünkü Aydınlik-Halkın Sesi oportünist mihra-kının yükseldiği ideolojik temel kaba çizgileriyle işte böyledir. Onların «Marksist» diye yurtturmaya çalış-tıkları geçmişleri de işte böyle bir ideolojik temel üzerinde doğdu.

TKP/ML hareketi ise doğuşundan itibaren ulus-lararası komünist hareketin modern revizyonizme karşı mücadelesinde, kararlılıkla Marksizm-Leninizm safında yer almış, Sovyet sosyal-emperyalizmine kar-şı mücadele etmişti. İbrahim Kaypakkaya yoldaş TİİKP içinde oportünizme karşı mücadelede aynı ke-sin tavrı benimsemiş, modern revizyonizme, Rus sos-yal-emperyalizmine kararlılıkla karşı çıkarak ulus-lararası Marksist-Leninist hareketin bayrağını yük-seltmiş, oportünistlere bu konuda kararlı muhalefet yürütmüştür.

O, TİİKP'in oportünist programını eleştirirken, Ocak 1972'de şunları Yazmıştı:

«Sovyet sosyal-emperyalizminin dünya halk-larının düşmanı ve ABD emperyalizminin suç ortağı olduğu, Program da mutlaka yer alma-lıydı.» (1)

Bugün uluslararası komünist hareket içinde tar-tışılan «Üç Dünya Teorisi»nin çeşitli ülkelerdeki tüm savunucuları benzer taktikler izliyorlar. Onlar Mark-sizm-Leninizmden tam sapmalarını, uluslararası Mark-sist-Leninist hareket içindeki yıkıcı, bölücü faaliyet-lerini vurdumduymazlıkla, Mao Zedung'un ismini is-tismar ederek, iğrenç tahrifatçılıkla gizlemeye çalışı-yorlar. Aydınlik-Halkın Sesi oportünist mihra-kı da bu konuda mahirdir. Onlar oportünist «Üç Dünya Teorisi»ni usulüne uygun olarak savunmada çeşitli ülkelerdeki kafadarlarına örnek olacak niteliktedir-ler. Ancak onların tüm «incelikleri» gerçek nitelik-lerini gizlemeye yetmemektedir.

I

«ULUSLARARASI YENİ EKONOMİK DÜZEN»; KRUŞÇEVCI «KAPİTALİST YOL»UN BİR BAŞKA BİÇİMİ

«Üç Dünya Teorisi»nin özünü «uluslararası yeni ekonomik düzen» tezinin oluşturduğunu daha önce belirtmiştik. «Devletlerin bağımsızlık» istemesi gibi «durdurulmaz tarihi akım»da bu tezin üzerinde yükselmektedir. Bilindiği gibi «Üç Dünya Teorisi»ne göre II. Dünya Savaşından sonra yeni bir «devrim cephesi» açılmıştır. Bu cephe, «Devletlerin Bağımsızlık» hareketinin cephesidir. Daha açık bir ifadeyle iki süper devlet dışındaki tüm devletlerin, yani bu ülkelerdeki hakim sınıfların bağımsızlık yönünde gelişen «yeri göğü sarsan» hareketlerinin cephesidir. Bunlar artık karşı-devrim saflarından çıkmış, stratejik olarak devrim saflarına geçmişlerdir. Bu ülkeler veya devletler yavaş yavaş menfaatlerinin bilincine vararak, «durdurulmaz mücadelelerle» emperyalist, sosyal-emperyalist sistemden adım adım kopmaktadırlar!

Marksizm-Leninizmi tersyüz eden bu zirva teorisinin ülkemizdeki harareтли savunucularıda benzer şeyler söylemektedirler. Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri şöyle yazıyorlar:

«Üçüncü Dünya ülkelerinin mücadelesinde, uluslararası yeni bir iktisadi düzen talebi önemli bir yer tutuyor. Bu talep, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin az gelişmiş ülkeler üzerinde sürdürdükleri ağır sömürü zincirini kırmayı, emperyalizmin dayandığı temel olan eski iktisadi sistemi değiştirmeyi hedef almaktadır.» (abc) (2)
Görüldüğü gibi çoğunluğu yarı-sömürge olan «Üçüncü Dünya Ülkeleri» hakim sınıflarına emperya-

lizmin, sosyal-emperyalizmin ağır sömürü zincirini kırma, emperyalist, sosyal-emperyalist sistemi parçalama gibi son derece devrimci bir görev verilmektedir. Peki kimdir bu görevi yapacak olanlar? Kimdir «uluslararası yeni ekonomik düzen kurma yolunda hızla ilerliyorlar» diye alkışlananlar? Bunlar çoğunlukla yarı-sömürge ülkelerdeki komprador burjuvalar, toprak ağalarıdır; Komprador burjuvazi-toprak ağası sınıfı devletleridir. «3 Dünya teorisi» ve onun uşak ruhlu savunucusu Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri, emperyalist sosyal-emperyalist sistemi parçalamayı, bu sistemden kopmayı, emperyalist uşaklarının eline bırakmaktadırlar. Kâğıt üzerinde alınan kararlarla, bir çift lakırdıyla emperyalist, sosyal-emperyalist sistem parçalansaydı, ülkemizde emperyalizme her demecinde çatan Türkeşleri anti-emperyalist savaşçılar olarak göklere çıkarmamız gerekirdi. Fakat ülkemizde Marksist-Leninistler böyle bir «görevi» kararlılıkla reddederek, oportünist «3 Dünya teorisi»ni savunan sınıf işbirlikçilerine bıraktılar.

«Emperyalizmin dayandığı temel olan eski iktisadi sistemi değiştirmeyi hedef alan» komprador burjuvalar, toprak ağaları, bunu nasıl gerçekleştirecekler? Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri «hammaddelerine sahip çıkarak, karasularını 200 mile çıkartarak vs vs...» diye cevap veriyorlar. Kısacası çeşitli reform mücadeleleriyle bu büyük görevlerini başarıya ulaştıracaklarını söylüyorlar. Onlar böylelikle dünya da çatışan sınıfların niteliği meselesini bir çırpıda ortadan kaldırarak, Marksist materyalizmi, Leninist devrim teorisini tahrif ediyorlar.

Emperyalist sömürü zincirini çoğunluğu yarı-sömürge olan «3. dünya ülkeleri»nin hakim sınıfları kıramaz. Komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının emperyalist, sosyal-emperyalist sistemi değiştirme diye bir meseleleride yoktur.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri, yarı-sömürge ülkeler hakim sınıflarına emperyalizmin ağır sömürü zincirini kırma, emperyalist, sosyal-emperya-

list sistemi yıkma görevi vererek, onları ilerici, devrimci gördüklerini açığa vurmaktadırlar. Bunların dilindeki «eski ekonomik sistemi, düzeni değiştirme» sözleri, Ecevit'in dilindeki «düzen değişikliği», «halk iktidarı» sözlerinden pek farklı değildir. Bunların «zincir kırma» palavraları, zincirin halkaları olduklarını gizlemeye, halkları kandırmaya, avutmaya yöneliktir.

Emperyalizmin sosyal-emperyalizmin ağır sömürü zinciri bir takım reformlarla kırılmaz. Emperyalist, sosyal-emperyalist sistemi parçalama, gerici, faşist diktatörlerin, şeyhlerin, şahların yapabileceği birşey değildir. Bu, başta proletarya olmak üzere, halkın uzun, zorlu mücadeleleriyle gerçekleştireceği devrim meselesidir. Kim bu gerçeği karartırsa, hangi yaldızlı palavrayı atarsa atsın, emperyalizme, sosyal-emperyalizme hizmet eder.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri, İran Şah'ını Türkiye'yi ziyareti sırasında anti-emperyalist savaşçı olarak alkışlamışlardı. Onlar ziyaret münasebetiyle yayımlanan Türkiye-İran ortak bildirisini, şöyle selâmlamışlardı:

«Her iki taraf (Türkiye-İran — HB), hak eşitliği ve milletlerin kendi doğal kaynakları üzerindeki egemenliklerine saygı göstererek yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması hususundaki hayati ihtiyacı açıklıyorlar. Bilindiği gibi bugün, yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması isteği, üçüncü dünyanın ekonomik alandaki temel isteğidir.»⁽³⁾

Demireller, Türkesler, şah gibi zalim işbirlikçilerde emperyalist, sosyal-emperyalist sömürü zincirini «kırmayı», «uluslararası yeni ekonomik düzen» kurmayı hedefledikten sonra devrim yapmaya elbette gerek kalmaz. Onlarla tek cephe kurmak için bundan daha elverişli temel olabilir mi?

Kruşçef revizyonistlerinin «kapitalist olmayan yol» tezide «uluslararası yeni ekonomik düzen» teziyle benzer özellikler gösteriyordu. Onlarda gelişme

halindeki ülkelerin çeşitli reformlarla emperyalist sistemden kopacağını söylüyor, bunu tarihi bir akım olarak değerlendiriyorlardı. «Gelişme halindeki ülkeler» hakim sınıflarının, yani çoğunlukla emperyalizmin işbirlikçisi sınıfların milli menfaatleri koruma eğiliminin; bağımsızlık eğiliminin geliştiğini iddia ediyorlardı. 1965 Şubatında Cezayir'de toplanan Asya-Afrika ülkeleri ekonomik seminerine bir rapor sunan Kruşçevci «kapitalist olmıyan yol» tezinin savunucusu M.V. Solodovnikov şunları yazıyordu:

«... Hükümetlerin ve kamuoyunun gittikçe daha fazla tuttuğu birinci eğilim, ulusal menfaatleri gözönünde tutarak, gelişme halindeki ülkede bulunan bütün yabancı özel sermaye faaliyetlerinin hükümet kontrolü altına sokulmasına yada bu sermayelerin millileştirilmesine yönelmektedir.» (4)

.....

«Emperyalizm ve sömürgecilik, dünyayı, sanayileşmiş ülkeler ve ilkel maddeleri sağlayan ülkeler halinde; yani bir dünya şehri ile bir 'dünya köyü' halinde; sömürenlerle sömürülenler halinde ikiye ayırmıştır. Gelişme halindeki ülkelerin bugünkü ihracatının % 90'ını, fiyatları sistematik olarak düşürülen ilkel maddelerin teşkil ettiğini söylersek, bu durumu yeterince açıklamış oluruz. Bu durumun devam etmesi, gelişme halindeki ülkelerin ekonomik kalkınmasına ciddi bir engel teşkil etmektedir. Bundan ötürü, sömürgecilik çağında arta kalmış olan ve ancak bir kaç metropolün menfaatlerini sağlamaya yarayan eski ekonomik ilişkilerin yapısını değiştirmenin ve bütün ülkelerin, yani gelişme halindeki ülkelerin, sosyalist ülkelerin ve gelişmiş kapitalist ülkelerin menfaatlerini gözeten yeni bir uluslararası ticari ilişkiler sistemi kurmanın zamanı gelmiştir.» (5)

«2. Dünya» denen kapitalist ülkelerin «3. dünya» ile eşit ilişkilere yöneldiğini iddia edecek kadar pu-

sulasını şaşırması oportünistlerin «uluslararası yeni ekonomik düzen» dedikleri şeyde bundan pek farklı birşey değildir. «Uluslararası yeni ekonomik düzen» tezi Kruşçevci «kapitalist olmayan yol» tezi gibi devrimi ortadan kaldırmakta, reformcu, revizyonist bir yol çizmektedir. Yeni oportünistlerde aynı Kruşçevciler gibi «ezen ve ezilen devletler» ayrımını sahte vaadlerini, uyduruk kurtuluş yolu önerilerini süslemek için kullanmaktadırlar.

Kruşçevci hainler, halkların dikkatini gerçek kurtuluş yolundan çekmek onları sahte vaadlerle avutmak için emperyalizme ilelebet köleliği vaazeden siyasetlerinin renkli reklamını yapıyor; «Gelişme halindeki ülkeler, pratik faaliyetlerinde dünya piyasasında kendilerine de eşitlik tanınması ve yeni bir uluslararası işbölümünün gerçekleştirilmesi için mücadele etmektedirler. Birleşmiş Milletlerin Ticaret ve Kalkınma Konferansının Toplanması bu mücadelenin önemli aşamalarından biridir. Bu konferans, sosyalist ülkeler ile gelişme halindeki ülkelerin ortak çabaları sayesinde toplanmıştır.» (6) diye yazıyorlardı.

Kruşçevci revizyonistler 23 Mart-15 Haziran 1964 tarihinde yapılan bu konferansın büyük reklamını yaptılar. «Günümüzde ortaya çıkan yeni gelişme» olarak nitelediler. Solodovnikov bu konferansa değinirken şunları yazıyor:

«Bu konferansta toplantıya katılan ülkelerin büyük bir çoğunluğu sömürgecilik çağından kalma eski ekonomik ilişkiler sisteminin artık yürüyeceğini ve bundan dolayı yerine yeni bağlantıların kurulması gerektiğini açıkça söylemişlerdi.»

.....

«Emperyalizmin ekonomik sisteminin tasviye edilmesi uluslararası en önemli politik iş haline gelmişti.

Sosyalist ülkeler, gelişme halindeki ülkelerle birlikte uluslararası yeni ekonomik ilkelerin

kurulması gerektiğini savundular.» (7)

Görüldüğü gibi «uluslararası yeni ekonomik düzen tezi yeni değildir. Eskiden beri çığnänen çürümüş bir sakızdır. Kruşçev'den devraldıkları bu çürümüş sakızı şimdi yeni oportünistler, bu arada ülkemizdeki kokuşmuş oportünistler hararetle çığnıyorlar.

İlginç bir yönde «kapitalist olmayan yol» revizyonist tezinin savunucularının «uluslararası yeni ekonomik ilişki ilkeleri» diye büyük yaygarasını yaptıkları ilkelerin, «uluslararası yeni ekonomik düzen» tezini savunan oportünistlerin sabah akşam tekrarladıklarıyla uyum göstermesidir. İşte «kapitalist olmayan yol;» yani revizyonist yol savunucuların pek benimsedikleri ilkelerden biri:

«Sosyal ve ekonomik yapıların değişik olması, ülkeler arasında fark gözetilmesine yol açmalıdır.» (8)

Bu ilkeyle, sosyalist ülkeleri, halk demokrasilerini, milli burjuva diktatörlüklerini komprador burjuvazi-toprakağaları diktatörlüklerini aynı sepete koyan «3 Dünya Teorisi» arasında fark olduğu söylenebilir mi? Aksine ikisinin de ideolojik kökü aynıdır. İkisi de sınıfsal açıdan bakışı silmekte, sınıf mücadelesini örtbas etmekte, çağımızın muhtevası, gelişme yönü ve özellikleri hakkındaki Leninist tezleri inkâr etmektedir.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri şunları yazıyorlar:

«Bu eski emperyalist ilişkileri tasfiye etmek ve eski düzeni değiştirmek için yoksul ülkeler mücadelelerini hızla yükselttiler. Yeni bir iktisadi düzen için mücadele çağrısı, yoksul Üçüncü dünya ülkelerinin tümünün altında toplandığı bayrak oldu.» (abç) (9)

Bu alıntıyı yaptığımız Halkın Sesinin 98. sayısında oportünistler, yazının orta yerine «emperyalist ilişkileri tasfiye edecek», «eski düzeni değiştirecek», «devrimci önderlerin» resmini basmayıda ihmal etme-

mişler. Böylelikle dünya halklarını büyük bir meraktan kurtarmışlar. «3. dünya»nın sömürge ve bağımlı ülkeleri hakim sınıflarının emperyalist ilişkileri tasfiye etmek, eski düzeni değiştirmek için mücadele ettiklerini ileri süren oportünistler, onların sınıf niteliklerinin değiştiğini vaazetmelerinin, sınıf işbirliğinin teorisini yapmalarının yanısıra buna bağlı olarak, bu ülkelerde devletin gerçek niteliğini ve fonksiyonunu gizlemekte, ona emperyalist tekellere bağımlılığı tasfiye etme gibi devrimci bir görev ve rol atfetmektedirler. Yarı-sömürgelerde emperyalizmin işbirlikçilerinin devleti, emperyalist soygun ve talanın, emperyalizmin menfaatlerinin baş koruyucusudur. Bu gerçeği tahrif etmeden, bu devletlerin emperyalist ilişkileri tasfiye etme mücadelesi verdiği; yani bindiği dalı kestiği iddia edilemez. Oportünistlerin bu anti-Leninist tezi de Kruşçevci »kapitalist olmıyan yol« tezinin savunucularının dağarcığından alınmıştır. Solodovnikov şöyle yazıyor:

«Bugünkü yeni şartlar içinde, devlet kuvveti, gelişme halindeki ülkelerin halkları tarafından, emperyalist monopollerle metropollerin bu ülkelerde kurmuş oldukları tek-yanlı ekonomik bağımlılığı tasfiye etmek için kullanılmaktadır.»⁽¹⁰⁾

Aynı şeyi «uluslararası yeni ekonomik düzen» tezini savunan oportünistlerde «ortaya çıkan yeni gelişme ve değişmeler» yaftasını asarak savunmaktadırlar. Demirellerin, Türkeslerin, şahların, Castroların, Mengistuların, emperyalist ilişkileri tasfiye etme mücadelesi yürüttüklerini, bunların çeşitli reform tedbirleriyle emperyalist, sosyal-emperyalist sistemden adım adım kopacağını iddia etmenin başka hangi anlamı olabilir ki? «Halklar» sözü, bu oportünistlerin dilinde sadece bir süs, basit bir yıldızdır. Bağımlı ülkelerde devletin niteliğinin değiştiğini, bu devletlerin anti-emperyalist bir rol oynadığını «Üç Dünya Teorisi»nin baş teorisyenleri de «emperyalist ilişkileri tasfiye etmek için siyasi bağımsızlığı esas almak gerektiği» şeklindeki tezleriyle ifade ediyorlar.

Emperyalist ilişkileri «tasfiye etmeye çalışan»

komprador kapitalistlerin toprak ağalarının bu işi hangi yollarla yapacaklarına bir göz atacak olursak, oportünistlerin su katılmamış reformculuğunu sınıf işbirlikçiliğini daha iyi görürüz. Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri eski ekonomik ilişkileri «kökten» değiştirecek, emperyalist sömürü zincirini kıracak «uluslararası yeni ekonomik düzen» denen şeyin kurulması için, az gelişmiş ülkelerin hammadde veya ihraç malları fiyatlarını otomatik olarak sanayi ülkelerinin ihraç malları fiyatlarına bağlama, çok uluslu şirketlerin daha sıkı denetlenmesi, az gelişmiş ülkelerin sanayi üretimlerinin artırılması, uluslararası para sistemi konferansları ve kuruluşlarında «3. dünya»nın etkisinin artırılması vb. (11) gibi tamamen reformcu nitelikte bir kısım tedbirler saymaktadır. Bu tedbirleri, emperyalist ilişkiler sistemini tasfiye etme, emperyalist sosyal-emperyalist sistemden kopma yolu olarak sunma, halkları aldatmak, gerçek kurtuluş yolunu karartmak, reformlarla bunun gerçekleşebileceği hayalini yaymak, dolayısıyla devrimden vazgeçip sınıf işbirliğini öğütlemek olmuyor mu? Aslında «mal meydana» olduğundan, böyle bir soru sormak bile gereksizdir.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin gerçeği tersyüz eden iddialarının biride yarı-sömürge hakim sınıflarının milli sanayini milli ekonomiyi geliştirme yolunda yürüdükleridir; onların böyle bir yöneliminin olduğudur. Bu konuya ilişkin olarak çok bilmiş baylar şöyle yazıyorlar:

«Petrol ülkeleri, elde ettikleri gelirlerle, bağımsız sanayilerini ve ekonomilerini inşa etmek yolunda yürüyorlar.» (12)

Şimdi biraz gerçeklere bakalım. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, komprador kapitalistlerin, toprak ağalarının milli ekonomiyi, milli sanayini geliştirme diye bir meseleleri yoktur. Aksine yarı-sömürge-lerde bu işbirlikçi kuvvetler emperyalizmle el ele milli sanayinin, üretici güçlerin gelişmesini köstekler, milli burjuvaziyi baskı altında tutarlar. Yarı-sömürge-lerde milli ekonominin ve milli sanayinin gelişmesi

emperyalizmin, komprador kapitalizmin, feodal kalın-
taların Milli Demokratik Halk Devrimiyle tasfiyesine
bağlıdır. Emperyalizm, el attığı ülkelerde kendine
bağlı, üretici güçlerin gelişmesini engelleyen kompra-
dor karakterde bir kapitalizm gelişmesine yol açar.
Bu onun azami kar sağlama çabalarının doğal bir ürü-
nüdür. Emperyalizme bağlı komprador kapitalizmin
gelişmesi, emperyalist sömürü ve soygunla el ele gi-
der. Bu ülke ekonomisinin emperyalizmin menfaat-
lerine uyarlanmasının bir ifadesidir. Komprador ka-
pitalizmin veya komprador kapitalistlerin milli eko-
nomiyi inşa ettiklerini ileri sürmek, Lenin'in emper-
yalizm tahlillerini tahrif etmek, emperyalizmi Kaut-
skyci bir mantıkla ilerici göstermektir. Aydınlık-Hal-
kın Sesi oportünistlerinin, böyle bir tahrife başvur-
maları doğal karşılanmalıdır. Çünkü böyle bir tahrif
yapmadan komprador kapitalistlerin «uluslararası
yeni ekonomik düzen» için «savaştığı», reformlarla
adım adım, emperyalizmden kopacağı iddia edile-
mez.

Oportünistlerin iddiasını birde somut veriler açı-
sından inceleyelim. Uluslararası oportünist akımın
tüm temsilcileri gibi Aydınlık-Halkın Sesi oportünist-
leride petrol ambargosu mücadelesini tüm «3. dün-
yaya ilham veren kurtuluş yolu» olarak sunduktan
sonra onların emperyalist, sosyal-emperyalist siste-
me daha fazla bağlanma yolunda adımlar attıklarını
itinayla gözlerden gizlemekte, hatta bunu görmezlik-
ten gelmektedirler. Çünkü bunun aksi bir davranış,
yaygarası yapılan, «uluslararası yeni ekonomik dü-
zen» adlı yeni Kruşçevci tezin iflasını daha çabuk
gözler önüne serer.

Oportünistler petrol üreten ülkelerin elde ettikle-
ri gelirlerle milli sanayilerini inşa ettiklerini yazar-
ken, bu işin nasıl yapıldığına hiç dokunmuyorlar. Biz
oportünistlere birkaç gerçeği hatırlatalım:

Petrol ambargosu ve zammından sonra, emper-
yalistler, sosyal-emperyalistler uluslararası sermaye
piyasası ve meta ticareti üzerindeki egemenliklerini
kullanarak petrol üreten ülkelerin petrol dolarlarını

büyük ölçüde emperyalist, sosyal-emperyalist sistemin işleyişine adapte etmişlerdir. Bunun ilerisinde, OPEC ülkeleri hakim sınıflarının elde ettikleri gelirlerle milli ekonomiyi geliştirme diye bir meseleleri olmadığını gösteren çarpıcı gelişmeler olmuştur. Bunun en önemli kanıtı bazı OPEC ülkelerinin emperyalist şirketlere ortak olmalarıdır. Örneğin İran Krupp, Irak Mercedes, Libya Fiat şirketlerine ortak olmuşlardır. Arap emirleri, sultanları, şeyhleri paralarını Avrupa bankalarına yatırmakta, lüks tüketime harcamaktadırlar. Bunların bazıları —İran gibi— emperyalist silah tekellerinin yağlı müşterisidir. Suudi Arabistan'ın öncülük ettiği 7 petrol üreticisi ülke ABD'nin öncülük ettiği 7 gelişmiş kapitalist ülkeyle birlikte IMF (Uluslararası para fonu)na 10 milyarlık fon sağlamışlardır. Bilindiği gibi IMF emperyalist sömürüyü katmerleştirmek amacıyla kurulmuş bir örgüttür.

Oportünistlerin yarı-sömürge petrol üreticisi ülkelerin hakim sınıflarının elde ettikleri gelirlerle milli ekonomiyi inşa ettikleri iddiasının tutulacak hiçbir yanı yoktur. Sermaye kârlı bulduğu alana akar. Bu sermayenin kanunudur. Şeyhlerin de rantiyelik dururken milli ekonomiyi geliştirmek diye bir meseleleri yoktur.

Oportünistler petrol şeyhlerini, sahları dünya tarihinin tekerleğini «döndüren» itici güç olarak gördüklerinden, onları «yaman» anti-emperyalist savışı olarak gösteriyor, bunların «Afrika ülkelerine emperyalist tekellerin denetiminden kurtulmaları için, petrol rafinerileri» kurduklarını, iddia ediyorlar. Herhalde şeyhler IMF'ne fon vermekle bizim gibi yoksul ülkelere de emperyalist tekellerin denetiminden kurtulması için yardım görevlerini yerine getiriyorlar.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin sınıf işbirliği siyasetini gayet açık ortaya seren birçok kanıt vardır. Bunlar işbirlikçi sınıfları; gerici ve faşistleri artık devrim kampında gördüklerini şöyle dile getiriyorlar:

«... Bu ülkelerin (3. dünya — HB) burjuva ve toprakağası iktidarları bile bugün özellikle iki süper devlete karşı bağımsızlık ve egemenliklerini korumak, milli kaynaklara sahip çıkmak yönünde bir eğilim gelişmektedir... Ve devrimciler bugün, üçüncü dünyayı, dünya devriminin temel güce olarak görüyorlar. Hemen belirtelim bu temel güce İran Şahının, Süleyman Demirel'in veya Markos'un devletleride dahildir.» ⁽¹³⁾

Bu konuya ilerde tekrar değineceğiz. Yalnız şunu belirtmek gerekir ki, oportünistler reformlarla emperyalist, sosyal-emperyalist sistemden kopmayı, «uluslararası yeni ekonomik düzen denen şeye ulaşmayı mümkün ve kaçınılmaz gördüklerinden ve çeşitli yarı-sömürgelerdeki işbirlikçi hakim sınıflarda bu «yeni düzenin» baş mimarı olduklarından, oportünistlerin bu sınıfların geçici, istikrarsız tavırlarını, devrim stratejisinin esası haline getirmeleri dünya proletaryası ve halkları önüne bu «yeni yolu» koymaları, onların devrimi boğmak, halkları ilelebet köleliğe mahkûm etmek görevini gönüllü üslendiklerini gösterir. Onlar, Halkın Sesi'nin bir sayısında da «MC'nin ruhuna emperyalist uşaklığının işlemiş» olduğunu yazdılar. Fakat bir noktayı eksik bıraktılar. Emperyalist uşaklarını temel güç ilan edenlerinde ruhuna da bir o kadar emperyalist uşaklığı işlemiştir.

Oportünistler «3. dünya tamamlanmamış bir süreçtir» derken, kasteddikleri Demirellerin, Türkeşlerin, Castroların henüz bilinçlenmemiş olmaları, ama kaçınılmaz olarak bu yönde ilerledikleridir. Onlar bu sebeple gazete ve dergilerini proletarya ve halk kitlesinin değil ama, Demireller, Türkeşlerin bilinçlenmesi için «övülecek» bir biçimde kullanıyor, durup dinlenmeden, bıkip usanmadan onlara «gerçekleri açıklıyor» taktik ve akıl verip, yol gösteriyorlar. Bunu o kadar ince ve «nazik» bir tarzda yapıyorlar ki örneklemek yerinde olur. Şöyle yazıyorlar:

«Bugün bloksuz ülkelerin birliği gelişip, sayı-

ları 100'e yaklaşıncaya gerçekleri onlarda kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu durumda, Türkiye'deki yanlış fikirlerin de değişeceğini, yurdumuzun da dünyadaki genel eğilimin dışında kalamayacağını düşünebiliriz.» (14)

Oportünistlerin sözünü ettiği yanlış fikirlere sahip «Türkiye» kimdir? Dünyadaki genel eğilimin dışında kalması düşünülemeyecek olanlar kimdir? Elbette bunlar komprador kapitalistler, toprak ağalarıdır; Demireller, Türkesler, Koçlar vs. vs. dir. Oportünistler her ne kadar sinsiyelerde, aynı zamanda pervasızdırlar da. «Yanlış fikirlere sahip» hakim sınıflar, bu fikirlerini oportünist baylarımızı dinleyerek değiştirmeleri dünyada ki «genel eğilim»in yani «anti-empyralist cengaver» olma eğiliminin dışında kalma akılsızlığını göstermemeleri gerekir. Aydınlık'ın 78. sayısında oportünistlerin işbirlikçi sınıflarla proletarya ve diğer halk sınıflarını, «aynı sınıfın farklı fikirlere sahip mensupları» olarak nitelediklerini hatırlayacak olursak, yukarıda yazdıklarının kendi açılarından gayet mantiki olduğunu görürüz. Oportünistler için sorun Demirellerin, Şahların, Markosların henüz tam olarak «bilinçlenmemeleridir.» Oportünistlerin işbirlikçi hakim sınıflara karşı mücadelesi onların bir takım «yanlış fikirlerini» değiştirmeyi hedef almaktadır, yoksa onları yıkmayı değil. Çünkü onlar şu anda «menfaatlerinin bilincinde» olmasalarda stratejik olarak, «genel yönelim» itibarıyla devrimcidirler, devrim kampında yer almaktadırlar, Ergeç «yanlış fikirlerini» terkedeceklerdir. Oportünistlerin halklar için felaket demek olan bu uyduruk teorilerinin, sınıf işbirliğini vaazetmediğini söylerken ne kadar «samimi» oldukları aşikar değil mi?

Şimdi de oportünistlerin bir başka «devrimci» tezine bir göz atalım şöyle yazıyorlar:

«Üçüncü dünyanın bağımsızlık mücadelesi, milli kurtuluş savaşlarının bir devamıdır. II. Dünya Savaşından sonra pek çok ülke milli kurtuluşunu, siyasi bağımsızlığını kazandı. Artık çok

az sayıda sömürge kalan dünyamızda, üçüncü dünya ülkelerinin bağımsızlığı, devlet egemenliğini, milli kaynakları korumak ve yeni bir uluslararası iktisadi düzen yaratmak için verdikleri mücadele emperyalizme en ağır (abç) darbeler indiriyor.» (15)

Bu tezde yeni değildir. Kruşçev'den aşırılmış ve ufak tefek rötuşlar yapılarak yeniden piyasaya sürülmüştür. Kruşçev revizyonistleride «sömürgeci sistemin yıkıldığı günümüzde milli kurtuluş hareketlerinin özünü iktisadi görevlerin oluşturduğu yeni bir evreye ulaşılmıştır» şeklinde saçma bir teori geliştirmişlerdi. 1960'larda modern revizyonizme karşı açılan büyük mücadelede bu Kruşçevci tezin ipliği pazara çıkarılmıştı. Yeni oportünistler şimdi onu yeniden diriltmeye çabalyorlar. Hemde Mao Zedung düşüncesi adına. Oportünistlere ÇKP'nin, SBKP'ye yolladığı ünlü 9 mektubu yeniden gözden geçirmelerini tavsiye ederiz. O mektuplarda Kruşçev revizyonistlerinin olduğu kadar, kendi kefenlerinide bulacaklardır.

«Uluslararası yeni ekonomik düzen» mücadelesinin milli kurtuluş savaşlarının devamı olduğunu ileri sürmek, günümüzde milli kurtuluş hareketlerinin özünü iktisadi görevlerin oluşturduğunu, devlet bağımsızlığına sahip yarı-sömürgelerde, bu yapıyı parçalamak için devrimin gereksiz olduğunu, «kapitalist olmayan yol»un yeni biçimiyle, hakim sınıfların emperyalistlerle pazarlığı sonucu; bir takım reformlarla adım adım emperyalist, sosyal-emperyalist sistemden kopacağını söylemek demektir. Zaten oportünist «3 Dünya Teorisi»nin önerdiği böyle bir yoldur Oportünistler «uluslararası yeni ekonomik düzen» mücadelesinin emperyalizme «en ağır darbeler»i vurduğunu söylerken en «devrimci» yolun bu olduğunu, bunun esas alınması gerektiğini ve çağımıza damgasını vurduğunu söylemek istiyorlar. Ama baylar yanılıyorlar, çünkü dünya tarihinin tekerleği, Demirellerin, Şahların, Castroların, emperyalizmin sosyal emperyalizmin işbirlikçilerinin elinde oyuncak değildir. Tarihin te-

kerleği «uluslararası yeni ekonomik düzen» denen Şey istikametinde değil, emperyalistleri, sosyal-emperyalistleri ve onların uşaklarını da ezerek sosyalizm istikametinde dđnüyor.

Oportünistler emperyalizme sosyal-emperyalizme binlerce bağla bağlı ũlkeler hakim sınıflarının sözde «bağımsızlık genel eğilimlerini» milli kurtuluş savaşlarının devamı gđstererek, devlet bağımsızlığına sahip milli burjuva diktatđrlüklerinde ve komprador burjuva-toprakadıaları diktatđrlüklerinde devrim meselesini bir çırpıda kenara fırlatıyor, buralarda proletarya ve halkların kaderini hakim sınıfların «yanlış fikirlerini» deđiŐtirmesinin cilvelerine terk ediyorlar. Sđmürge ve bağımlı ũklelerde devrimin yerine, hakim sınıfların emperyalizme sözde «en ağır» darbeleri vuran «uluslararası yeni ekonomik düzen mũcadelelerini» geçiriyorlar.

Bu oportünist tezi bir de kısaca ũlkemize uygulayarak inceleyelim. Bu teze gđre, milli kurtuluş savaŐıyla Tũrkiye'nin devlet bağımsızlığı kazanmasından sonra bugũn, bunun bir devamı olarak ekonomik bağımsızlığı kazanma aşamasında bulunuyoruz. Bunun yoluda Demirellerin, Erbakanların, TũrkeŐlerin vb emperyalizme «en ağır» darbeleri vuran «uluslararası yeni ekonomik düzen» mũcadeleleridir. Komprador kapitalistler toprakadıaları «yanlış fikirlerini» terketme, milli kaynakları koruma, milli ekonomiyi ve milli sanayini inşa ederek, adım adım emperyalistlerden kopma yolundadırlar; bu «tarihi» gđrevlerini yerine getirme gayreti içinde Carter karşısında masa yumrukluyarak, ağızlarını açtıklarında Trilyondan aşağı konuŐmayarak, gelecek için ũmit ve gũven veriyorlar. Bilinlendiklerinde daha da ileri adımlar atacakadırlar. Zaten dũnyada «durdurulmaz» bir akım olarak işbirlikçi hakim sınıflar bağımsızlık istiyorlar. Elbette ũlkemizdekiler de bu «genel eğilimin» dışında kalamazlar. Bu «bağımsızlık» mũcadelesi milli kurtuluş savaŐımızın bir devamıdır.

İŞte oportünistlerin anlatmak istedikleri bunlar-

dır. Onlar bu zırva teoriye uygun olarak hızla ilerliyorlar. Oportünistler hakim sınıfların sözde «bağımsızlık mücadelesini» milli kurtuluş savaşının devamı olarak niteliyerek, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin hakimiyetine son verecek, yarı-sömürge yapıyı tasfiye edecek; komprador kapitalistlerin, toprak ağalarının iktidarını devirecek olan Milli Demokratik Halk Devrimini reddetmektedirler. Onlar hakim sınıfların istikrarsız, geçici, kısmi bir takım tavırlarını durdurulmaz akım olarak göstererek, onların stratejik olarak devrim cephesinde yer aldıklarını vaazetmekte ve bu «kaçınılmaz eğilimi» milli kurtuluş savaşının devamı göstererek Milli Demokratik Halk Devriminin yerine geçirmektedirler. Artık onların dilinde devrim «uluslararası yeni ekonomik düzen» denilen şeydir. Zaten oportünistler çoktan beri emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıfların sözde «bağımsızlık eğilimini» dünya tarihinin «itici gücü» olarak ilan etmişlerdir.

«Uluslararası yeni ekonomik düzen» tezinin üzerine oturan «3 Dünya Teorisi»nin ülkemizdeki savunucularında, komprador kapitalistlerin, toprak ağalarının emperyalistlerle pazarlık yaptıklarını, bunların hammaddelerine sahip çıkarak, bir takım reformlar gerçekleştirerek, «eşit», «adil», «sömürsüz» bir düzen yaratacaklarını savunuyorlar. Dergilerinde yazılarına yer verdikleri oportünist «3 Dünya Teorisi»nin diğer savunucularında aynı şeyleri söylüyorlar.

Eşit, adil, sömürsüz, gibi sözleri bol bol tekrarlamak önemli değildir. Bu mesele üzerine alışlagelmiş sözler sarfetmek, çözüm olmadığı gibi, çözümü bulanıklaştırmak amacını taşımaktadır. Dünya halklarına devrim stratejisi diye sunulan, uyduruk teoride dünya proleter devrimi meselesine ilişkin hiçbir perspektif, net bir yaklaşım bulunmadığı gibi, devrim yerine geçirilen «devletlerin bağımsızlık» mücadelesine; yani «uluslararası yeni ekonomik düzen» mücadelesine ilişkin net bir yaklaşımda yoktur. Oportünistler Marksizm-Leninizmin tüm dönemleri, hainleri gibi «or-

taya çıkan derin gelişme ve değişmeler» yaftasını asıp işin içinden çıkıyorlar. Somutla bağlantısını kuramadıklarından, çağımızın tarihi özellikleriyle, muhtevasıyla ve gelişim yönüyle ilişkisini berrak bir şekilde ortaya koyamadıklarından —ki bunu yaparlarsa iğrenç suratları tüm çıplaklığıyla açığa çıkar— dünya devrimi stratejisi meselesini eşit, adil, sömürsüz düzen gibi beylik sözlerle çözmeye çalışıyorlar. Bunların altında yatan gerçeği biran için irdelemeyi bırakırsak, sadece kısır bir propaganda değeri vardır, fazlası değil. Somutla, içinde yaşadığımız çağla, onun tarihi özellikleri, muhtevası ve gelişim yönüyle bağlantısı dışında, bu beylik sözler halkları uyutmaya yönelik boş bir propaganda nağmesi olabilir. Ancak dünya devrimi stratejisi gibi gayet somut bir soruna, böyle beylik sözlerle yaklaşmak ve çözüm sunmak, baştan burjuvazinin teorik tutumunu tamamen benimsemek demektir. Oportünistler, «3 Dünya» dedikleri şey içindeki sınıf farklılıklarını ve mücadelesini silerlerken; faşist, gerici, emperyalizmin sosyal-emperyalizmin destekçisi güçlerle proletarya ve halk kitleleri, diğer taraftan, sosyalizm, halk demokrasisi rejimleriyle, gerici, faşist diktatörlükler arasındaki ayrımı ortadan kaldıran «eşit, adil, sömürsüz uluslararası yeni ekonomik düzen» safsatasına yaklaşan bilinçli bir proleter ise, kimin, kimle eşitliği, kimin kimi sömürmediği, kim için adil sorularını soracaktır.

Emperyalist, sosyal-emperyalist sistem çerçevesinde reformlarla eşitlik sağlama ve sömürüyü kaldırma hayal olması bir yana, halkları aldatmaktır. Marksizm-Leninizm bize eşit, sömürsüz bir düzen kurmanın emperyalist, sosyal-emperyalist sistemi ortadan kaldırarak; halk demokrasisi, sosyalizm yolunda ilerleyerek elde edilebileceğini öğretiyor. «Uluslararası yeni ekonomik düzen» uyduruk tezi ise bunun tersine, emperyalist, sosyal-emperyalist sistem çerçevesinde reformlarla buna erişilebileceğini vaaz ediyor ve devrimi gereksiz kılıyor. Uluslararası planda, eşitlik kavramı emperyalist, sosyal-emperyalist sistemin

ortadan kaldırılması anlamında kabul edilmediğinde kaba bir aldatmacadan öte gidemez. Bu, eşitlik kavramının içeriğinin, sınıfların, sınıf farklılıklarının kaldırılması oluşunun somut bir ifadesidir.

Oportünist «3 Dünya Teorisi» ve onun ayrılmaz temel parçası «uluslararası yeni ekonomik düzen» tezi bu basit ve yalın gerçeği bir kenara ittiğinden, emperyalist, sosyal-emperyalist sistemi yokedecek devrim meselesini yok farketmekte, halk demokrasisi, sosyalizm, sınıfsız toplum istikametinde dönen tarihin tekerleğini, sözümona «eşit, adil, sömürsüz uluslararası yeni ekonomik düzen» istikametinde çevirmeye yeltenmektedirler. Ama bu tekerleğin, kendisini başka istikamete çevirmek isteyen nicelerini ezip geçtiğini unutmaktadırlar. Lenin daha 1915 yılında kapitalizm çerçevesinde «eşit, adil, sömürsüz uluslararası yeni ekonomik düzen» tezini şöyle mahkûm ediyordu:

«Kapitalizm, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve üretimde anarşi demektir. Böyle bir esas üzerinde 'adil' bir gelir bölüşümünü savunmak, düpedüz Proudhonculuk ve kakavanlıktır. 'Güce kıyasla' olmayan hiçbir bölüşüm gerçekleşemez; ve güç ekonomik gelişme süreciyle birlikte değişir durur.» (16)

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin savunduğu «uluslararası yeni ekonomik düzen» tezi teorik olarak Marksizm-Leninizme taban tabana zıttır, pratik siyaset olarak sınıf işbirliğini vaazetmektedir.

«3 Dünya» denen farklı rejimlere sahip çoğunluğu emperyalizme değişen ölçülerde bağlı devletlerin, çeşitli reform tedbirleriyle emperyalist, sosyal-emperyalist sistemden kopmaları görüşünün saçmalığı üzerine fazla durmak gereksizdir. Ancak oportünistlerin cırtlak sesleriyle bu konuda kafa karıştırma faaliyetlerine girmeleri meseleyi biraz daha açmamızı gerektiriyor. Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri bunu mümkün görmeyen Marksist-Leninistleri «devletlerin bağımsızlık isteğini»; yani ülkemiz gibi yarı-sömürgeler

için söyleyecek olursak komprador burjuvazi, toprak-
ağası sınıflarının emperyalizmden bağımsızlaşma eği-
limini görmemekle; çağımızın bu «tarihi», «durdurul-
maz» akımına sırt çevirmekle, emperyalizmi herşeye
kadir görmekle vs. vs. suçluyorlar. Hatta daha ileri
giderek bizim ezen ve ezilen milletler arasındaki ay-
rımı; emperyalizm çağının bu karakteristik ayrımını
yapmadığımızı iddia edecek kadar saçmıyorlar.
Opörtünistlerin kalkış noktası aslında Kautsky gibi
emperyalizmin ekonomik gerçeklerini tersyüz etmek-
tedir. Onlar bir millet siyasi bağımsızlığını elde ede-
bildiğine göre, neden bu temelde, bu bağımsızlığa da-
yanarak ekonomik bağımsızlığını elde etmesin, siya-
si bağımsızlığa sahip «üçüncü dünya ülkeleri» güçle-
rini birleştirip, emperyalizme karşı «dişe diş» müca-
dele edip ekonomik bağımsızlıklarını; emperyalizm-
den tam ve bütünüyle bağımsızlaştırmayı sağhya-
masınlar diyorlar. Ülkemizde Aydınlık-Halkın Sesi
oportünistlerinin bu çığırta korosuna bay Korkut
Borataş gibi «ünlü» şahsiyetlerde «ciddi ve bilimsel»
yazılarıyla «mütevazi» katkılarda bulunuyorlar. (17)

Emperyalizm, ekonomik olarak tekeli kapita-
lizmdir. Lenin, emperyalizm çağında yabancı bir ül-
kede rekabeti yoketmenin ekonomik olarak tamamen
mümkün olduğunu belirtmiştir. Birbirleriyle azgın re-
kabet halindeki tröstler elbette egemenlik için kendile-
rini salt ekonomik araçlarla sınırlamazlar, siyasi yön-
temlere, zor yöntemlere de başvururlar. Ancak Le-
nin'in de belirttiği gibi «tröstlerin tamamıyla ekono-
mik yöntemlerle tekel kuramayacaklarını sanmak en
büyük hata olacaktır.» Emperyalizm çağında siyasi
ilhak olmadan, ekonomik «ilhakların» tamamen müm-
künlüğü tezi buradan çıkmaktadır. Bu Leninist tez
emperyalizmi ne kadar kadir-i mutlak görüyorsa,
bizde o kadar görüyoruz.

Devlet bağımsızlığı veya siyasi bağımsızlık, siya-
si demokrasinin bir sistemidir, bu emperyalizm şart-
larında elde edilebilir bir şeydir. Ancak oportünist-
lerin görmek istemedikleri bir hususta şudur ki, em-

peryalizm şartlarında siyasi ilhak olmadan ekonomik «ilhak»ta tamamen elde edilebilir birşeydir. Lenin konuyla ilgili olarak şunu belirtmişti:

«Eğer 'zenginlik' genel olarak rüşvet verme ve borsa yoluyla herhangi bir demokratik cumhuriyet üzerinde hakimiyet kurmaya tamamen muktedirse, Kievsky, çok garip bir 'mantık çelişki'ye düşmeden, nasıl olurda, binlerce milyonu ellerinin altında tutan tröstlerin ve bankaların muazzam zenginliğinin finans kapitalin yabancı, yani siyasi bakımdan bağımsız bir cumhuriyet üzerinde hakimiyet 'elde edemeyeceğini' iddia edebilir?»

«Efendim? Yabancı bir ülkede memurların satın alınması 'elde edilemez' bir şey midir? Yoksa 'hükümetle borsanın ittifakı', sadece herkesin kendi hükümeti için mi geçerlidir?» (18)

«Uluslararası yeni ekonomik düzen»in savunucusu oportünistler bu temel gerçeği görmezlikten gelmeyi bir yana bırakalım, aynı zamanda emperyalizme çeşitli biçimlerde bağlı devletlerin; emperyalizmin işbirlikçisi sınıfların, emperyalizm çerçevesinde reformlarla, bu sistemden tedricen kopabileceğini iddia ederek, kaba bir reformculuğun ötesinde, ham bir hayal yaymaktadırlar. Oportünistler günümüz dünyasına, «temelden eleştirici bir tavırla bakma» adına, aslında Marksizm-Leninizmi dünyayı değiştirmeye muktedir bir silah olmaktan çıkararak, kötülükleri törpüleyen basit bir eğe derekesine düşürüyorlar.

Oportünistlerin «3. dünyanın» çoğunluğu yarı-sömürge olan ülkeleri hakim sınıflarının tutarsız, istikrarsız ve geçici bir takım tavırlarını mutlaklaştırarak, buna tarihi akım yaftasını yapıştırmaları ve onları stratejik olarak devrim cephesinde görmeleri, bırakalım onların sınıf niteliklerinin değiştiğini, «milli» hale geldiklerini vaazetmeyi, satın alınabileceklerini bile reddetmek anlamına gelir. Yarı-sömürge hakim sınıflarıyla emperyalistler arasında çelişkiler el-

bette mevcuttur. Ama bu oportünistlerin mutlaklaştırdıkları; halkla emperyalistler arasındaki çelişkilerle eş değerde sundukları biçimde ve nitelikte değildir. Bu uzlaşır çelişkiler onların emperyalistlerle proletarya ve halk kitlelerine, devrime karşı kader birliği yapmaları olgusunu ortadan kaldırmadığı gibi, ekonomik bakımdan daha fazla kaynaşmalarının mümkünüğünü ortadan kaldıramaz; ekonomik açıdan emperyalizme dayanmalarının zarureti yokedemez. Emperyalist, sosyal-emperyalist sistem içinde işleyen, bu sistemin doğasından kaynaklanan ekonomik düzen niyet ve arzularla değiştirilmez, «şahların, şeyhlerin «parlak» nutuklarıyla ise hiç değiştirilemez. Marksizm-Leninizm bize bunun sermayenin iktidarını aşağı etmekten geçtiğini gösteriyor. Aynı şekilde Marksizm-Leninizm bize, bunun sermayenin iktidarını devirmeden, reformlarla tedricen olabileceğini söyleyenlerin daima revizyonistler olduğunu öğretiyor. Stalin kesin bir biçimde şunu belirtmiştir:

«... bütün açıklığıyla anlaşıldı ki, emperyalizm ile bağları koparmadan, ezilen ulusların burjuvazisi devrilmeden ve iktidar bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden ezilen ulusların kurtuluşu düşünülemez.»⁽¹⁾

Lenin «gelişmemiş ülkeler» meselesine değinirken bunların tüm sömürge ve yarı-sömürgeleri kapsadığını belirtiyor ve bu ezilen milletlerin objektif olarak yerine getirilecek «genel ulusal görevleri, yani demokratik, yabancı baskıyı yıkma» görevleri olduğuna işaret ediyordu. Lenin'in bugünde geçerliliğini koruyan bu tezini ve genel olarak milli meseleye ilişkin tüm tezleri tahrif eden oportünistler, yarı-sömürgelerin önünde duran demokratik görevler meselesini; yarı-sömürge yapıyı parçalama meselesini; yani emperyalizmin «ekonomik» varlığına son verme görevini «uluslararası yeni ekonomik düzen» mücadelesi veren hakim sınıfların eline teslim ediyorlar. Onlar böylelikle bir yandan yarı-sömürgelerdeki kurtuluş hareketini salt ekonomik görevlere indirgerken,

diğer yandan da bu görevlerin derin devrimci muhtevası yerine, kaba bir reformculuğu koyuyorlar. Yarı-sömürgelerde «ekonomik devrimin» başta emperyalizmin ve işbirlikçilerinin siyasi baskısı gelmek üzere her türden siyasi baskının yokedilmesinin elverişli şartlarını, ön koşullarını yaratacağını genel bir doğrudur. Ancak meseleyi bu noktaya indirgemek, Marksizmden uzaklaşmak, ekonomizmin batağına düşmekten başka birşey değildir. «Durdurulmaz ekonomik devrim» yapmaya kararlı «3. Dünya» ülkeleri hakim sınıflarının «yeni ekonomik düzeni» ise, salt ekonomik açıdan meseleye yaklaşıldığında dahi kolayca görülebilecek kof bir hayaldir. Emperyalizm çerçevesinde yarı-sömürgelerin ekonomik bağımsızlığa kavuşmaları bir dizi devrim olmaksızın mümkün değildir. Yarı-sömürgelerin siyasi bağımsızlıklarını ekonomik bağımsızlıkla tamamlamaları, devrimci demokratik dönüşümlerin gerçekleştirilmesinden ayrılamıyacak; emperyalist baskı ve tahakkümün tasfiyesi meselesinin demokratik bir muhtevayla bütünleştiği bir meseledir. Ve bu görevi ise ancak proletarya önderliğinde Milli Demokratik Halk Devrimi yerine getirebilir. Bu gayet açık bir meseledir. Emperyalizme bağımlı bir ekonomik yapı, bu bağımlılığın eklemlerini oluşturan işbirlikçi sınıfların varlığını tasfiye etmeden ortadan kaldırılamaz. Emperyalizme bağımlı ekonomik yapı, onun unsurlarını oluşturan komprador kapitalizmi ve feodal kalıntılarla birlikte tasfiye edilmeden, milli ekonominin, milli sanayinin gelişmesi, ekonomik bağımsızlık gerçekleşemez. Oysa oportünistlerse bunu sadece mümkün değil, aynı zamanda kaçınılmaz görüyor. Ve bizi işbirlikçi sınıfları emperyalistlerle tamamen bütünleşmiş göstermek, aralarındaki çelişkileri yok farzetmek gibi ciddiye almaya değmeyecek saçma sapan iddialarla suçlamaya kalkışıyorlar. Lenin bu oportünistlerin tezlerini çok önce mahkûm etmişti. O şunları belirtti:

«Emperyalist çağ ne ulusal siyasi bağımsızlık için mücadeleyi ne de bunun dünya emper-

yalist ilişkilerinin sınırları içinde 'elde edilebilirliği'ni yok etmez. Ancak bu sınırların dışında, cumhuriyetçi bir Rusya veya genel olarak dünyanın herhangi başka bir yerinde her büyük demokratik dönüşüm, bir dizi devrim olmadan 'elde edilemez' ve sosyalizm olmadan kalıcı olmaz.» (abç) (20)

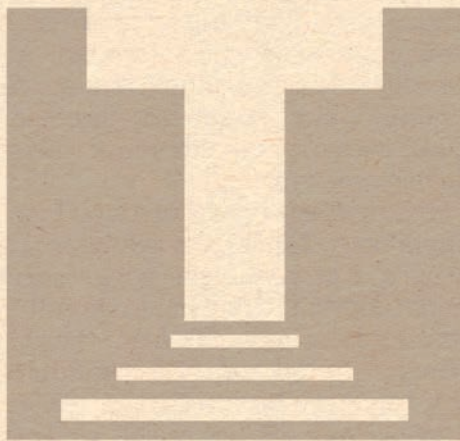
«Uluslararası yeni ekonomik düzen» tezini savunan oportünistler, ekonomik bağımsızlığı bir dizi demokratik dönüşüm olmadan mümkün görmekle kaba bir reformculuk vaaz ediyor, aynı zamanda köklü demokratik dönüşümleri devrim olmadan gerçekleşiyorlar. Marksizm-Leninizmden tamamen uzaklaşıyorlar. Aslından onlar çağımızın gerçeklerini tersyüz eden »uluslararası yeni ekonomik düzen» tezini her derdin devası görüyorlar.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri beş para etmez demagojiyle gerçekleri yok edebileceklerini sanarak, umutsuzca bir çırpınıyla şöyle soruyorlar:

«Üçüncü Dünya Ülkelerinin kendi güçlerine dayanarak kalkınamayacaklarını bağıp duran 'Halkın Birliği' hangi taraftan yanadır?» (21)

Gayet açık baylar! Halkın Birliği, ezilen halkların ve milletlerin, halk demokrasisi ve sosyalizmin, safındadır. Halkın Birliği, ezilen halkların ve milletlerin kendi güçlerine dayanarak emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi onların işbirlikçilerini altedeceklerine, halk demokrasisi ve sosyalizm yolunda ilerleyeceklerine, geriliğe ve yoksulluğa son vereceklerine yürekten inanmakta ve bunun için savaşmaktadır. Halkın Birliği, Halk demokrasisi ve sosyalist ülkelerin halklarının kendi güçlerine dayanarak ülkelerini inşa edeceklerine, emperyalist müdahale ve yıkıcılık faaliyetlerini yere çalacaklarına, kapitalizmi geri getirmeye yeltenen burjuva, kapitalist yolcuların çabalarına aman vermiyeceklerine kesin bir inanç taşımakta ve bunun için savaşmaktadır. Halkın Birliği, kompradorların, toprak ağalarının, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin işbirlikçilerinin, uşaklarının

«kendi güçlerine dayanarak» ülkeyi kalkındıracaklarına, efendilerinden kopacaklarına, «eşit, adil, yeni bir düzen» kuracakları safsatasına hiçbir şekilde inanamakta, bu ham ve zararlı hayali; halkları felakete sürüklemeyi, devrimi boğmayı amaçlayan bu kaba aldatmacayı amansızca teşhir etmektedir, edecektir.

TÜSTAV

II

ÇAĞIMIZ EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLERİ ÇAĞIDIR

ÇAĞIMIZIN BAŞLICA ÇELİŞMELERİNİ TAHRİF EDENLER, DAİMA REVİZYONİSTLER OLMUŞTUR.

Dostu, düşmanı iyi ayırdetmek ve buna uygun siyaset izlemek başarının anahtarıdır. Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri «3 Dünya Teorisi»nin dostu, düşmanı «ince» bir tahlille ortaya koyan, çelişkilerden en mükemmel tarzda faydalanmayı sağlayan biricik Marksist siyaset olduğunu söylüyorlar.

Marksist-Leninistler dünya devrimi stratejisinin çağımızın özelliklerine, muhtevasına, gelişim yönüne uygun olması gerektiğini savunuyorlar. Buna uygun olmayan bütün stratejiler Marksizm-Leninizme aykırıdır. Ancak oportünistler özünde çağımızın değiştiğini savunduklarından, buna pek ihtiyaç duymuyor, «önemli ve köklü değişmelerin ürünü» olan yeni bir strateji sunuyorlar. Bu sebeple onlar çağımızın başlıca çelişmelerini tanımlamayı ve tahlil etmeyi reddediyor ve bizim böyle birşey yapmamıza fena halde içerliyorlar. Dünyada ortaya çıkan gelişme ve değişmeler, başlıca çelişmeler temelinde olmaktadır. Bu gerçeği gözönüne almadan ne düzgün bir tahlil yapılabilir, ne de doğru bir yol çizilebilir. Oportünistler dünyada başlıca çelişmeler meselesini neden gözardı ediyorlar? Çünkü bu onların oportünist tezlerini çürütmekte, ıskartaya çıkartmaktadır. Bu sebeple onlar başlıca çelişmeleri ortaya koyup tahlil etmekten şiddetle kaçınıyor, bu meseleyi bulanıklaştırıyor, birbirine karıştırıyor, hatta tahrif ediyorlar.

Dünyadaki başlıca çelişkiler nelerdir? Bunlar dört tanedir.

a) Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile ezilen milletler ve halklar arasındaki çelişki

b) Emperyalist, sosyal-emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çelişki

c) Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki

d) Sosyalizm ile emperyalizm, sosyal-emperyalizm arasındaki çelişki.

Devrim stratejisini belirleyen bu çelişkileri göz ardı edenler, tahrif edenler her zaman revizyonistler olmuştur.

Oportünistler Marksizm-Leninizmi tahrifte pervasızdılar. Şöyle yazıyorlar:

«Emperyalizmle ezilen halklar ve ülkeler arasındaki çelişmenin bir yanını emperyalizm, diğer yanını üçüncü dünya oluşturuyor.»⁽²²⁾

Bu, ne taraftan bakılırsa bakılsın baştan aşağı saçma sapan bir formulasyondur. Bir kere oportünistlerimiz «3. dünya» dedikleri geniş sepet içine neler doldurduklarını hatırlasınlar. Onların zırva teorisine göre sosyalist ülkelerle emperyalizm arasındaki çelişki de el çabukluğuyla «emperyalizmle ezilen halklar ve ülkeler» arasındaki çelişkinin içine sokuşturuluyor. Böylelikle sosyalizm ile emperyalizm, sosyal-emperyalizm arasındaki çelişme yok farzediliyor ve çarpıtılıyor. Aynı zamanda sosyalist ülkeler ve halk demokrasisi ülkeleri ezilen ülkeler pozisyonuna indirilerek, sosyalizmin ve halk demokrasilerinin varlığı karartılıp, inkâr edilmiş oluyor. Marksizm--Leninizmi tahrif etmenin bu denli cüretkarlıcası az görülmüştür. Bir yandan «3. dünya»nın sosyalist ülkelerce ve halk demokrasisi ülkeleriyle bütün yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin oluşturduğunu söyleyeceksin, diğer taraftan «3. dünya emperyalist sistemin yarattığı sınıf çelişmeleri sonucu ortaya çıkmıştır» deyip, «emperyalizmle ezilen halklar ve ülkeler arasındaki çelişmenin bir yanını emperyalizm diğer yanını üçüncü dünya oluşturuyor» fetvasını vereceksin. Ve bunun adıda

çelişmeleri tahlil etmek olacak. Kafa karıştırmanın, çelişkileri bulanıklaştırmanın, çarpıtmanın, farklı nitelikler arasındaki ayırımı kaldırmanın bundan daha «mükemmel» örneği olabilir mi? Fakat bunun fazla şaşılacak bir tarafıda yok. Oportünistlerimiz tarihin tekerleğini kapitalizmden sosyalizme doğru değilde, «uluslararası yeni ekonomik düzene» doğru çevirmeye uğraştıklarından beri, sosyalizm ve halk demokrasisinden vazgeçmişlerdir. Eh böyle olunca sosyalizmle emperyalizm, sosyal-emperyalizm arasındaki çelişkiyi, «emperyalizmle ezilen halklar ve ülkeler arasındaki çelişme» biçimine sokmakta, döndürmekte pek mahzur kalmamaktadır. Ancak birkaç yozlaşmış burjuva aydınınının ukala zırvallıkları çelişmeleri ortadan kaldıramaz, sosyalizmin dünya halklarını aydınlatan fenerini söndüremez.

Meseleye birde değişik açıdan bakalım: «Üçüncü dünya» denen şey içinde sosyalist ve halk demokrasisi ülkelerinin olmadığını farzedelim. Bu durumda, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ile ezilen milletler ve halklar arasındaki çelişkinin yine çarpıtıldığını görüyoruz. Oportünistler, «emperyalizmle ezilen halklar ve ülkeler arasındaki çelişmenin bir yanını emperyalizm, diğer yanını üçüncü dünya oluşturuyor» diyerek, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi sınıflar, emperyalizmin destekçi güçlerini, devrim cephesine sokmakta, bunların çelişkinin emperyalizm yönünde yereldikleri gerçeğini inkâr etmektedirler. Sınıf işbirliğinin bundan «harikulade» teorisi az bulunur doğrusu. Oportünistlerin dilinde ve «3 Dünya Teorisi»nde ülke kavramı, hakim sınıflar anlamında kullanılmaktadır.» «Ülkeler veya devletler bağımsızlık istiyor» formulasyonu zaten bunu ifade etmektedir. Kendileride «ülkeler veya devletler bağımsızlık istiyor» formulasyonun hakim sınıfların bağımsızlık istemini yansıtmakta olduğunu çeşitli yazılarında ortaya koyarak bunu doğrulamışlardır. Onların emperyalizm, sosyal-emperyalizm ile ezilen milletler ve halklar arasındaki çelişkiyi «emperyalizmle

ezilen halklar ve ülkeler arasındaki çelişme» biçiminde formüle etmeleri çarpıtma ve tahrif etme faaliyetlerine, oportünist teorilerini Marksistmiş gibi göstermeye daha elverişli bulduklarındandır. Onlar kavramları da bulanıklaştırıp tahrif etmektedirler. Oportünistler tabi hemen yüksek perdeden itiraz edecekler, «ülke» dediklerinde «milleti» kastetdiklerini, ileri süreceklerdir. Peki madem ki «3 Dünya Teorisi» «ülke» kavramını «millet» kavramıyla eş kullanılıyorsa neden milletlerin kurtuluş istemleriyle, «ülkelerin veya devletlerin bağımsızlık istemini» ayırıyor? Yoksa milletlerin kurtuluş istemi, bağımsızlığı içermiyormu? üzerinde fazla söz söylemeye gerek olmayacak kadar açıktır ki, oportünistler «ülkelerin bağımsızlık» mücadelesini; II. Dünya Savaşından sonra açılan bu sözümona «yeni cephe»yi; yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin hakim sınıflarının çeşitli reformcu talepler uğruna mücadelelerini, «uluslararası yeni ekonomik düzen» mücadelesini ifade etmek için kullanıyorlar. Oportünistler kavramları o kadar çarpıtmışlardır ki, milli bağımsızlık mücadelesiyle, milli kurtuluş mücadelesini birbirinden ayırarak, milli bağımsızlık mücadelesinin devrimci içeriğini boşaltıp, onu hakim sınıflarının sözde «bağımsızlık» mücadelesi, devlet bağımsızlığını koruma mücadelesi şekline sokmuşlardır. Onlar bu sebeple dergilerinde ayırdıkları iki şeyi birleştirmeden; milli bağımsızlıkla, halk devrimini birleştirmekten dem vuran yazılar yayınladılar. Bu söylediklerimizi oportünistler şöyle doğruluyorlar:

«Bugün dünya durumunu tahlil ederken, «milletler kurtuluş ve halklar devrim istiyor» demekle yetinmiyoruz. Aynı zamanda 'ülkeler bağımsızlık istiyor' diyoruz. Bu neyi ifade etmektedir? Üçüncü dünyada yalnız milletler ve halklar mücadele etmiyor. Devletlerin de süper devlet hegemonyacılığına karşı bir mücadelesi vardır. Bu mücadele sınıfsal temele dayanıyor. İki süper devletin emperyalist burjuvazileriyle, Üçüncü

Dünya ülkeleri hakim sınıfları (abc) arasında çelişmeler vardır...» (23)

Mesele böyle konduktan sonra emperyalizmle ezilen milletler ve halklar arasındaki çelişmenin tahrifinin gayet basit bir iş olduğu net bir biçimde görülebilir. Oportünistler emperyalizmle ezilen milletler ve halklar arasındaki çelişkiyi, «emperyalizmle üçüncü dünya arasındaki çelişki» şekline sokarak, işbirlikçi hakim sınıfları, emperyalizmin destekçisi gerici ve faşistleri stratejik olarak devrim cephesine geçiriyor, dolayısıyla bu çelişkiyi tahrif ederek, sınıf işbirliği siyasetlerine uygun hale getiriyorlar. Farklı nitelik farkını bir kalemde silmek ancak oportünistlere nasip olabilecek birşeydir. Bunun adıda «tüm çelişmeleri hesaba katmak», «sınıf mücadelesini başarılı bir şekilde ilerletmek» oluyor.

Sınıf çelişmelerini inkâr ederek, sınıf mücadelesinin yerine sınıf işbirliğini koyanlarda daima oportünistler, revizyonistler olmuşlardır. Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri «emperyalizmle üçüncü dünya arasındaki çelişki» formülasyonlarıyla, sömürge ve bağımlı ülkelerde işbirlikçi hakim sınıflarla, geniş halk kitlelerinin menfaatlerini özdeşleştiriyor, işbirlikçi hakim sınıflarla, halk sınıf ve tabakaları arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi gözlerden gizliyor, uzlaşır hale; yani halk içindeki çelişkiler kategorisine dahil bir çelişki biçimine getiriyorlar. Böylelikle bu ülkelerde emperyalizmin boyunduruğundan kurtulma meselesini; milli meselenin çözümünü yukarda da belirttiğimiz gibi, demokrasi meselesinden; komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının tasfiyesi meselesinden tamamen koparıyor, milli meseleyi reform meselesine indiriyorlar. Bilindiği ve kendilerinde yazdığı gibi «Üçüncü dünyanın ekonomik alanda temel talebi, uluslararası yeni ekonomik düzen»dir. Onların formüle ettiği «emperyalizmle üçüncü dünya arasındaki çelişkinin» çözümünün ortaya çıkaracağı şey yaygarasını yaptıkları «uluslararası yeni ekonomik düzendir.» Emperyalizme «en ağır darbeleri vu-

ran» birşey elbette sürece, çelişkiye de damgasını vurur değil mi? Zaten oportünistler çeşitli yazılarında ukalaca «uluslararası yeni ekonomik düzen» denen şeyin sadece işbirlikçisi sınıfların değil, aynı zamanda «üçüncü dünya ülkeleri halklarının da ateşli isteği» olduğunu yazıyorlar. Mesele üzerinde sadece teorik saçmalığını göstermek için durduk. Pratik siyaset açısından ortaya çıkaracağı proletarya ve halklar için vahim sonuçları, bugünden, oportünistlerimizin uygulaması içinde gözlemlenebilmektedir. Hakim sınıfların çömezliğinin en adi örneğini, yordakılığının en şarlatancasını oportünistler bol bol sunmaktadırlar.

Üzerinde mutlaka durulması gereken bir başka nokta ise, oportünistlerin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi hakim sınıfları anti-emperyalist gösterebilmek için onların emperyalizm kampından çıkıp halkarın, devrim kampına geçtiğini ispatlama yolundaki çırpınışıdır. Yukarda onların milli çelişkiyi; milli meseleyi çarpıttıklarına, emperyalizmle ezilen milletler arasındaki çelişkiyi tahrif ettiklerine değinmiştik. Bu meseleyi biraz daha açmak gerekiyor.

«3 Dünya Teorisi»nin köklerinin Lenin ve Stalin'de bulunduğunu iddia eden oportünistler, bunun ezen ve ezilen millet temel ayırmadan kaynaklandığını söylüyorlar. Evet Lenin ve Stalin'in tüm tezlerinde bu temel ayırım yapılmaktadır. Onlar dünyadaki başlıca çelişmelerden biri olan emperyalizm ile ezilen milletler ve halklar arasındaki çelişki tespitini bu temel bakış açısından kalkarak formüle etmişlerdir. Başlıca çelişkilerin tanımlanmasına, tahlil edilmesine karşı çıkan oportünistler «yavuz hırsız ev sahibini bastırır» misali Marksist-Leninistlerin bu ayırımı yapmadığı gülünç iddiasıyla kara çalmaya yelteniyorlar. Aslında onlar bu ayırımı lafta, sadece oportünizmlelerini süslemek için yapıyor, gerçekte ise karartıyorlar.

Oportünistler Aydınlık'ın 78. sayısında «3 Dün-

ya Teorisi» üzerine yayınlanan oportünizm şaheseri bir yazılarında:

«Gelişmekte olan ülkelerle en gelişmiş iki ülke, yani başka deyişle üçüncü dünya ile iki süper devlet arasındaki çelişmeler ortaya konduğunda bazıları bağırıyorlar.» (24) diye yazarak

Ezilen milletler ve halklarla emperyalizm arasındaki çelişkiyi «gayet sınıfsal» açıdan tahlil etmişler ancak halen proletarya ile burjuvazi ve emperyalizmle sosyalizm arasındaki başlıca çelişmeleri tam «kıvıramıyorlar.» Oportünizm şaheseri yazılarında sosyalist ülkelerden hiç bahsetmiyerek şimdilik durumu idare etmeye çalışmaları bu sebeptendir.

STALİN'İN FİKİRLERİ SINIF İŞBİRLİĞİ SİYASETİNE ALET EDİLEMEZ

Önceden de gösterdiğimiz ve yukardaki alıntıda da görüldüğü gibi sömürge ve bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi hakim sınıflar stratejik olarak devrim kampına sokularak, onların sınıfsal nitelikleri örtbas edilmekte, anti-emperyalist gösterilmektedir. Bu adı sınıf işbirliği siyasetinin birde teorisi yapılmalı elbette. Şöyle yazıyor oportünistler:

«Stalin 1927 yılında emperyalist ülkelerdeki burjuvazinin devrimin her aşamasında karşı devrimci olduğunu, geri ülkelerdeki burjuvazinin ise emperyalizmin boyunduruğunu kendi üzerinde hissetmesi nedeniyle ikili bir karektere sahip bulunduğunu belirtirken çok önemli bir gerçeğe işaret ediyordu. Dünya devriminin gelişmesi, bugün birçok Üçüncü Dünya Ülkesinin hakim sınıflarının özellikle iki süper devletin hemegonyasına karşı tavır alabilmelerini sağlamıştır.» (25)

Stalin'i sınıf işbirliği siyasetlerine destek yapmaya yeltenen oportünistler başlarına düşürecekleri bir taş kaldırmışlardır.

Oportünistler sömürge, bağımlı ülkelerde komprador burjuvazi ile, milli burjuvazi arasındaki ayrımı silmekte, bu ikisini bütünleştirmekte ve milli karakterde göstermektedirler. İşbirlikçisi sınıfları anti-emperyalist göstermek için başka türlü yapılamaz zaten.

Sömürge ve bağımlı ülkelerde devrim, gelişmiş kapitalist ülkelerden farklılık gösterir. Bu farklılık sömürge ve bağımlı ülkelerin ayırdedici özellikleri temelinde yükselir. Sömürge ve bağımlı ülkeler bir yandan emperyalizmin diğer taraftan işbirlikçi hakim sınıfların; komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının boyunduruğu altındadırlar. Bu ikili boyunduruk yani; emperyalist burjuvazinin boyunduruğu ile işbirlikçi hakim sınıfların boyunduruğu bu ülkelerde devrimci bunalımı derinleştirir. Bu ülkelerdeki kapitalizmin gelişme düzeyi farklı farklı olmasına rağmen emperyalizm el attığı bu ülkelerde kendine bağımlı bir kapitalizmin; yani komprador kapitalizmin gelişmesine sebep olur. Ülkenin milli sanayisini çökertir, gelişmesi önünde bir engel teşkil eder. Bu ülkelerde milli burjuvazi emperyalizmin ve komprador burjuvazinin baskısı altında olduğundan istikrarsız bir müttefik olarak devrim cephesinde yer alabilir ve milli burjuvazi bir yandan gelişen devrimden korktuğundan her an devrime ihanet edebilir. Yani milli burjuvazinin ikili bir karakteri vardır. Milli burjuvaziyle devrimin düşmanlarına karşı çıktığı oranda ittifak kurulmalı, düşmanlarla uzlaştığı ölçüde mücadele edilmeli, ittifak kurulduğunda safları karıştırmamasına özen gösterilmelidir. Marksizm-Leninizmin bu ilkel gerçeklerini tekrarlamak zorunda oluşumuz oportünistlerin meseleyi kasten bulandırmak için giriştikleri hokkabazlık yüzündendir.

Sömürge ve bağımlı ülkelerde yukarıda sözünü ettiğimiz ikili boyunduruğu kırmak devrim meselesidir. Milli ve demokratik karakterde halk devrimi zafere ulaşmadan bu ikili boyunduruk kırılmaz.

«Geri ülkeler «dedikleri sömürge ve bağımlı ülkeler burjuvazisini bir bütün olarak devrim safında gören ve milli karakterde gösteren oportünistlere en iyi cevabı yine Stalin veriyor. 1925 yılında yazdığı «Doğu Halkları Üniversitesinin Görevleri» adlı makalesinde Stalin şunları yazmıştı:

«... devrimci hareketin büyümesi ile birlikte, bu ülkeler (sömürge ve bağımlı ülkeler —HB) burjuvazisi, biri devrimci (küçük-burjuvazi) ve öbürü uzlaştırıcı (büyük burjuvazi), —birincisi devrimci savaşı sürdüreren, oysa ikincisi emperyalizm ile birleşen— iki parçaya bölünür.» (26)

Oportünistlerin göstermek istedikleri gibi Stalin sömürge ve bağımlı ülkeler burjuvazisini bir bütün olarak milli karakterde ele almıyordu. Oportünistler Stalin'i çarpıtarak, sömürge ve bağımlı ülkelerde komprador burjuvazi ile milli burjuvazi ayrımını silmeye çalışıyorlar. Onlar «geri ülkeler burjuvazisi emperyalizmin boyunduruğunu hissetmesi nedeniyle ikili karaktere sahiptir» gibi son derece kaypak bir ifadeyle meseleyi geçiştirip, «Kompradorlar da bu ülke de yaşıyor, o halde emperyalizmin baskısını hissediyor. Onların anti-emperyalist olmasının bundan daha somut temeli olabilir mi?» demeye getiriyor ve demagogik sahtekârlıklarına teorik kılıf inşa ediyorlar.

Marksist geçinen bu ukala burjuvalara şunları hatırlatmak gerekir. Stalin 1925 yılında yazdığı sözünü ettiğimiz yazısında, sömürge ve bağımlı ülkeleri üç katagoriye ayırıyor. Birinci katagoriye kapitalizmin hemen hemen hiç gelişmediği, proletaryası hemen hemen hiç bulunmayan ülkeleri koyuyor ve bu ülkelere örnek olarak Fas'ı veriyor. İkinci katagoriye ise kapitalizmin biraz geliştiği, nispeten proletaryaya sahip ülkeleri koyuyor ve bunlara örnek olarak Mısır ve Çin'i gösteriyor. Üçüncü katagoriye de kapitalizmin nispeten gelişmiş olduğu nispeten kalabalık proletaryaya sahip ülkeleri koyup, örnek olarak Hindistan'ı ele alıyor. Stalin ayrıca bu ülkelerin hiç bir şekilde aynı kaba konulamıyacağını vurguluyor. Elbette oportünistlerin buna aklı ermez.

Stalin kapitalizmin hemen hemen hiç gelişmediği sömürge ve bağımlı ülkelere değinirken şunları belirtiyor:

«Ulusal burjuvazinin henüz devrimci ve uzlaştırıcı partilere bölünmemiş bulunduğu Fas gibi ülkeler bakımından, komünist ögelerin görevi, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmak için bütün önlemleri almaktır.» (27)

Kapitalizmin biraz geliştiği ülkelerle ilgili olarakta Stalin şunları yazıyor:

«Ulusal burjuvazinin devrimci ve uzlaştırıcı partilere bölünmüş bulunduğu ama burjuvazinin uzlaştırıcı bölümünün artık emperyalizm ile kaynaşmadığı Mısır ya da Çin gibi ülkelerde, komünistler emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmayı, artık kendilerine erek olarak alamazlar. Tek bir ulusal cephe, siyasasından, komünistlerin bu ülkelerde işçiler ile küçük-burjuvazinin devrimci blok siyasasına geçmeleri gerekir.» (28)

Daha sonra Stalin bu blokun görevinin uzlaşıcı burjuvazinin tutarsızlığını teşhir etmek ve emperyalizme karşı savaşmak olduğunu belirtiyor. Kapitalizmin nispeten gelişmiş olduğu ülkelere gelince Stalin bu ülkelerde durumun farklı olduğunu söyledikten sonra bu tip ülkelerde:

«Sadece ulusal burjuvazi devrimci ve uzlaşıcı partilere bölünmekle kalmamış, ama her şeyden önce, bu burjuvazinin uzlaşıcı bölümü emperyalizm ile anlaşmaya varabilmiştir. Burjuvazinin, emperyalizmden çok devrimden korkan, yurdunun çıkarlarından çok kendi para kassasının çıkarlarını düşünen bu en zengin ve en etkili (abç) bölümü kendi öz ülkesinin işçileri ve köylülerine karşı emperyalizm ile birleşerek her iki ayağı ilede (abç) devrimin yeminli düşmanları blokunda yer alır. Bu blok parçalanmadan, devrim zafer kazanamaz.» (29) diye vurguluyor.

İşte sömürge ve bağımlı ülkeler hakim sınıflarını devrim safında gören, emperyalizme en ağır darbeleri vuran cangaverler olarak sunan, iki süper devlete karşı bunlarla tek cephe öneren oportünistlere en iyi cevabı yine Stalin veriyor. Stalin bu sözleriyle emperyalizmle ezilen milletler ve halklar arasındaki çelişkiyi «emperyalizmle üçüncü dünya» arasındaki çelişkiye çevirerek, sınıf işbirliğinin kılıfı yapan oportünistleri en açık bir biçimde mahkûm ediyor. Oportünistler sadece hakim sınıflarla işbirliğinin «ince tahlillerini» hararetle yapıp sözümona tüm çelişmelerden faydalanmıyorlar. Aynı zamanda yerli yersiz alıntılarla, oportünist yorumlamalarla Marksizm-Leninizmi gözden düşürmeye, kendilerine teorik dayanak yapmayada çalışıyorlar. Oportünistlerin «Stalin, 1927 yılında geri ülkelerdeki burjuvazinin ise emperyalizmin boyunduruğunu kendi üzerinde de hissetmesi nedeniyle, ikili bir karaktere sahip bulunduğunu belirtirken çok önemli bir gerçeğe işaret ediyordu» sözünün bunun örneklerinden biri olduğu şimdi daha kolay anlaşılır herhalde. Stalin oportünistlerin sözünü ettiği meseleye 1927 yılında yazdığı «Çin Konusunda» adlı makalesinde değiniyor. Bu makalade Stalin emperyalist ülkelerdeki devrim ile sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrim arasında somut farklar olduğuna işaret ederek, emperyalizmin boyunduruğunun sömürge ve bağımlı ülkelerde devrimin bir etkeni olduğunu belirtiyor ve bu ülkelerde milli burjuvazinin belirli zamanda belli ölçüde anti-emperyalist cephede yer alabileceğini söylüyor. Yoksa Stalin'in kastettiği komprador burjuvazi değildir. Kaldı ki Mao Zedung'un yazılarında da bu mesele gayet net bir biçimde konmuştur. Oportünistler bu noktayı belirtmekten şiddetle kaçınarak, kompradorları —pek kıymetli müttefiklerini— kayırıyorlar. Tek cephe kurmak için hakim sınıfları Stalin'e dayanarak temize çıkarma gayretleri boştur. Stalin bu gayretkeşliği daha 1925'de mahkûm etmişti. O kapitalizmin nispeten geliştiği sömürge ve bağımlı ülkelerde dev-

rimci hareketin acil görevlerine değinirken, bu görevlerin ikincisinin:

«Uzlaşıcı ulusal burjuvazi ile emperyalizm blokuna karşı, işçilerin köylülerin ve devrimci aydınların ulusal devrimci bir blokunu kurmak.»⁽³⁰⁾ olduğunu belirtiyordu. Bu hakim sınıfları stratejik olarak anti-emperyalist cepheye dahil eden oportünistlere hakettikleri bir şamar dır.

Oportünistlerin zavallı bir demagojiside, milli hareketin emperyalizme karşı genel mücadele bilançosunda değerlendirilmesi gerektiği gerçeğini hakim sınıflarla işbirliği siyasetlerini haklı ve doğru göstermek için kullanmaya kalkışmalarıdır. Oportünistler «Emperyalizme darbe vuran her hareket devrimcidir, kompradorlarda karşı çıkıyorsa onlarda devrimcidir» edebiyatını yapıyorlar. Bir yığın aralıksız gevezelik yapıp, Kemalizm kuyrukçularını haklı çıkartmaya kadar uzanıyorlar.

Elbette çağımızda milli hareket şekli demokrasi açısından değerlendirilmemelidir. Milli hareketin devrimci niteliği, Stalin'in de belirttiği gibi «harekette mutlaka proleter unsurların varlığını, hareketin devrimci ya da cumhuriyetçi programının varlığını, hareketin demokratik bir temelinin varlığını gerektirmez.» Milli hareketleri değerlendirirken ölçümüz, bu hareketin emperyalizme darbe vurup vurmadığı, onu zayıflatıp zayıflatmadığıdır.

Ancak tartıştığımız mesele bu değildir. Oportünistler sömürge ve bağımlı ülkeler hakim sınıflarını stratejik olarak devrim saflarına sokuşlarını bu gerçeğin ardına gizliyerek şirin gösteremezler. Bugün çeşitli sömürge ve bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi hakim sınıfların bir takım temsilcilerinin emperyalizme karşı zaman zaman geçici, kısmi ve istikrarsız tavır alışları görülmektedir. Marksist-Leninistlerin buna karşı tavırları, her durumu tek tek değerlendirmek, emperyalizme darbe vuran tavırlara karşı olumlu tavır alıp desteklemektir. Ancak oportünistlerin meseleye

bakışları farklıdır. Onlar emperyalizmin işbirlikçisi sınıfları emperyalizmle çelişkileri olduğu gerekçesiyle tûmden, stratejik olarak anti-emperyalist cephede görüyor. Bazılarının henüz «bilinçlenmemesinin» buna engel teşkil etmediğini söylüyorlar. Onlar emperyalizmin işbirlikçisi sınıfların zaman zaman ortaya çıkan, geçici, kısmi ve istikrarsız tavırlarını mutlaklaştırıyor, «durdurulmaz akım» olarak değerlendiriyorlar. İşte meselenin can alıcı noktası budur. Onlar sınıf işbirliği siyasetlerini haklı çıkarmak için «Üçüncü Dünya ülkelerinde burjuvaziye karşı tutumun, gelişmiş kapitalist ülkelerdekinden büyük farklılık taşıdığını» belirttikten sonra şunları yazıyorlar:

«Geri ülkelerde burjuvazi, bir bütün olarak gelişmesinin son aşamasına, yani tekelciliğe varmamıştır... Bu ülkelerde hakim sınıflar, emperyalizmle birleştiği ölçüde devrimin bir hedefi, emperyalizmle çatıştığı ölçüde devrimin müttefikidir.» (31)

Ne kadar «mükemmel» bir muğlaklık örneği. Evet, geri ülkelerde burjuvazi «bir bütün olarak» gelişmesinin son aşamasına varmamıştır. Ne sonuç çıkar bundan? Geri ülkeler burjuvazisinin, «bir bütün olarak» anti-emperyalist saflarda olduğunu? Hayır. Buradan çıkarılacak sonuç ezilen milletlerin devrimci kurtuluş hareketlerinin «devrimci olanaklarının tükenmemiş» olduğudur. Buradan çıkarılacak sonuç «bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin emperyalist burjuvazinin yedek gücü olmalarını önleyip, devrimci proletaryanın yedek gücü olmalarını sağlamak umudu var mıdır» sorusuna verilecek olumlu cevaptır. Ancak tek başına «geri ülkeler burjuvazisi bir bütün olarak gelişmesinin son aşamasına varmamıştır» demek meseleyi aydınlatmaz. Çünkü geri ülkeler burjuvazisi «bir bütün olarak» tekelciliğe varmamışsa da, bir kısmı tekelci bir karakter taşımaktadır. Sömürge ve bağımlı ülkelerdeki komprador burjuvazi esas olarak tekelci karakterdedir. Bu burjuvazinin ilerici bir yanı yoktur; milli ve toplumsal gelişmenin önündeki

baş engellerdendir. «Yarı-feodal Türkiye» tezinin şampiyonu oportünistler, komprador burjuvaziye ve komprador kapitalizmi ilerici göstermek, dolayısıyla emperyalizmin sosyal-emperyalizmin uşaklığında ilerlemek için muğlaklıktan medet umuyorlar. Oportünistlerin yukarda söyledikleri ancak milli burjuva diktatörlüklerine ve sömürge ve bağımlı ülkelerdeki milli burjuvaziye yaklaşımda bir kıymet ifade edebilir. Geri ülkelerde «gelişmesinin sonuna varmamış»; yani halen burjuva demokratik nitelik taşıyan burjuvazi, milli burjuvazidir. Bu ilkelere milli burjuvazi emperyalizmin ve komprador burjuvazinin baskısı altında olması, gelişmesinin kösteklenmesi nedeniyle, devrim cephesinde belirli ölçüde, belli zamanlarda yer alabilir. Bu ülkelerde milli burjuvazi devrim hedefleri içinde yer almaz. Oportünistlerse bu noktayı karartıyor, komprador burjuvaziyle milli burjuvazi ayrımını —Mao Zedung'un adını en berbat bir biçimde istismar aracı yapmalarına rağmen— bulanıklaştırıp, işbirlikçi hakim sınıflara karşı tavırla, milli burjuvaziye karşı tavrı özdeşleştiriyorlar. Demirellerin, Şahların, Castroların, Şeyhlerin «gelişmelerinin son aşamasına varmadıkları için» ilerici niteliğinin olduğunu söylemeye çalışıyorlar. Sömürge ve bağımlı ülkelerde «hakim sınıflar emperyalizmle birleştiği ölçüde devrimin bir hedefi, emperyalizmle çatıştığı ölçülerde devrimin müttefikidir» demelerinin başka bir nedeni yoktur. Hayır baylar. Öyle değil. Sömürge ve bağımlı ülkelerde işbirlikçi hakim sınıflar; yani komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı devrimin hedefidir. Bunlar milli ve toplumsal gelişmeyi engelleyen en gerici sınıflardır. Bunların ilerici bir nitelikleri yoktur. Bu sınıflar emperyalizm safında yer almaktadırlar. Milli burjuvazi ise emperyalizmle uzlaştığı ölçüde devrimin hedefi, çatıştığı ölçüde devrimin müttefikidir. Bugün dünyada ancak sömürge ve bağımlı ülkelerin çok çok küçük bir kısmında; kapitalizmin çok az geliştiği bir kısım yerlerde burjuvazinin ayrışmadığını söyleyebiliriz. Bu

gün dünyada böyle yerler artık istisna kabilinden vardır. Kapitalizmin az çok geliştiği bütün sömürge ve bağımlı ülkelerde ise burjuvazi ayrılmıştır. Bunların bir kısmı yukarıda da gösterdiğimiz gibi emperyalizm saflarına geçmişlerdir. Emperyalizm elbette bu ülkelerde serbest rekabeti bütünüyle ortadan kaldırmamıştır. Bu da kendisini cılız da olsa milli burjuvazinin varlığında ve emperyalizme karşı çıkışında ifadesini bulmaktadır. Oportünistler ise «bütünüyle» ve «bir bütün olarak» sözlerini, işbirlikçisi hakim sınıfların ilerici niteliğinin bulunduğu, emperyalizme karşı mücadelede anti-emperyalist bir rol oynayabileceklerini anlatmak için kullanıyorlar. Yani bu ülkelerde burjuvazinin milli ve komprador olarak ayrıştığı, milli burjuvazinin ilerici bir nitelik, kompradorların ise gerici bir nitelik taşıdığı, burjuvazinin tümünün kompradorlaşmadığı, tamamen gericileşmediği anlamında değil, işbirlikçi hakim sınıfların hem ilerici hemde gerici bir nitelik taşıdığı anlamında «bir bütün olarak gelişmesinin son aşamasına varmamıştır» sözünü kullanıyorlar. Böylece sömürge ve bağımlı ülkelerde işbirlikçi hakim sınıflara karşı izlenecek siyaseti müttefik bir güce karşı izlenecek siyaset, daha doğrusu milli burjuvaziye karşı izlenecek siyaset seviyesine düşürüyorlar. Sınıf işbirliğinin bundan daha «kıvrak» teorisi olabilir mi?

Komprador burjuvazinin millî devrime katkısı ancak özel durumlarda geçici olarak olabilir. Mao Zedung'un belirttiği gibi, devrim ancak belirli bir emperyalist devlete yöneldiğinde, diğer emperyalistlere bağlı kompradorlar istikrarsız ve geçici olarak mücadeleye katılabilirler. Ancak emperyalist efendileri devrime karşı tavır aldıklarında onlarda buna uygun davranırlar.

Sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimle, emperyalist ülkelerdeki devrimin farklılıklarını «tahlil» etmeye pek meraklı oportünistlerimiz, tüm bunlara gözlerini kapıyorlar. Evet, bu farklılıkların tahlili çok önemli bir meseledir. Çünkü bu mesele emper-

yalizm ve proleter devrimleri çağında milli meseleye ilişkin Leninist tezlerin temel fikri olan ezen ve ezilen millet ayrımı üzerinde yükselmektedir. Bunu anlamayanların ve tahrif ederek sınıf işbirliği siyasetlerinin kalkını yapmaya çalışanların yeri II. Enternasyonal hainlerinin yanındır. Sömürge ve bağımlı ülkeler devriminde milli burjuvazi ile; burjuva demokratlarıyla cephe kurmanın, geçici ittifaka girmenin gerekliliği ve kabul edilebilirliği Marksizm-Leninizmin ilkel bir gerçeğidir. Bu gerçeği, oportünist laf ebelerinin emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıflara karşı uygulanabilir bir siyaset olarak sunmaları tam anlamıyla sahtekârlıktır.

Çeşitli bağımlı ülkeler hakim sınıflarının zaman zaman emperyalizme karşı geçici, istikrarsız tavır aldıkları bir gerçektir. Oportünistlerin yarı-sömürgelerdeki işbirlikçi hakim sınıflarla emperyalizm arasında ki çelişkiyi uzlaşmaz bir çelişki gördüklerinden, bu sınıfları stratejik olarak devrim saflarında değerlendirdiklerinden, bu meseleye de yaklaşımları elbette farklıdır. Onlar böyle bir olguyu devrimin yükselişiyle özdeş kılıyorlar, yani devrim geliştikçe bu «durdurulmaz eğilimin» gelişeceğini söylüyorlar. Oportünistlerin bu mantığı uşaklık ruhuyla donatılmış olması bir yana kaba bir mantıktır. Onların «tüm çelişkileri hesaba katma» martavallarının niteliği burada açığa çıkmaktadır.

Çoğunluğu yarı-sömürge olan «üçüncü dünya ülkeleri» hakim sınıflarının emperyalizme karşı zaman zaman geçici istikrarsız tavırları, dünyadaki başlıca çelişmelerin keskinleşmesinin bir ürünü olarak emperyalizmle uzlaşmaz olmayan çelişkileri temelinde ortaya çıkmaktadır. Yarı-sömürge ülkelerin cılız bir milli sermayeleri vardır. Diğer taraftan varlığı ve gelişmesi emperyalizme bağlı olan komprador kapitalizmin gelişimide bu ülkelerde belli bir sermaye birikimine, komprador sermaye birikimine yol açmaktadır. Bu durum kompradorların zaman zaman

efendileriyle daha fazla pay almak için «pazarlığa» oturmasının iktisadi temelini oluşturmaktadır.

Ancak işbirlikçi hakim sınıfların emperyalizme karşı sözkonusu tavırları dümdüz ilerleyen «durdurulmaz akım», oportünistlerin söylediği gibi devrimci gelişmeyle doğru orantılı olarak gelişen bir durum değildir. Geçici ve istikrarsızdır. Çünkü bu sınıfların emperyalizmle çelişkisi uzlaşır bir çelişki olduğu halde, proletarya ve halk kitleleriyle olan çelişkileri uzlaşmaz bir çelişkidir ve onlar devrimden korkmaktadırlar. Komprador kapitalistler ve toprakağaları sınıfı emperyalizmle temelde çıkar birliği yaptığından devrimin gelişimi onları genel ve esas olarak emperyalizmle daha sıkı ittifaka zorlayıcı bir etki yapar. Bu sebeple oportünistlerin devrimin gelişimiyle işbirlikçi hakim sınıfların «bağımsızlık eğiliminin» gelişimini» doğru orantılı göstermeleri Marksizm-Leninizme taban tabana zıttır; işbirlikçi hakim sınıflarla proletarya ve halk kitlelerinin çıkarlarını özdeşleştiren oportünist sınıf işbirliği siyasetinin bir ürünüdür.

Diğer taraftan milli burjuva diktatörlüklerinin durumuna gelince bunların ayakta kalması nihai değildir. Çağımızda milli burjuvazi devrimi sonuna kadar götüreceği bir niteliğe sahip değildir. Emperyalizmle değişen ölçülerde bağı olan milli burjuva diktatörlükleri önünde iki yol vardır. Bu yollardan birincisi emperyalizmin iyice kollarına atılmak, ikincisi ise proletarya önderliğinde gelişen devrimci hareketinin sonucu halk demokrasisi ve giderek sosyalizm yolunda ilerlemek. Bu durum milli burjuvazinin ikili karakterinden doğmaktadır. Milli burjuva diktatörlüklerinde halk kitleleri milli burjuvazi emperyalizmle uzlaştığı, baskı ve zulme başvurduğu ölçüde ona karşı dışı dışı mücadele ederek, çiğneyip ilerleyecektir. Bu sebeple çağımızda ve dünyadaki başlıca çelişmelerin giderek keskinleştiği bugünkü şartlarda, milli burjuva diktatörlükleri, geçici şekil örneğidir.

OPORTÜNİSTLER LENİN'İN FIKİRLERİNİN ESKİDİĞİNİ İDDİA EDİYORLAR

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri bizi, «tahrifcilikle», «devrimcileri aldatmaya çalışmakla» suçluyorlar. Ve «Yaşasın Marksizm-Leninizm» yazımızda Lenin'den yaptığımız bir alıntıyı sözümona yorumluyorlar. İşin ilginç tarafı bizi «temel eserlerden cim-bizla cümlecikler çekmekle ve bunları tahrif etmekle» suçlayan oportünistler, Lenin'den sözkonusu alıntıyı bizim aktardığımız kadarıyla aktarıyor, işimize gelmediği için yer vermediğimizi iddia ettikleri cümleyi ise kendileri de aktarmıyorlar. Bizim Lenin'den yaptığımız alıntı şuydu:

«Emperyalist devletler tarafından siyasi olarak bağımsız devletler oluşturma maskesi altında sistemli bir şekilde kullanılan yalanların, gerçekte hem ekonomik açıdan ve hemde askeri açıdan tamamen kendilerine bağımlı devletler yaratmak olduğunu, bütün ülkelerin özellikle geri kalmış ülkelerin geniş emekçi yığınlarına devamlı teşhir etmek ve açıklamak gereklidir.» (32)

Lenin'in bundan bir cümle sonra söylediği —oportünistlerin işimize gelmediğini iddia ettikleri— sözler işe şunlardır:

«Bugünkü uluslararası koşullarda, zayıf ve bağımlı uluslar için sovyet cumhuriyetleri birliğinden başka kurtuluş yoktur.»

Oportünistler bu sözleri aktarma gereği duymadan, yukardaki alıntıyı şöyle «yorumluyorlar.»

«Lenin burada neden bahsetmektedir? Burada sözkonusu olan emperyalist devletlerin 'mandacılık' yöntemleridir. O günkü şartlarda emperyalistler, ezilen ülkeleri baskı altında tutmak için böylesi yöntemlere başvurmaktaydılar. Nitekim Lenin bunu bir cümle sonra kullandığı 'bugünkü uluslararası koşullarda' ifadesiyle daha da vurgulamaktadır.» (abç) (33)

Bravo baylar! Bilumum revizyonistleri, Leniniz-

min eskidiğini iddia eden şarlatanları kıskançlıktan çatlatacak kadar «usta» bir yorumlama. Amz, sizin ustalığınız proleter devrimci saflarda sökmez. Bunu hala öğrenememişsiniz.

Demek ki Lenin'in Haziran 1920'de yazdığı bu cümleler «o günkü şartlarda» geçerliydi, şimdi ise eskimiştir.

Demek ki emperyalistler Lenin'in sözünü ettiği oyunlara «o günkü şartlarda başvurmaktaydılar» şimdi bundan vazgeçmişler.

«O günkü şartlarda emperyalistler, ezilen ülkeleri baskı altında tutmak için böylesine yöntemlere başvurmaktaydılar» diye yazmanın başka hangi anlamı olabilir?

Hayır baylar: emperyalist devletler sadece o günkü şartlarda değil, bugünkü şartlarda da, siyasi olarak bağımsız devletler oluşturma maskesi altında, gerçekte kendilerine iktisadi, mali, askeri bakımlardan bağımlı devletler kurma aldatmacasına başvurmaktadırlar. Ve bu aldatmacayı özellikle geri kalmış ülkelerin geniş emekçi yığınlarına sürekli açıklamak ve teşhir etmek Marksist-Leninistlerin sadece o günkü şartlarındaki görevleri değildir, aynı zamanda bugünkü görevleridir de. Yani Lenin'in aktardığımız sözleri; Leninizmin bu öğretisi, eskimemiştir, bugün de geçerlidir, Marksist-Leninistlere ışık tutmaktadır. İşte, Bangladeş örneği, işte Barzani hareketi vb.

Lenin'in aktardığımız sözlerinin o günkü şartlarda geçerli olduğunu bugün artık eskidiğini ileri sürmek çağımızın değiştiğini, emperyalizmin tabiatının değiştiğini ileri sürmekle eşitir. Leninizmin bu öğretisinin «o günkü şartlarda» geçerli olduğunu ileri süren oportünistlerin «çağımız Brejnev çağı değil Lenin çağıdır» sözleri kaba bir riyakârlık örneğidir, oportünizmlerini gizlemek için kullandıkları artık yama tutacak hali kalmamış paçavra misali bir örtüdür.

Oportünistlerin Lenin'in sözkonusu tezinin eski-

diğini, «o günkü şartlarda» geçerli olduğunu ispatlamaya girişirken yazdıkları «Nitekim Lenin bunu bir cümle sonra kullanığı 'bugünkü koşullarda' ifadesiyle daha da vurgulamaktadır» sözleri adi bir tahrifat olması bir yana, onların gerçek niteliklerini devrimden vazgeçerek emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin işbirlikçi hakim sınıfların uşaklığında karar kıldıklarını göstermesi bakımından önemlidir. Bir kere Lenin'in «bugünkü uluslararası koşullarda» dediği nedir? Yukarda da görülebileceği gibi, bağımlı ve zayıf milletler için Sovyet Cumhuriyetleri birliğinden başka kurtuluş yolu olmadığıdır. Peki Lenin «bugünkü uluslararası koşullarda» derken neyi kastetmektedir? Oportünistlerin iddia ettiği gibi «o günkü»; bugün için geçersiz şartları mı? Asla. Lenin'in «Milli Mesele ve Sömürgeler Meselesi Üzerine Tezlerin Ön Taslağı»nda yeralan yukarıya aktardığımız tezinde «bugünkü uluslararası koşullarda» sözleriyle kastettiği, anlatmak istediği emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Lenin bu tezlerinde, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, zayıf ve bağımlı milletlerin, sermaye iktidarı-devrilmeden, Sovyet iktidarı kurulmadan kurtulamıyacağını dile getirmektedir. Nitekim Lenin sözkonusu tezlerinde oportünistlerimizi ifrit eden şu gerçeği vurgulamaktadır:

«Dünyadaki siyasi durum, şimdi artık proletarya iktidarını gündeme almış bulunmaktadır.»⁽³⁴⁾

Yine Lenin aynı tezlerinde, oportünistlerimizin eskitmek için yoğun çaba harcadığı sonuçlara varmaktadır:

«Bu temel tezlerden çıkan sonuç şudur ki, bütün ulusların ve bütün ülkelerin proleterlerinin ve emekçi yığınlarının, büyük toprak sahiplerini ve burjuvaziyi iktidardan düşürmek amacıyla, dayanışma kurmaları, Üçüncü Enternasyonalin Uluslar ve sömürgeler sorunundaki bütün politikasının dayanağını teşkil etmelidir. Çünkü, ancak böyle bir yaklaşma ve dayanışma kapitaliz-

me karşı zaferi garanti eder, ve bu olmadan ulusal boyunduruğu atmak ve hak eşitliğini ortadan kaldırmak olanaksızdır.» abç) (35)

Elbette bu sözler, işbirlikçi hakim sınıfları dünya devriminin temel gücü gösterenlerin, sosyalizm yerine, «uluslararası yeni ekonomik düzen» denen şeyi geçirenlerin, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin çöplüğünde ötenlerin işine gelmez.

Oportünistler, Lenin'in «Bugünkü uluslararası koşullarda, zayıf ve bağımlı uluslar için, Sovyet Cumhuriyetleri birliğinden başka kurtuluş yoktur» şeklindeki son derece kesin sözlerini «o günkü şartlarda geçerli» «modası geçmiş» ilan ederek, yeni bir kurtuluş yolu «keşfettiklerini» anlatmak istiyorlar. Zayıf ve bağımlı milletlerin kurtuluşu için artık devrime, sosyalizme ihtiyaç olmadığını «uluslararası yeni ekonomik düzen» denen şeyin her derdin devası olduğunu söylemek istiyorlar. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme yordakçılıkta bu denli cüretkar adımlar atma, Leninizmi bu denli pervasızca tahrif etme uluslararası oportünist akıma nasip oluyor. Oportünistler Kautskilerden, Kruşçevlerden devraldıkları bayrağı sallıyorlar, ama onlar gibi Marksizm-Leninizm karşısında yerle bir olmaktan kurtulamıyacaklar. Oportünistlerin bizi tahrifatçılıkla, devrimcileri aldatmakla suçlamalarına gelince, bu boş ve ümitsiz bir çırpınıştır sadece.

AYDINLIK-HALKIN SESİ OPORTÜNİSTLERİ: MARKSİZM-LENİNİZMİN USTA KARİKATÜRİSTLERİ

Oportünistler sınıf işbirliği siyasetlerini; işbirlikçi hakim sınıfların istikrarını savunmalarını Marksizm-Leninizmle süslüyorlar. Elbette bunu yaparken Marksizm-Leninizmi sinsice karikatürleştiriyorlar. Onlar, komprador kapitalistlerin, toprakağalarının kaçınılmaz olarak içine düştükleri ekonomik krizin

emperyalist zinciri ağırlaştıracağını ve devrimi zorlaştıracığını savunuyor, dolayısıyla bu sınıfların istikrar içinde olmalarının zinciri zayıflatacağını, devrimi kolaylaştıracığını söylüyorlar. Onlar böylelikle proletarya devrimi teorisini iğrenç bir şekilde tahrif ediyorlar. Oportünistler Stalin'i kendilerine dayanak yapmaya çalışıyor ve harika görüşlerini Stalin'in şu sözlerine dayandırmaya yelteniyorlar:

«Hiç bir zaman 'emperyalist zincir en zayıf halkasından kopar' tezi ile Buharin Yoldaşın 'emperyalist zincir milli iktisadın en zayıf olduğu halkadan kopar' tezi arasına eşit işareti koyulamaz. Neden? Çünkü ilkinde sözkonusu olan **yarılması gereken emperyalist zincirin zayıflığı**, yani emperyalist güçlerin zayıflığı iken, Buharin Yoldaş'ta mesele, emperyalist zinciri **yarımak zorunda olan ülkenin iktisadi sistemindeki zayıflık**, yani anti-emperyalist güçlerin zayıflığıdır. Bu ise hiç bir şekilde aynı şey değildir. Dahası bunlar birbirinin tamamen zıddı olan iki tezdır.» (36)

Peki oportünistler Stalin'in bu sözlerini nasıl yorumluyorlar?

Onlar Stalin'in yukardaki sözlerinden hemen sonra sahtekârlığı meslek edinenlerin cüretkârlığıyla şöyle yazıyorlar:

«Görüldüğü gibi Stalin emperyalist sistemi **yarımak zorunda olan yoksul ülkelerin** (abc) iktisadi sistemini, anti-emperyalist bir güç olarak niteliyor. Bu ülkelerin iktisadi sistemlerinin gelişmesi emperyalizmi zayıflatmakta ve dünya proletarya devrimini güçlendirmektedir. Çünkü, yoksul ülkelerin milli ekonomilerinin zayıflaması emperyalist zinciri kuvvetlendirirken, bu ekonomilerin güçlenmesi emperyalist zinciri zayıflatmaktadır.» (37)

III.

nisir»

«Peki, Halkın Birliği neden açıkça Stalin'e de saldırmıyor Öyle ya Stalin yoksul ülkelerin

iktisadi sistemini anti-emperyalist güçler arasında saymakta, bu iktisadi sistemlerin başındaki şahları, şeyhleri, feodalleri, kompradorları anti-emperyalist ilan etmiş oluyor.» (38)

Oportünist baylar yanıhıyorlar. Yoksul ülkelerin iktisadi sistemini anti-emperyalist bir güç olarak niteleme «şerefi» Stalin yoldaşa değil, kendilerine aittir. Stalin yoldaşın böyle uyduruk bir tezle hiç bir alakası yoktur. Oportünistler Stalin'in yukardaki sözlerinde yeralan «emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ülkenin iktisadi sistemindeki zayıflık» ifadesinin yerine kaş göz arasında «yoksul ülkelerin iktisadi sistemindeki zayıflı»ğı geçiriveriyorlar. Stalin yukarıya aktardığımız sözlerinde «emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ülkeler» derken, sadece sömürge. bağımlı ülkeleri veya yoksul ülkeleri değil, emperyalist sistemi içindeki tüm ülkeleri; emperyalist «dünya ekonomisi denen tek bir zincirin halkaları»nı oluşturan tüm ülkeleri kastetmektedir. Çünkü artık çağımızda proleter devriminin şartlarının tahliline, tek tek ülkelerin ekonomik durumları açısından değil, emperyalist sistem içindeki bütün ülkelerin ekonomik durumu açısından yaklaşmak gereklidir. Çünkü, emperyalist sistem içinde tek tek ülkeler, tek tek milli ekonomiler, emperyalist zincirin halkalarını teşkil etmektedirler. Çünkü, çağımızda artık emperyalist sistemde bir bütün olarak devrimin objektif şartlarının varlığından; dünya proleter devriminden bahsetmek zorunludur. Çünkü çağımızda proletarya devrimi emperyalist zincirin en zayıf halkasından kopması meselesi haline gelmiştir, yoksa «yoksul ülkelerde» kopması meselesi haline değil. Çelişkilerin gelişmesinin sonucu emperyalist zincir pek ala «zengin bir ülkede» de kopabilir. Eğer Stalin, oportünistlerin iddia ettikleri gibi «emperyalist zinciri yarmak zorunda olan yoksul ülkelerin iktisadi sistemini anti-emperyalist bir güç» olarak niteleseydi, «zengin ülkelerin», yani gelişmiş kapitalist ülkelerin milli ekonomisini de anti-emperyalist bir güç olarak nitelemek zorunda

kalırdı. Çünkü emperyalist zinciri sadece «yoksul ülkeler» değil, aynı zamanda «zengin ülkelerde»; emperyalist zincirin halkalarını oluşturan gelişmiş kapitalist ülkelerde yarmak zorundadır. Oportünistlerimiz emperyalist zinciri yarmak meselesini, yoksul ülkelerdeki devrim meselesine indirgiyerek, en kaba bakışla, mesela Avrupa ülkelerinde devrimi gereksiz kılıyorlar. Bu «üç dünya»cılarımız için gayet mantıkidir. Çünkü onlar zaten uzun zamandır, buralarda proletarya partilerine devrimden vazgeçmeyi vaaz ediyorlar. Fakat Stalin hiçte oportünistlerimiz gibi düşünmüyor. O emperyalist zinciri yarma meselesini, yoksul ülkelerin zinciri yarma meselesine indirgemiyor ve şöyle yazıyor:

«Zincirin Almanya'da kopması da çok olasıdır. Neden? Çünkü? Hindistan'daki etkenler Almanya'da da vardır; ama elbetteki Hindistan'la Almanya arasında gelişme düzeyindeki büyük farklılık, Almanya'da devrimin ilerlemesi ve sonucu üzerinde de etkisini bırakacaktır.» (39)

Görüldüğü gibi oportünistlerin Stalin'in «Gerekli düzeltmeler» adlı yazısında geçen «emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ilkeler» ifadesinin yerine «emperyalist sistemi yarmak zorunda olan yoksul ülkeler» ifadesini geçirmeleri ve bunun üzerinde işbirlikçi hakim sınıflara uşaklık siyaseti inşa etmeleri, bir sirk cambazlığının ürünüdür. Oportünistlerimiz böylelikle, çağımızda proleter devrim, emperyalist zincirin en zayıf halkasından kopması meselesi haline gelmiştir Marksist-Leninist tezini, «emperyalist zincirin yoksul ülkelerde kopması» biçiminde ortaya getirerek karikatürleştirmektedirler. Stalin emperyalist zincirin kopması meselesini hiçbir şekilde ülkelerin yoksulluğu veya zenginliği meselesine indirgememiştir. Çünkü bunlar sapla saman gibi farklı şeylerdir. O, emperyalist zincirinin özellikle o anda en zayıf noktasını oluşturan ülkede kopacağını belirtmiştir. Bu ülke Hindistan gibi «yoksul bir ülke» olabileceği gibi, Almanya gibi «zengin bir ülkede» olabilir.

Oportünistler ayrıca Stalin'in «Gerekli Düzeltmeler» adlı yazısının yukarıya aktardığımız pasajında «ezen ve ezilen ülkeler ayrımı yapmadan, ekonominin yıkıma uğramasının 'devrimci bir duruma yol açacağını' iddia eden Buharin gibi revizyonistleri eleştirdiğini» yazacak kadar gülünçleşiyorlar (40). Tahrifatçılıkla ayakta kalamazsınız baylar.

Bir kere Stalin, «Gerekli Düzeltmeler» adlı yazısında Buharini ezen, ezilen ülke ayrımı yapmadan ekonominin yıkıma uğramasının devrimci duruma yolaçacağını savunduğundan dolayı değil, emperyalist zincirin milli iktisat sisteminin en zayıf olduğu halkadan kopacağını savunduğundan dolayı eleştiriyor. Bu tezin yanlış olduğunu söylüyor ve «Bu eğer doğru olsaydı proletarya devrimi Rusya'da değil, merkezi Afrika'nın herhangi bir yerinde başlardı» (41) diye yazıyor. Daha sonra Stalin üstüne basa basa emperyalist zincirin, milli iktisad sisteminin en zayıf olduğu halkadan değil, zayıf halkadan kopacağını vurguluyor. Bu ikisinin farklı farklı şeyler olduğunu belirtiyor. Çünkü Buharin'in tezi, emperyalist zincirin kapitalizmin en az geliştiği, sanayiinin hemen hiç gelişmediği, proletaryanın hemen hemen hiç olmadığı, kitlelerin uyanışının, bilincinin en düşük seviyede, kültürün en gelişmemiş olduğu, en geri ülkelerde kopacağı anlamına gelmektedir. Yani Buharin emperyalist zincirin anti-emperyalist kuvvetlerinin, devrim kuvvetlerinin en zayıf olduğu halkasından kopacağını savunmaktadır. Oysa bu, emperyalist zincirin en zayıf halkasında kopacağı Leninist tezine taban tabana zıttır. Stalin'in de belirttiği gibi emperyalist zincirin bir ülkede zayıf olmasını milli iktisat sisteminin veya milli ekonominin en geri olması belirlemez. Emperyalist zincirin zayıf olmasını milli ekonominin güçlü olması da belirlemez. Emperyalist zincirin bir ülkede zayıf olmasını «Bu ülkede, belirli asgari bir düzeyde gelişmiş bir sanayi ve kültürün varlığı belirler. Belirli asgari düzeyde mevcut olan sanayi proletaryası belirler. Bu ülkede proletarya ve prole-

ter öncü müfrezenin devrimci ruhu belirler. Proletaryanın, proletaryayı emperyalizme karşı tayin edici mücadelede izleyecek ciddi bir müttefikinin (mesela köylülüğün) varlığı belirler. Yani emperyalizmin tecridini ve yıkımını bu ülkede kaçınılmaz hale getirecek olan şartların birliği belirler.» (42)

Peki oportünistlerimizin emperyalist zincirin milli ekonominin veya milli iktisat sisteminin güçlü olduğu halkadan kopar tezlerine ne demeli? Emperyalist zincirin zayıf olmasını, milli ekonominin güçlü olması belirler tezi, Leninizmi devrimci özünden boşaltan, ondan sadece karşı-devrimci sınıf işbirliği siyasetlerine kılıf olsun diye söz eden oportünistlerimize yaraşan bir tezdır. Fakat ne yazık ki yeni değildir, II. Enternasyonal oportünistlerinden devralınmıştır. Onlar emperyalist zincirin milli ekonominin, milli iktisat sisteminin güçlü olduğu, yani sanayinin daha fazla geliştiği, kültürün daha fazla olduğu, demokrasinin daha fazla olduğu proletaryanın çoğunluğu teşkil ettiği yerde yarılacağını savunuyorlardı. Oportünistlerimizin savunduklarıyla bunlar arasında ufak tefek farklar dışında, özde hiçbir değişiklik yoktur. Oysa Leninist devrim teorisine göre emperyalist zincir milli ekonominin daha fazla geliştiği yerde kopar tezi ile, emperyalist zincir en zayıf olduğu yerde yarılrır tezi, aynı şeyler değildir. Stalin'in de belirttiği gibi.

«Sermayenin cephesi emperyalizmin zincirinin en zayıf olduğu yerde yarılacaktır, çünkü proletarya devrim, dünya emperyalist cephe zincirinin en zayıf noktasında kopmasının bir sonucudur; ve sermayenin cephesinde bir yarı meydana getiren bir devrimin başladığı ülke, kapitalist bakımdan diğerlerinden daha az gelişmiş olabilir, daha gelişmiş ülkeler ise kapitalizmin ağında kalabilir.» (abç) (43)

Stalin, bu sözlerden anlaşılabilceği gibi oportünistlerimizin yaptığı gibi emperyalist zincirin en zayıf halkasında kopması meselesini milli iktisat sis-

teminin güçlülüğüne, kapitalist gelişme düzeyine, indirgemiyor. Fakat oportünistlerimiz «milli iktisat sistemi» kavramında çarpıtmaktadırlar. Onlar bu kavramı işlerine geldiği gibi, bazen milli kapitalizm, milli sanayi, bazen de gerçek anlamında yani ülke ekonomisinin bütünü anlamında kullanarak bulanıklaştırmaktadırlar. Emperyalist sistem içinde bir ülkenin milli ekonomisinin veya milli iktisat sisteminin güçlülüğü ne anlama gelir? Açıktır ki bu o ülkede kapitalizmin gelişme seviyesinin yüksekliğini niteler. Emperyalist sistem içinde milli iktisat sisteminin veya milli ekonominin en güçlü olduğu ülkeler, kapitalizmin en fazla geliştiği ülkelerdir, yani metropollerdir. Oportünistlerimiz emperyalist zincirin en zayıf halkası meselesini, «yoksul ülkelerin milli ekonomisinin güçlülüğü» meselesine büründürerek aşağılık bir tahrifatçılık yapmak bir yana, milli ekonomisi zayıf yani kapitalizmin gelişme düzeyi düşük olan sömürge ve bağımlı ülkelerde devrimi imkânsız hale getirmektedirler. Çünkü onlara göre emperyalist zincirin en zayıf halkası milli iktisat sisteminin en güçlü olduğu «yoksul ülkelerdir.» Baylarımızın bu harika mantığına göre devrim Laos'ta değil, Yunanistan'da olması gerekirdi. Çünkü Yunanistan'ın milli ekonomisi Laos'tan daha güçlüdür. Yine aynı şekilde baylarımızın göre, devrim Zimbabve'den önce, Brezilya'da gerçekleşmesi gerekir vb. Oportünistlerimizin «eşsiz» mantığı işte böyle saçma sapan bir mantıktır. Onlar emperyalist zincirin en zayıf halkası meselesini, «yoksul ülkelerin» milli iktisat sistemlerinin güçlülüğü meselesiyle özdeşleştirerek, sapla samanı karıştırmaktadırlar. Fakat bunlar ümitsiz çabalardır. Stalin emperyalist cephenin zincirinin milli ekonominin veya milli iktisat sisteminin nerde daha güçlü olduğuna bakmadan, halkaların en zayıf olduğu yerlerde —ki emperyalist zincirin bir ülkede zayıf olduğunu neyin belirlediğini yukarda Stalin'den alıntıyla gösterdik—yarılacağını gayet açık bir şekilde şöyle belirtmiştir:

«Kısacası, emperyalist cephenin zinciri bir

kural olarak bütün olaylarda, kapitalizmin daha fazla nerede geliştiği, proleterlerin yüzdesinin köylülerin yüzdesini şu kadar nerede bulunduğu vb. şartı olmadan, halkaların daha zayıf olduğu yerde mutlaka geçiş verir.» (44)

Stalin'in yazılarını dikkatli incelediğimizde, onun bir ülkenin milli ekonomisinin gelişme düzeyi ile emperyalist zincirin en zayıf halkası meselesini ayrı ayrı şeyler olarak ele aldığını açık bir şekilde görürüz. Söylediklerimizi bir kaç örnekle daha da açalım. Stalin 1917'de emperyalist dünya cephesinin zincirinin Rusya'da diğer ülkelerden neden daha zayıf olduğunu açıklarken şunları yazıyor:

«Çünkü Rusya'da büyük bir halk devrimi yükseliyordu ve toprakağaları tarafından ezilen ve sömürülen köylülüğün geniş kitlesi gibi önemli bir müttefiki olan devrimci proletarya, devrimin başında yürüyordu. Çünkü orada, devrimin karşısında, tüm moral prestijden yoksun ve tüm halk tarafından haklı olarak nefret edilen çarlık gibi emperyalizmin iğrenç bir temsilcisi vardı.» (45)

Görüldüğü gibi Stalin Rusya'nın emperyalist zincirin en zayıf halkası olduğunu açıklarken, milli iktisat sisteminin güçlülüğü gibi bir şart koymuyor ve hatta zincirin en zayıf olması meselesini milli iktisat sisteminin güçlülüğünden farklı, ayrı birşey olduğunu şu sözlerle dile getiriyor:

«Rusya kapitalist anlamda, diyelim ki, Fransa veya Almanya, İngiltere veya Amerika'dan daha az gelişmiş olmasına rağmen, zincirin orada daha zayıf olduğu belli oldu.» (46)

Oportünistlerimizin tezleriyle, Stalin'in bir ilgisi olduğu söylenebilir mi? Oportünistlerimizin emperyalist zincir milli iktisat sistemin en güçlü olduğu yoksul ülkede kırılır teziyle, Stalin'in emperyalist zincir en zayıf halkada yarılır tezi arasına eşit işareti koymak, Stalin'e en büyük hakaret olur.

Bir örnek daha verelim: Stalin'in Leninizmin

Esasları» adlı eserinde yakın bir gelecekte zincir nereden kopacak diye soruyor ve şöyle cevaplıyor:

«Yine en zayıf olduğu yerde kopacaktır. Diyelim ki Hindistan'da zincirin kopması imkânsız değildir. Neden? Çünkü o ülkede milli kurtuluş hareketi gibi bir müttefiki olan genç ve militan bir proletarya vardır —çok güçlü ve çok önemli bir müttefik— çünkü orada devrimin karşısında, tüm moral itibardan yoksun olan ve Hindistan'ın ezilen ve sömürülen yığınlarınca pek haklı olarak nefret edilen yabancı emperyalizm gibi, iyi bilinen bir düşman vardır.» (47)

Stalin'in meseleye bakışı yine aynıdır ve son derece berraktır. Açıkça görüleceği gibi o, emperyalist zincirin Hindistan gibi «yoksul bir ülkede» yarılması meselesini ele alırken, Hindistan milli iktisadının güçlü olması gibi anti-Marksist bir bakış açısı sunmuyor.

Oportünistlerimiz şöyle yazıyorlar:

«Emperyalist zincirin, yani emperyalist güçlerin mi zayıflığını istiyoruz, yoksa emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ülkelerin mi? Günümüzde de mesele budur.» (48)

Bu sözler demagoji değeri bakımından bile beş para etmez. Bu muhteşem mantığa göre baylarımız Sovyetler Birliği'nin bile zayıflamasını istememeleri gerekir. Çünkü bu ülkede emperyalist zinciri yarmak zorundadır. Baylarımız emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ülkeleri sadece «yoksul ülkeler» olarak değerlendirdiklerinden ve kafalarını sınıf işbirliğini daha inceltmenin hilelerine yorduklarından meseleyi bu denli karma karışık hale sokmuşlardır. Onlar emperyalist zincir denince, iki süper devleti, en iyi ihtimalle emperyalist ülkeleri anlıyorlar. Fakat kendilerini kandırıyorlar. Çünkü çağımızda «tek tek ülkeler ve tek tek ulusal ekonomiler (abç) kendi kendilerine yeten birimler halinden çıktılar, dünya ekonomisi denen tek bir zincirin halkaları oldular.» (Stalin) (abç)

İşte bu sebeple emperyalist zincir sadece emper-

yalist ülkeler değil, bir bütün olarak emperyalist sistemdir. Yine bu sebeple bu sistemi yarmak sadece «yoksul ülkelerin» değil bu sistem içinde yer alan tüm ülkelerin karşısındaki bir meseledir. Çünkü çağımızda emperyalist sistemi bir bütün olarak ele alırsak, objektif şartların varlığı devrim için elverişlidir. Milli iktisadı oldukça geri olan, yani sanayi bakımından yeterince gelişmemiş bazı ülkelerin olması bu genel doğruyu karartmaz.

Oportünistlerin meseleyi tahrif etmesinin nedeni nedir? Çünkü onlar, yarı-sömürgelerdeki işbirlikçi hakim sınıfları, komprador kapitalistleri, toprakağaları sınıfını stratejik olarak devrim cephesinde görüyor, bunların bir takım reform tetbirleriyle adım adım milli ekonomiyi geliştirerek emperyalistlerden kopacaklarını, «uluslararası yeni ekonomik düzeni» kuracaklarını savunuyorlar. Çünkü onlar devrimden vazgeçmiş, bunun yerine emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların uşaklarının varlığını ilelebet korumanın bir aracı olacak, «uluslararası yeni ekonomik düzen» denen şeyi geçirmişlerdir. İşte bu sebeple onlar emperyalist cephe zincirinin en zayıf halkasından yarılması tezinin yerine, emperyalist zincir milli iktisadın en güçlü olduğu halkadan kırılır tezini geçiriyorlar. Öyle ya, komprador kapitalistleri, toprakağalarını dünya devriminin temel güçleri saydıktan sonra, bunlara milli iktisat sistemini güçlendirip, zincir kırma görevinde verilir pekala. Fakat baylarımızın unuttuğu küçük bir nokta var. Emperyalist zincirin bizim gibi yarı-sömürgelerde kırılması demek, bu pek muhterem müttefiklerinin zincirinin de kırılması demektir.

Kısaca ve kabaca ifade etmek gerekirse, bizim gibi ülkelerde emperyalist zincirin zayıf olmasını, emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin tecritini ve yıkımını kaçınılmaz hale getirecek şartların birliği belirler. Stalin sömürge ve bağımlı ülkelerde ikili boyunduruğun; iç boyunduruğun (kendi hakim sınıflarının) ve dış boyunduruğun (emperyalist burjuva-

zinin) olduğunu, bu ikili boyunduruğun o ülkelerde devrimci bunalımı derinleştirdiğini söylerken yerden göğe kadar haklıydı (49). Emperyalist ülkelerdeki devrimden farklı olarak, sömürge ve bağımlı ülkelerde emperyalizmin boyunduruğunun devrimin etkenlerinden biri olduğunu Lenin de şöyle dile getiriyordu:

«... emperyalizmin ilhaka, artan ulusal baskıya ve sonuç olarak artan direnmeye (abç) yolaçması yalnız yeni açılmış ülkelerde değil de, eski ülkelerde de söz konusudur.» (50)

Oportünistlerimize göre de tam tersidir. Şöyle yazıyorlar:

«Ezilen ülke ekonomisinin yıkıma uğraması, o ülkede emperyalist zinciri daha da ağırlaştırır. Emperyalistler kendi buhranlarını bu ülkelere yıkararak buhrandan kurtulmaya çalışırlar. Bu durum ezilen ülkelerde devrimi daha da zorlaştırır.» (abç) (51)

Bu sözlerin anlamı nedir? Oportünistlerimiz, emperyalist boyunduruğun bizim gibi ülkelerde devrimin bir etkeni olduğunu, emperyalist boyunduruğun devrim dalgasının kabarmasına sebep olduğunu reddetmektedirler. Oportünistlerimiz şimdi ucuz demagojiye başvuracak ve yaygarayı basacaklardır: «Tasfiyeciler emperyalist boyunduruğun ağırlaşmasını, milli ekonomimizin yıkıma uğramasını savunuyorlar.» Hayır baylar. Biz ne milli ekonominin yıkıma uğramasını, ne de emperyalist boyunduruğun ağırlaşmasını savunuyoruz. Sadece objektif bir gerçekten bahsediyoruz ve milli ekonominin yıkıma uğramasına neden olan emperyalist boyunduruğu kırmak, işbirlikçi hakim sınıfların iktidarını paramparça etmek gerektiğini savunuyoruz. Siz ise Demirellerin, Türkeşlerin, Koçların, Sabancıların istikrarını savunarak, emperyalist boyunduruğun daha nazikleşmiş, daha incelmış biçimlerini savunuyorsunuz. Bizim gibi ülkelerde milli ekonominin geri olmasının nedeni emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin boyunduruğunun olmasıdır. Ülkemizde milli ve toplumsal gelişmeyi önleyen,

üretici güçlerin gelişmesini köstekleyen kuvvetler emperyalizm, sosyal-emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodal kalıntılardır. Bu kuvvetler tasfiye edilmeden milli ve toplumsal gelişmeden; üretici güçlerin gelişmesinden sözedilemez. Bu kuvvetleri tasfiye işini bir kenara bırakarak milli ekonominin güçlenmesinden söz etmek ve hele bu güçlendirme görevini komprador kapitalistlere, toprakağaları sınıfına vermek, Erbakan'ın ağır sanayi demagojisiyle halkı kandırmaya yeltenmesine benzer.

Demagojiye rağbet etmeyen her devrimci, her yurtsever, her demokrat, emperyalist, sosyal-emperyalist boyunduruğun, komprador kapitalistlerin ve toprakağalarının hakimiyetinin ülkemizi felakete sürüklediğini, üretici güçleri tahrip ettiğini, tüm halkı ezdiğini, sömürdüğünü, tüm halka hayatı zindan ettiğini yaşamakta ve görmektedir. Çünkü bu en kör göze batan objektif bir gerçektir. Yine bir o kadar gerçek olan bir şeyde vardır ki, o da bu durumun kitlelerin artan kin ve öfkesine, direnişine, devrimci mücadelenin gelişmesine sebep olmasıdır. Ekonomik buhranlar emperyalist sistemin tabiatındadır. Bu buhranların acısını en fazla ezilen ülkelerin halklarının çektiğide genel bir doğrudur. Emperyalistlerin, komprador kapitalistlerin, toprakağalarının ekonomik buhrandan kurtulmaları mümkün müdür? Bunun mümkün olabileceğini Kautski keşfetmeye kalktı ama, yüzüne gözüne bulaştırdı. Şimdi de aynı şeyi oportünistlerimiz yapmaya çalışıyorlar. Fakat akibetleri Kautskiden farklı değil. Emperyalist zinciri yarmadan, milli ekonominin emperyalist sistemin tabiatındaki ekonomik buhranlardan etkilenmeyeceğini, istikrar içinde gelişebileceğini savunmak adi bir aldatmacadır. Stalin'in belirttiği gibi «milli ekonominin ahenkli gelişmesi kanunu, kapitalist rejimde rekabet ve üretim anarşisi kanununun karşıtı olarak ortaya çıkmıştır.»⁽⁵²⁾. Ekonomi politığın kanunları objektiftir. Demagojik laflarla değiştirilemez. Komprador kapitalistleri, toprakağalarını içine düştükleri ekonomik buh-

randan; milli ekonomiyi felce uğratan buhrandan kurtarma çabaları boştur. Bütün akıl hocaları —oportünistlerimizde dahil— kafa kafaya verseler dahi bu gerçeği değiştirmeye güçleri yetmez. Geleceğinden pek endişe duydukları efendilerini bu ağır hastalıktan kurtaramazlar. Bu hastalık onların yakasını mezara girdikleri ana kadar bırakmayacaktır. Bu tedavi yöntemini; yani onları mezara sokma görevini ise Milli Demokratik Halk Devrimi gerçekleştirecektir.

Mao Zedung'un şu sözleri uzun olmasına rağmen tartıştığımız meseleye ışık tutmaktadır:

«Çan Kay-şek hükümeti uzun süreden beri gerici mali ve iktisadi siyasetler uyguladığı ve Çan Kay-şek'in bürokrat komprador sermayesi, herkesin bildiği bir ihanet anlaşması olan Çin ABD Ticaret Antlaşması yoluyla emperyalist ABD sermayesi ile birleştiği için, durdurulması imkânsız bir enflasyon hızla gelişmiştir.

.....

Çin'in bugüne kadar gördüğü bütün iktisadi buhranlardan daha ciddi bir iktisadi buhran, halkın bütün kesimlerini tehdit etmektedir. Çan Kay-şek iç savaşı sürdürebilmek amacıyla, Direnme Savaşı döneminde uygulanan son derece gaddar bir sistem olan zorla askere alma ve tahıla el koyma sistemini geri getirmiştir. Ve buda köylük bölgelerdeki geniş kitleler ve özellikle sefaletе düşmüş köylüler için hayatı çekilmez hale getirmektedir. Bunun sonucu olarak köylü ayaklanmaları daha şimdiden başlamıştır ve yayılma devam edecektir. Dolayısıyla hakim Çan Kay-şek kliği geniş halk kitleleri karşısında giderek daha fazla itibar kaybedecek ve ciddi siyasi ve askeri buhranlarla karşı karşıya kalacaktır. Bu durum bir yandan, Çan Kay-şek'in denetimi altında bulunan bölgelerde ki halkın anti-emperyalist anti-feodal hareketini her geçen gün daha da ilerletmekte, diğer yandan da Çan Kay-şek'in askerlerinin moralini daha da bozarak

Halk Kurtuluş Ordusunun zafere ulaşma olasılığını daha da artırmaktadır.» (abç) (53)

İşte Marksist bakış açısı budur. Oportünistler ise böyle bir durumda ekonomi yıkıma uğruyor, bu da devrimi zorlaştırıyor yaygarasını basıp, Çan Kayşek'i ekonomik buhrandan kurtarmak, ekonomiyi güçlendirerek, «emperyalist zinciri zayıflatmak» (!) yolunu tutarlardı. Fakat böyle bir siyaset, katıksız sınıf işbirliği siyaseti olurdu. Oportünistlerimizin şimdi yaptıkları işte budur.

Yukarki pasajda Mao Zedung, emperyalist boyunduruğun ağırlaşmasını milli ekonominin yıkıma uğramasını ne kadar savunuyorsa, bizde o kadar savunuyoruz.

Oportünistlerimizin devrimi bir kenara attıklarının bir kanıtı da şu cümleleridir:

«Kendi milli ekonomilerini güçlü tutan küçük ülkeler (abç), emperyalistlerin yağma ve saldırısından uzak durabildikleri gibi (abç), emperyalist ülkelerin iç çelişmelerini de derinleştirirler.» (54)

Oportünizme özgü muğlaklık burada da karşımıza çıkıyor. «Küçük ülkeler» gibi ne olduğu belirsiz, çeşitli anlamlara gelebilecek bir ifadeyle, orada hüküm süren rejim meselesi bir kenara atılarak, devrim meselesi bir kenara atılarak «ekonomilerini güçlü tutarlarsa», emperyalist sömürü ve yağmadan kurtulacakları, yani emperyalist sistemden kopacakları söyleniyor. Bunun anlamı nedir? Bunun anlamı şudur. Türkiye gibi «küçük ülkelerin» işbirlikçi hakim sınıfları ekonomiyi güçlendirirlerse, emperyalist sömürü ve yağmadan uzak durabilirler, emperyalist sistemden adım adım koparlar, «uluslararası yeni ekonomik düzende» yerlerini alırlar. Bu yeni Kruşçevci tez, «küçük ülkelerin», emperyalist soygun ve yağmadan kurtuluşun devrimle olacağını reddediyor, «küçük ülkelerin» işbirlikçi hakim sınıflarını devrimin temel gücü gördüğünden, bunların milli ekonomiyi güçlendirerek emperyalist sistemden kopacağını ileri sürüyor. «Üç Dünya Teorisi»nin baş teorisyenlerinin şu

söylediklerine bakarak, bizim oportünistlerimizin onların parlak bir kopyası olduklarını görürüz:

«Şimdiki aşamada gelişmekte olan bir ülke milli ekonomisini geliştirmek için, her şeyden önce doğal kaynaklarını kendi elinde tutmalı ve yabancı sermayenin kontrolünden adım adım kurtulmalıdır.»

«Gelişmekte olan ülkeler... milli ekonomilerini geliştirip güçlendirirlerse,... süper devletler tarafından işgal edilen mevzileri adım adım geri alabileceklerdir.»

Önce kalkıp, «emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ülkeleri», «emperyalist sistemi yarmak zorunda olan yoksul ülkeler» şekline sokacaksın, sonra emperyalist zincirin en zayıf halkası meselesini, kapitalist gelişme düzeyi en yüksek, yani milli iktisat sistemi en güçlü «yoksul ülkeler» biçimine büründüreceksin; emperyalist zincirin en zayıf halkadan değil, milli ekonominin en güçlü olduğu «yoksul ülkede» yarılacağı fetvalarını vereceksin ve bundan sonra da Demirelleri, Türkeşleri «milli ekonomiyi güçlendirmek için» (!) ekonomik istikrara kavuşturmanın şampiyonluğunu yapacaksın, buna tek kelimeyle sinsi bir tahrifatla kamufle edilmeye çalışılan sınıf işbirliği siyaseti denir.

Oportünistlerimizin «ekonomiyi güçlendirme» yaygarasıyla, işbirlikçi hakim sınıfların istikrarını savunmalarının altında yatan devrimin gereksiz olduğu, hakim sınıfların bir dizi reformlarla emperyalist sistemden kopacağı karşı-devrimci teorisidir. «... Halkın Birliği de habire yoksul ülkelerin rejimlerine saldırıyor» (55) diye yazmaları da bu gerçeğin; Türkiye gibi «yoksul ülkelerde» devrimden vazgeçtiklerinin yalın bir itirafıdır.

DÜNYA DEVRİMİNİN TEMEL GÜCÜ «ÜÇÜNCÜ DÜNYADIR» TEZİ, SINIF İŞBİRLİĞİ SİYASETİNİN YALIN BİR İTİRAFIDIR

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin dünya devriminin temel gücü hakkındaki görüşleride, onların sınıf işbirliği siyasetlerinin bir aynasıdır. Onlar bu konuda şunu yazıyorlar.

«... emperyalizme esas darbeyi indiren güçleri kapsadığı için üçüncü dünya, dünya birleşik cephesinin temel gücüdür.» (56)

«Üçüncü dünya, dünya devriminin temel gücü, tarihi ilerleten başlıca güçtür.» (57)

«... devrimciler bugün üçüncü dünyayı, dünya devriminin temel gücü olarak görüyorlar. Hemen belirtelim, bu temel güce, İran Şahı'nın, Süleyman Demirel'in veya Markos'un devletleride dahildir.» (58)

Sınıf işbirliği siyasetinin bundan iyisi bulunmaz doğrusu. Bu konuda fazla birşey söylemeye gerek yok aslında. Bilindiği gibi temel güç kazanılmadan, seferber edilmeden devrimin başarıya ulaşması asla mümkün değildir. Mesela köylülük devrimin temel gücü diyorsak, köylülüğü kazanmadan, seferber etmeden devrimi zafere ulaştırmamız, olanaksızdır. Temel güç dayanacağımız esas gücü ifade etmektedir. Bu objektif bir olgudur. Bu bakımdan proletarya partisi devrimin temel gücünü kazanmak ve seferber etmek için özel dikkat ve çaba sarfeder. Bu açıdan baktığımızda, Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin sınıf işbirliği siyaseti çok net sırtıtmaktadır. Demireller, şahlar, şeyhler, Castrolar, bilcümle emperyalist, sosyal emperyalist uşağı gerici ve faşistler dünya devriminin temel gücü oluyorsa, bu demektir ki bu zevat kazanılmadan, seferber edilmeden devrimin zafer kazanması olanaksızdır. Eh oportünist baylara düşen de elbet bu zevatı kazanmak ve seferber etmektir. Bundan daha «proleter devrimci siyaset» olur mu?

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin bu «parlak proleter» siyaseti emperyalizmin sosyal-emperyalizmin

işbirlikçisi sınıfları «değişen dünya şartları» yaftası altında stratejik olarak devrim saflarında görmelerinin doğal bir ifadesidir. Ancak doğal olmayan oportünist bayları: sınıf işbirlikçisi çirkef suratlarını kedinin pisliğini gizlemesi gibi örtmeye çalışmalarıdır. Bu oportünistler Afgan kralı örneğini vermeye pek meraklılar. Sınıf işbirliği siyasetlerini haklı çıkartmak için, Lenin ve Stalin'in Afgan kralının emperyalizme darbe vuran mücadelesini desteklediğini belirtiyorlar. Bugünde bu yüzden emperyalizmin işbirlikçisi yarı-sömürge ülkeler hakim sınıflarını desteklemek gerektiğini savunuyorlar.

Evet baylar. Lenin ve Stalin Afgan kralını desteklediler. Çünkü bu mücadele emperyalizme darbe vuruyor, onu zayıflatıyordu. Lenin ve Stalin Afgan kralını emperyalizme karşı çıktığı sürece ve oranda desteklediler. Ama afgan krallarını dünya devriminin temel gücü ilan etmediler. Herhangi bir kuvvetin emperyalizme karşı çıktığı zaman ve oranda desteklenmesi ayrı şeydir, devrimin temel gücü ilan edilmesi ayrı şeydir. Gerici sınıfların temsilcileri de zaman zaman, geçici ve istikrarsız bir biçimde emperyalizme karşı çıkabilir, bu desteklenebilecek bir şeydir. Fakat bu onun stratejik olarak devrim saflarında olduğunu, hele hele devrimin temel gücü olduğu anlamına gelirmi? Temel güçle olan ittifak geçici, istikrarsız bir ittifak değildir. Temel güç düşmana karşı kararlı, istikrarlı mücadele yürüten bir güç demektir. Temel güçle ittifak her zaman esastır. Aksi taktirde devrim zafere ulaşamaz. Afgan örneğinde ise söz konusu olan bir kuvvetin emperyalizme karşı çıktığı oranda ve ölçüde desteklenmesidir. Bunu öne sürerek emperyalizmin işbirlikçisi yarı-sömürge hakim sınıflarıyla sınıf işbirliğini; onları stratejik olarak devrim saflarına sokan, dünya devriminin temel güçleri içinde mevzilendiren oportünist fikirleri doğru göstermeye imkân yoktur. Aydınlik-Halkın Sesi oportünistlerinin bu konudaki çabaları adi bir sahtekârlık örneğidir.

Oportünistlerde dürüstlüğün zerresi yoktur. On-

lar sınıf işbirliği siyasetlerini gizlemek için temel güç kavramını bile tahrif etmekten çekinmiyorlar. Aydınlık'ın 80. sayısında yukarda söylediklerini, daha doğrusu tükürdüklerini alışkanlıkları icabı şöyle ya-
lıyorlar:

«Bugün temel güç, hegemonyacığa karşı çıktıkları ölçüde sömürü sınıflarında dahil tüm ezilen milletlerdir.» (abç)

Yukarda Şahın, Demirel'in, Markosun devletleride temel güç içine sokan oportünistler şimdide, teorilerini sözümona daha incelterek, komprador kapitalistlerin, toprakağalarının «hegemonyacığa karşı çıktıkları ölçüde» temel güç olduğunu yazıyorlar. Oportünistler kıvrandıkça daha da saçmalıyorlar. Baylar, temel güç, istikrarsız bir güç değildir. Temel güç stratejik olarak devrim safında olan güçtür. Temel güçle ittifak devrimin zaferi için hayati önemdedir ve proletarya partisi temel güç henüz «bilinçlenmemiş», devrime geniş kitleler halinde seferber edilmiş olsada böyle bir ittifakı esas alır, yoksa temel güç devrime seferber edilmediği şartlarda temel ittifakı gerçekleştirmeye çalışmaktan vazgeçmez ve geniş kitleler halinde devrime seferber olmadığı şartlarda da temel güç, temel güç olmaktan çıkmaz. Kısacası bir gücün temel güç olması objektif bir şeydir. Neden ülkemizde milli burjuvazi için «devrime katıldığı oranda temel güçtür» gibi saçma sapan bir tespitte bulunmuyoruz? Çünkü objektif olarak milli burjuvazi devrimimizin temel gücü olma niteliğine sahip değildir. Kaldı ki istikrarlı bir yapıya sahip olmadığı, oldukça sallantılı bir karaktere sahip olduğundan milli burjuvaziye devrimin itici güçleri içine bile sokmuyoruz. Bir gücün «devrime katıldığı oranda temel güç» olması şeklindeki tespit mizah değeri bir yana, oportünistlerimizin Marksizm-Leninizme öteden beri yaptıkları «müstesna» katkılardandır. Baylar, kavramları tahrif etmeniz sizi kurtarmaz. O kadar kıvraniyorsunuz ki «3 Dünya Teorisi»ni bile tahrif etmekten çekinmiyorsunuz. «3 Dünya Teorisi», «3. Dünya Ül-

kelerinin» temel güç olduğunu söylüyor. Yani komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını temel güç olarak ilan ediyor. Yoksa bunlar «hegemonyacılığa karşı çıktıkları ölçüde «temel güçtürler demiyor. Çünkü bu pespaye teoriye göre bugün çıkmasalarda, yarın çıkacaklardır, bu bilinçlenme sorunudur. Bu, sizinde belirttiğiniz «3. dünyanın tamamlanmamış süreç» olmasının mantıklı ifadesidir.

Bugün dünya karşı-devrim cephesinin merkezini oluşturan emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin etrafında, onların müttefikleri yer almaktadır. Bu müttefiklerin en önemlileri, ülkemiz gibi yarı-sömürge ülkelerdeki komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır. Ülkemiz gibi yarı-sömürgelerde milli ve toplumsal gelişmeyi önleyen kuvvetler emperyalizm, sosyal-emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmdir. Bu kuvvetler tasfiye edilmeden, sözkonusu ülkelerde toplumsal ve milli gelişmeden söz edilemez.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri.

«... sosyalist ülkeler, emperyalizme ve süper devletlerin hegemonyacılığına karşı bütün Üçüncü Dünya ülkeleri ile ortak menfaatlere sahiptirler.» (89) diyerek, sosyalist rejimlerle, milli burjuva diktatörlükleri, komprador burjuva-toprak ağası diktatörlükleri arasındaki nitelik farkını siliyor, proletarya ile milli burjuvazi, komprador burjuvazi-toprak ağaları sınıfı arasındaki nitelik farkını ortadan kaldırıyor ve bunların hepsinin «aynı sınıfın farklı fikirlere sahip mensupları gibi» olduğunu söylüyorlar. Ve utanmadan şöyle yazıyorlar:

«Üçüncü Dünya Ülkeleri, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin sömürü, baskı veya tehdidi altında bulunmaktadır. Bundan daha somut ve daha sağlam birleşme zemini olabilir mi? Bu ülkelerin başında şu veya bu tür iktidarların bulunması bu zemini ortadan kaldırmaz. Nasıl ki Marksistler, işçileri taşıdıkları fikirlere göre ayırmaz ve bütün sınıfı birleştirmek için mücadele ederlerse, Üçün-

cü Dünya Ülkelerine karşıda aynı tavrı alırlar.» (60)

Bu görüşler eleştirilmeye bile değmez. Ancak teşhir edilebilir. Kendilerini Marksist göstermeye çalışan bu yozlaşmış burjuvalar, proletarya diktatörlükleriyle, komprador burjuvazi —toprakağaları diktatörlükleri arasındaki derin nitelik farkını ortadan kaldırmalarının yanısıra, milli çıkarlar gibi genel bir kavramın ardına sığınarak, ezen sınıflarla, ezilen sınıfların çıkarları arasındaki nitelik farkını da gözlerden gizlemekte, yok etmektedirler. Lenin proletarya partisinin milli meselelerde siyasetini soyut ve biçimsel ilkelere göre saptayamayacağını vurgulayıp, üç temel noktaya işaret ederken ikinci olarak şunları belirtiyordu:

«... ezilen sınıfların, emekçi ve sömürülen halkın çıkarları ile egemen sınıfın çıkarlarına yönelik ulusal çıkarlar denilen genel kavram arasında kesin ayırım yapmalı.» (61)

Kapitalist düzende milletlerin barış ve eşitlik içinde birlikte yaşayabilecekleri fikrinin burjuva milliyetçi bir aldatmaca olduğuna işaret eden Lenin, Komünist Enternasyonalin milli mesele ve sömürgele meselesiyle ilgili siyaseti «öncelikle toprak sahiplerinin ve burjuvazinin yıkılması için verilecek ortak devrimci mücadelede bütün ulusların ve ülkelerin proleterleri ile diğer emekçi kitlelerini daha yakın biçimde birleştirme temeline oturtulmalıdır. Ancak bu birlik, kapitalizmin yenilgisini sağlayacaktır. Bu birlik olmadan ulusların ezilmesinin ve eşitsizliğin ortadan kalkmasının imkânı yoktur.» (62) diye belirtmiştir.

«3 Dünya Teorisinin ve onun ülkemizdeki savunucusu Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri «uluslararası yeni ekonomik düzen» denen şey vasıtasıyla, «eşit», «adil», «sömürsüz» bir dünya yaratılacağını ileri sürerek ve emperyalizmin sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi sınıfları dünya devriminin temel güçleri arasında ve itici gücün parçaları olarak sayarak,

Marksizm-Leninizmin bu temel öğretilerine açıkça karşı çıkmaktadırlar. Bu oportünistlerin tezleri emperyalizmin sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıflar, güçsüz emperyalistler ve hatta bir süper devlet için kabul edilebilir, karşı-devrimci tezlerdir.

OPORTÜNİSTLER EMPERYALİZMİN TABİATININ DEĞİŞTİĞİNİ SAVUNUYORLAR

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının çöplüğünde öten oportünistlerin, proletarya ve halklar için felaket demek olan sınıf işbirliği siyasetlerinin «incelikleri» burada bitmiyor. Onlar aynı zamanda «ikinci dünya» adını verdikleri Alman, Japon, Fransız İngiliz vb. emperyalistlerin ve diğer gelişmiş kapitalist ülkelerin son tahlilde «sosyalizmin güçlerini oluştur»duğunu savunuyorlar.

«Bugün bütün ülkelerin proletaryası ve ezilen halkları yanında, Üçüncü ve İkinci Dünyada yer alan devletlerin iki süper devletin hegemonyacılığına karşı mücadeleleride, dünya devrimini güçlendiriyor, dolayısıyla devrim cephesinde yer alıyor... Dünya devrim cephesinde yer alan bütün bu güçler, son tahlilde sosyalizmin güçlerini oluşturuyor.» (63)

.....
«DEVLETLER bağımsızlık istiyor sözü acaba ne anlama geliyor? Burada sözkonusu olan iki süper devlet dışındaki bütün dünya devletleridir...» (64)

«Tüm çelişkileri hesaba katan» oportünistler, görüldüğü gibi «ikinci dünya» denen emperyalist, kapitalist ülkeleride stratejik olarak devrim safında görmekte, güçlü emperyalistlere karşı zayıf emperyalistlerle birleşmeyi; bir emperyaliste karşı mücadelede diğerine dayanmayı vaazetmektedirler. «3 Dünya Teorisi»nin Avrupa ülkelerinde ve diğer emperyalist, gelişmiş kapitalist ülkelerde proletaryanın tekel-

ci burjuvaziyle iki süper devlete karşı ittifakını; tekelci burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini tatil etmesini öngören tezlerini, bizim oportünistlerde gayretkeşlikle reklam ediyorlar.

Marksist-Leninistler daima somut şartları tahlil ederek baş düşmanları tespit eder, esas darbeyi bu güçlere indiriler; tüm düşmanlarını birden yıkma mücadelesi vermezler. Marksist-Leninistler aynı zamanda düşman kampındaki çelişmeleri yakından izler bu çelişmeleri derinleştirmeye çalışır; düşman kampındaki en küçük çatlak ve çelişkilerden devrim ve sosyalizm davasının başarısı için yararlanmaya çalışır; geçici, şartlı, sallantılı da olsa ittifaklara girmeyi ilke olarak reddetmezler. Aynı zamanda Marksist-Leninistler devrim ve sosyalizm davasını, milletlerin kurtuluş hareketlerini zaafa uğratacak ittifakı ilke olarak reddederler, proletarya ve halk saflarında zararlı hayallerin yayılmamasına büyük özen gösterirler. Bunlar Marksizm-Leninizmin alfabesidir.

Ancak oportünistler bu ilkeleri çarpıtmaktadırlar. Onlar düşman kampındaki çelişmelerden yararlanmayı stratejilerinin esası haline getirdiklerinden, «2. Dünya» emperyalistlerini düşman kampından çıkarıp stratejik olarak devrim saflarına dahil ederek, onların iki süper devlete karşı pazarlar, etki alanları, sermaye ihraç alanları, hammadde kaynakları uğruna yürüttükleri mücadeleleri desteklemekte, bunlara karşı mücadele edilmemesini —edilse bile bunun dostu kazanma mücadelesi gibi olmasını— savunuyorlar. İki süper devletin diğer emperyalist kapitalist ülkeler üzerinde değişen ölçüde baskı ve denetiminin olduğu bir gerçektir. Ancak bu durum onlar arasındaki çelişkiyi düşman kampındaki bir çelişki olmaktan çıkarmıyor ki. Onlar arasındaki çelişkiler emperyalistlerarası çelişkiler kategorisindedir.

Oportünistlerin «2. dünya» emperyalistlerini devrim saflarında görmelerinin temelinde yeni Kruşçevci «uluslararası yeni ekonomik düzen» tezi ve dolayısıyla emperyalizmin daha açık bir ifadeyle, zayıf

emperyalistlerin nitelik değiştirdiği tezi yatmaktadır. Bu sebeple büyük «marksist» pozlar takınan bu uka-
la burjuvalar «2. Dünya» emperyalistleri, büyük ço-
gunluğu yarı-sömürge olan «3. Dünya» lkeleriyle
«eşit ilişki kurmaya yöneliyorlar» diye yazmışlar-
dı (65). Bu emperyalist sömürüyü meşru, ilerici ve
şirin göstermek anlamına gelmektedir. Sıkıştıkların-
da dil ucuyla «onların sömürüsüne de karşı çıkarız»
demek zorunda kalan oportünistlerin Avrupa ve Ja-
pon ve emperyalizmin sömürüsüne karşı çıkmak diye
bir meseleleri olmadığı açık bir gerçektir. Öyle ya,
azami kr, sömürü diye bir meselesi kalmamış «eşit-
likçi dost» bir emperyalizme karşı sert davranmak
«proleter» sınıf tavrı olamaz. Lenin emperyalizmin
sermaye ihracından, azami kr peşinde koşmaktan
asla vazgeçmeyeceğini, bunun mümkün olmadığını
belirtiyor ve şöyle yazıyordu:

«Sömürgelerden; nüfuz bölgeleri'nden, ser-
maye ihracından vazgeçmek mi? Bunun mm-
kn olabileceğini sanmak, her pazar günü zen-
ginlere Hristiyanlığın yüce ilkelerine dair vaaz
ekip yoksul halka yılda milyonlar değilse bile
birkaç yüz ruble dağıtmalarını öğütleyen pespa-
ye bir papaz kadar alalmaktır.» (66)

Oportünistlerin iki süper devlet dışındaki em-
peryalistlerin sömürge bağımlı ülkelerle eşit ilişki
kurmaya yöneldiği (!) biçimindeki saçma tezlerini
«Yaşasın Marksizm-Leninizm» adlı yazımızda eleşti-
rip teşhir etmiştik. Fakat onlar hala yüzleri kızarma-
dan:

«Gerçekler ise, İkinci Dünya lkelerinin nc
Dünya ile eşit ilişkiler kurmaya gittikçe daha fazla
yöneldiklerini gösteriyor» (a) (67) diye yazıyorlar.
Ve kendilerine has bir pişkinlikle «iki süper devlete
karşı güçlerin kendi aralarında ilişkiler kurmaları
ve bu ilişkilerdeki eşit-sizlikleri giderek azaltmaları
gericilik midir?» diye soruyorlar. Böylelikle onlar
Lenin'in tarif ettiği pespaye papaz tipine uygun ol-
duklarını ispatlıyorlar. Evet baylar, «İkinci Dünya»

dediğiniz emperyalistlerin, sömürge ve bağımlı ülkelerle eşit ilişkiler kurmaya yöneldiğinin Marksizm-Leninizmden kilometrelerce uzaklaşmadan iddia edilemeyeceğini söylüyor ve savunuyoruz. Eşit ilişkiye yönelmek emperyalizmin tabiatına aykırıdır. Emperyalizm, emperyalizm olmaktan çıkmadan eşit ilişkiye yönelmez; baskı ve tahakkümden, sömürü ve azami kârdan vazgeçmez. Emperyalizm herhangi bir kârla yetinmez, azami kâr elde etmek ister, buna yönelir. Emperyalizmin kitabında sömürü ve talan, daha fazla sömürü ve talan yazar. Bize bunları Lenin öğretti, emperyalistlerin eşit ilişki kurmaya yöneldiğini de size Kautsky öğretmiş olacak.

Avrupalı emperyalistlerin, Japon emperyalistlerinin vb. sömürge ve bağımlı ülkelerle eşit ilişki kurmaya yöneldiğini söylemek, onların tabiatının değiştiğini, sömürüden, azami kârdan vazgeçtiklerini; dolayısıyla çağımızın değiştiğini söylemek demektir. Onların sömürü ve baskısını şirin göstermektir. Nitekim oportünistlerimiz baklayı ağızlarından çıkarıyor ve şöyle yazıyorlar:

«Halkın Birliği, İkinci Dünya'da ki emperyalistlerin, bugün otuz yıl öncekinden hiç bir farkları olmadıklarını ispatlamak için bin dereeden su getiriyor.» (68)

Bizim bin dereeden su getirmeye ihtiyacımız yok. Gerçekler ortada. «İkinci Dünya» emperyalistlerinin bugün otuz yıl öncekinden, emperyalist tabiatları, yani özleri açısından hiç bir farklılıkları yoktur. Değişiklik özde değil, görünüştedir. «İkinci Dünya» emperyalistleri bugün, otuz yıl öncesinde olduğu biçimde, aynı oranda hegemonyacı bir rol oynayarak, iki süper devletle boy ölçüşebilecek durumda değildirler. Ancak bu onların hegemonyacı emellerden arındıkları, sömürü ve talandan vazgeçtikleri, eşit ilişkiler kurmaya yöneldikleri anlamına gelir mi? Asla. Oportünistler ikinci dereceden emperyalistlerin otuz yıl öncesinden farkları olduğunu, artık niteliklerinin değiştiğini, «eşit ilişkiler kurmaya yöneldiklerini» söy-

leyerek, yeni bir çağa, «Kruşçev çağına» girdiğimizi anlatmak istiyorlar. Ama ne yazık ki tarihin tekerleği o istikamete dönmüyor. O istikamete dönen tekerlek çoktan patladı.

Oportünistlerimiz, «3 Dünya Teorisi» yazarları, Bulgaristan, Polonya gibi «İkinci Dünya» ülkelerinin, sömürge, bağımlı ülkeleri sömürmesini alkışlıyorlar diye yazmamız (69) karşısında küplere biniyorlar. Fakat, «İkinci dünya ülkeleri 3. Dünya ile eşit ilişkiler kurmaya yöneliyor» diye yazdıktan, bizi «ikinci ve üçüncü dünya ülkelerinin ittifakını baltalamak» (70) ile suçladıktan sonra, hiddetlenmeye ne gerek var? Bunları yazdıktan sonra Bulgaristan, Polonya gibi Sovyet sosyal-emperyalizminin güdümündeki ülkelerin Türkiye gibi yarı-sömürgeleri «eşit ilişkiler kurarak» soymasını alkışlamamak mümkün mü? Bulgaristan'la enerji «alışverişiyle» kurduğumuz «sıkı ittifakı» baltalamak kimin haddine. Aslında oportünistlerimiz bu konuda kendilerini «teorilerine» henüz tam manasıyla uyduramamışlardır. Onlara «3 Dünya Teorisi»ni biz öğreteceğimize, baş teorisyenlerine bakarak ders almaları, bu konudaki eksiklerini gidermeleri gerekiyor. Zira biz söyleyince bir bit yeniği var diye düşünüyor, nuh deyip peygamber demiyorlar.

«3 Dünya Teorisi»nin, iki süper devlet dışındaki emperyalist, kapitalist ülkelerdeki proletarya için devrimden vazgeçme, sınıf mücadelesini tatil etme anlamına gelen bu oportünist tezleri, bizim gibi yarı-sömürgelerde ehveni-şer emperyalizm tercihi yapmak; güçlü emperyalistlerin sömürsü baskısı ve denetimi yerine zayıf emperyalistlerin sömürü ve baskısını ve denetimini tercih etmek anlamına gelmektedir. Proletarya ve halk kitlelerine böyle bir görüşü hoş göstermek için elbette oportünist baylarımızın yaptığı gibi Marksizmle cilalamak gerekir.

Bu cilalamayı pak mahir bir şekilde yapan oportünistler, Avrupa emperyalistlerinin birliğini savunmakta, AET emperyalistlerinin ülkemizi yağmalamasına bir ses çıkarmamaktadırlar. Güçlü emperyalist-

lere karşı zayıf emperyalistleri birleştirmek için çöp-çatanlık yapmak gibi bir görevi Marksist-Leninistler hiçbir zaman üstlenmemişlerdir. Güçlülere karşı zayıf emperyalistlere akıl verme Marksist-Leninistlere düşmez. Bu bakımdan Marksist-Leninistler Avrupa emperyalistlerinin birleşmesini savunmak gibi bir görev üstlenmezler. Lenin daha 1915 yılında «Avrupa Birleşik Devletleri şiarını» eleştirirken, bunun çok önemli ekonomik muhtevası ve anlamı sorununun olduğuna işaret ediyor ve şöyle yazıyordu:

«Emperyalizmin ekonomik koşulları —sermaye ihracı ve dünyanın 'ileri' ve 'madeni' sömürgeci devletleri arasında paylaşılması— açısından, kapitalist düzende bir Avrupa Birleşik Devletleri ya imkânsızdır, ya da gerici bir şeydir.»⁽⁷¹⁾

Günümüzde bu meselenin ortaya çıkışı 1915 yılından farklı olmasına rağmen, öz itibarıyla herhangi bir değişiklik yoktur. Gelişmenin eşit oranda olmaması kanunu kapitalizmin mutlak kanunudur. Azami kâr peşinde koşma tekellerin tabiatındadır. Emperyalizm şartlarında tek tek devletlerin dümdüz bir çizgi gibi ekonomik gelişmesi olanak dışıdır. Bu, emperyalist devletler arasındaki çelişkilerin gelişimini önemli derecede etkiler. Lenin'in de belirttiği gibi «Kapitalizm de devrevi olarak bozulan dengeyi yeniden kurmanın yegane yolu sanayide buhranlar, siyasette savaştır.»⁽⁷²⁾

Bugün Avrupa emperyalistlerinin birliğini savunmak, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayali savunmak, gerici birşeyi savunmak demektir. Ancak bu emperyalist devletler ve özel olarakta Avrupalı emperyalistler arasında geçici anlaşmalara varılabileceğini reddetmek anlamına gelmez. Avrupa emperyalistleri bir süre için birleşebilirler, bu yönde çeşitli adımlar atabilirler, ancak bu birlik derin çelişkileri barındıran, sallantılı ve geçici bir birlik olabilir. AET'nin bugünkü durumundan bunu gözlemlemek mümkündür. Avrupa emperyalistlerinin böyle bir birliğe neden ihtiyaçları vardır? Ve böyle bir birlik ne

için kurulur? Mevcut şartlarda Avrupalı emperyalistler iki süper devletle boy ölçüşebilecek durumda değildirler ve iki süper devlete kıyasla ellerindeki nüfuz alanları hammadde kaynakları ve sermaye ihraç alanları daha dardır. Avrupalı emperyalistler arasında böyle bir birlik, iki süper devletle etki alanları, hammadde kaynakları ve sermaye ihraç alanları için rekabette daha güçlü olmak, daha fazla pay kapmak için mümkündür. Ayrıca böyle bir birlik, gelişen proletarya hareketini; sosyalizmi ezmek için mümkündür. Günümüzde iki süper devlete karşı Avrupalı emperyalistlerin birliğini savunmak işte bu nedenlerle Marksist-Leninistlerin görevi olamaz.

BİR SÜPER DEVLETE DAYANARAK DİĞERİNE KARŞI MÜCADELE EDİLEMEZ

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri NATO ve Amerika'nın Avrupa'daki varlığı konusunda da benzer bir siyaset izlemektedirler. Oportünistler her ne kadar baş düşman olarak iki süper devleti aldıklarını söylüyorlarsa da, pratikte izledikleri siyaset —dergilerini izleyince de görüleceği gibi— bir süper devleti; Rus sosyal-emperyalizmini baş düşman olarak aldıklarını göstermektedir. Onlar tüm siyasetlerini Rus sosyal-emperyalizminin saldırı tehlikesi üzerine inşa etmektedirler. Onlar dergilerine bakıldığında hemen sırtığı gibi, ülkemizin ABD emperyalizminin hegemonyası altında olduğu gerçeğini bir yana itmekte Amerikan emperyalizmine karşı mücadele gibi bir sorunları olmamaktadır. Onlar gözlerini «bağımsız» Türkiye'nin bağımsızlığına kasteden en büyük düşmanın saldırısına dikmiştir. Bu nedenle onlar bu «en tehlikeliye» karşı ABD emperyalizminin saflarına kaymaktadır. ABD emperyalizminin ülkemizdeki varlığını, hakimiyetini bir kenara itmenin, NATO'nun Yeni-Çarlara karşı birliğini savunmanın Amerika'nın Avrupa'daki varlığına karşı çıkmamanın başka bir anlamı olamaz. Buna Rus sosyal-emperyalizmine kar-

şı mücadelede, Amerikan emperyalizmine dayanmak denir. Fakat ABD emperyalizmine dayanarak, Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edilemez. Bir süper devlete karşı diğerine dayanarak «mücadele eden» oportünistlerin yaptığı sadece adi bir sahtekârlık ve sınıf işbirliğidir. Ne var ki, Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri samimiyetsizdir. Onlar Almanya Komünist Partisi (KPD) gibi «Alman halkının baş düşmanı Yeni çarlardır, esas darbe onlara vurulmalıdır» diye açıkça ilan etme cesaretine bile sahip değildirler. Bunu ancak saman altından su yürütür misali yapmaktadırlar.

Oportünistler bin dereden su getirerek bugün NATO'ya karşı çıkılmaması gerektiğini ileri sürüyorlar. Ve büyük bir «bilgelikle» Milli Demokratik Devrim zafere ulaşınca NATO'dan çıkılacağını haber veriyorlar. Oportünistler NATO'yu saldırgan bir pakt olarak görmüyorlar. Aksine onun saldırgan emperyaliste karşı koyan emperyalist «savunma paktı» olarak görüyorlar. Bu doğaldır, çünkü oportünist «3 Dünya Teorisi»nin baş teorisyenleri ABD emperyalizmini artık «fevkalade pasif» olarak değerlendiriyorlar. Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin bu görüşe katılmamaları «kıyamet günü» demektir. Onlar şunu yazıyorlar:

«NATO, dün olduğu gibi bugünde emperyalist bir paktır. Fakat aynı zamanda esas saldırgan emperyaliste karşı koyan bir paktır.» (78)

Oportünistler NATO'yu saldırgan bir pakt olarak nitelemekten dikkatle kaçınmaktadırlar. Ve bu kelimeyi ısrarla kullanmamaktadırlar. Buda onları hemen ele vermektedir. ABD emperyalizmi «fevkalade pasif», Avrupalı emperyalistler de «eşit»likçi, «müttefik» olduktan sonra NATO'nun saldırganlığı elbet kalmaz. Son tahlilde «sosyalizmin bir gücü» olur, fakat şimdilik başına «emperyalist» kelimesini eklemek daha «marksist» bir görünüm kazandırır. Eh bu durumda «esas saldırgan» karşı NATO'yu desteklemekten daha «marksist» bir siyaset düşünülebilir mi?

Bu sebeple oportünistler NATO generallerine öğüt ve taktik veriyorlar, onları yeni çarılara karşı yürek- lendirip, karşı koymaya davet ediyorlar. Aynı za- manda onlar ABD emperyalistlerinin —bu arada Av- rupa emperyalistlerinin de— silahlanmasını teşvik ediyor, olumlu bulunuyorlar. Bunların savaşa karşı mücadelesi ikiyüzlü aşağılık bir aldatmacadır. Şöy- le yazıyorlar:

«NATO yöneticileri bir durum (Sovyet teh- tidi —HB) karşısında iki tetbir düşünüyorlar: Birincisi, gerektiğinde nükleer silahları mutlaka kullanacaklarını ısrarla belirtmek, buna uygun hazırlıklar ve Sovyetleri buna inandırmak. İkinci- si ne yapıp yapıp klasik güçlerini artırmak... Şüphesiz bu, sosyal-emperyalizm karşısında ta- mamen teslimiyete kapılarak 'yumuşama' ninni- leriyle uyutulmayı kabullenmekten iyidir.» (7)

Nötron bombasına karşı hiç ses çıkarmayan oportünistlerin tavrı böylece daha iyi anlaşılır her- halde. ABD emperyalizminin hegemonyacı emelleri- nin, saldırı ve yayılma siyasetinin, halkları köleleş- tirme faaliyetlerinin bundan daha «marksistçe» sa- vunulmasının az bulunur olduğunu söylersek yanıl- mış olmayız.

NATO esas olarak ABD emperyalizminin güdü- münde emperyalist saldırgan askeri bir paktır. NATO içinde büyük çalkantılar olduğu, çelişkilerin derin-leşme istikametinde geliştiği ise bir gerçektir. Bu çelişkiler NATO bünyesinde çeşitli çatlaklar açmakta- dır. Bu durum NATO'nun zayıflamasına, eskiden oynadığı **oranda** saldırgan bir rol oynıyamamasına se- bep olmuştur. Fakat bu asla, onun saldırgan yönü kalmadığı, bir savunma paktına dönüştüğü anlamına gelmez.

Marksist-Leninistlerin NATO gibi bir süper dev- letin güdümündeki emperyalist saldırgan askeri bir paktı savunma, destekleme diye bir meseleleri ola- maz. Hele hele ABD emperyalizminin Avrupa'daki askeri varlığının devamını savunmak Avrupa'da sos-

yalizm davasına ihanet etmek anlamını taşır. Marksist-Leninistler Varşova paktı gibi, NATO'ya da karşı çıkar, bunları dağıtmak için mücadele ederler. Bunlardan birine karşı diğerini savunmak veya desteklemek, sınıf işbirliğinin, devrime ihanetin en açık ifadesidir. Marksist-Leninistlerin Türkiye'nin NATO' da kalmasını destekleme diye bir meseleleri olamaz. Marksist-Leninistler Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, Varşova paktına girmemesini savunurlar.

Oportünistler, Aydınlık'ın 80. sayısında iflaslarını sergileyen yazılarında «Yaşasın Marksizm-Leninizm» adlı yazımızın baştan aşağı çelişmelerle dolu olduğunu iddia ederek, sözümona bunların bazılarını sıralıyorlar. Sıraladıklarının birbiriyle çelişen bir yanı olmaması bir yana, bir tanesi özellikle dikkat çekici. Oportünistler yazımızdan çeliştiğini iddia ettikleri şu alıntılar yapıyorlar:

«Marksist-Leninistler, NATO ve VARŞOVA paktlarının her ikisine de karşı çıkarlar dağılmaları için mücadele ederler.» (75)

«NATO... eski saldırgan rolünü oynayacak güçte değildir. VARŞOVA paktına karşı savunma yönü önem kazanmıştır.» (76)

Okuduğumuzu anlamadığımızı yazan oportünistlerin «derin kavrayışlarına» hayran olmamak elde değil. Onların bu iki alıntının çeliştiğini iddia etmelerinin sebebi nedir? Gayet basit yukarda izah ettiğimiz gibi oportünistler NATO'nun artık saldırgan olmadığını savunma paktına dönüştüğünü ileri sürüyor, onun dağılmasının Sovyet sosyal-emperyalizmine yarayacağını söylüyor ve bugün NATO'ya karşı dağıtmak için değil, Varşova paktına karşı teslimiyetçi bir tutum almaması için «mücadele» ediyorlar. Onlar bu sebeple, bizim, NATO bugün eski saldırgan rolünü oynayacak güçte değildir sözümüzü kendi deyimleriyle cımbızlayarak, Marksist-Leninistler NATO ve Varşova paktlarının dağılması için mücadele ederler sözümüzle çeliştiğini iddia ediyorlar. Yani NATO eskisi kadar saldırgan bir rol oynayacak durumda değilse,

ona karşı çıkıp, dağıtmak için mücadele etmenin sözkonusu olamayacağını söylemek istiyorlar. Fakat böylesi «ince» yöntemlerinde modası geçti. NATO'yu savunabilmek için daha «ince» yöntemler gerek.

OPORTÜNİSTLER YURT SAVUNMASINDA HALKA DEĞİL, HAKİM SINIFLARA GÜVENİYORLAR

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin «yurt savunması» konusundaki görüşleri de onların sınıf işbirlikçisi tabiatlarına tamamen uygundur. Onlar arada bir halkın silahlanmasından bahsederek tezlerine «Marksist» bir görünüm kazandırmaya çalışsalarda, hakim sınıflarla, halkın çıkarlarını aynılaştırdıklarından dolayı bu sözlerinin sadece iki yüzlülük örneği olduğu görülmektedir.

Gittikçe artan yeni bir dünya savaşı tehlikesinin kaynağı iki süper devlet; ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmidir. Bugün savaş tehlikesine karşı mücadele etmek; savaş aleyhtarı güçleri tek cepheye toplamaya çalışmak, iki süper devlete karşı mücadeleye ve savaşa karşı hazırlığı savsaklamamak, dünya proletaryasının ve halklarının zaferinin gerekli ve en önemli şartlarından biridir. Bu mücadele dünya proletaryasının devrim mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır. Savaşa karşı mücadele hem somut olmalı, hem de zamanında örgütlenmelidir. Bu, savaşın kaynağı iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı mücadeleyi her yerde yürütmek anlamına gelir. Çünkü savaş tehlikesine karşı mücadele ve hazırlık savaşın kaynaklarına ve onların destekçi güçlerine karşı mücadele demektir; devrimin zaferi için mücadele demektir.

Bunlar ülkemiz açısından da geçerlilik ve gerçeklik taşımaktadır. Bugün ülkemizde savaşa karşı mücadelenin hedefi faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devlettir. Ülkemizde savaşa karşı mücadele ve hazırlık demek, iki süper devlete ve onların ülkemizde-

ki destekçi güçleri faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı mücadele etmek demektir. Bu mücadele de; yani savaşa karşı mücadele ve hazırlık görevinde kavranacak halka faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeledir. Uluslararası planda yürütülen mücadelenin kopmaz bir parçası olarak ülkemizde yürütülen savaşa karşı mücadele, Milli Demokratik Halk Devriminin zaferi için yürütülen mücadeleye sıkıca bağlıdır. Bu nedenle ülkemizde savaşa karşı mücadele yürütmek demek, iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele yürütmek demektir; Milli Demokratik Halk Devriminin zaferi için mücadele etmek demektir. İçinde bulunduğumuz somut şartlarda bu mücadele faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme demokratik halk iktidarını kurma mücadelesinde somutlaşmaktadır. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde yükselmeyen savaşa karşı mücadele ve hazırlık reformcu çizgide, sınıf işbirliği çizgisinde yürütülen bir mücadele ve hazırlık olur. Oportünistlerin yaptığı da budur. Onlar şunu yazıyorlar:

«Proletarya ise, bugün Yeni Çarlara karşı, silahlanma ihtiyacını ve savaşa karşı hazırlık meselesini döne döne ortaya getirmeli bu konudaki bağımsız talep ve eleştirilerini açıklamalıdır.»⁽⁷⁾

Görüldüğü gibi onların savaşa karşı hazırlık meselesinden anladıkları tek şey Yeni Çarlara karşı silahlanmak ve hazırlanmaktır. Onlar dil ucuyla bazen savaşın kaynağı iki süper devlet demelerine rağmen, aslında bir süper devleti görüyorlar; yani yeni çarları. Bu onların baş düşman olarak sadece Rus sosyal-emperyalizmini görmelerinin hem ifadesi, hem de sonucudur. Savaşa karşı mücadele ve hazırlık görevini, sadece Yeni Çarlara karşı mücadele ve hazırlık biçimine sokmak ve bunu savunmak devrimden vazgeçmek, bir süper devletin kuyruğunda gitmek, iğrenç bir sınıf işbirliği vaazetmek demektir. Zaten oportünistler buna uygun siyaset izliyor Yeni Çarla-

ra karşı «herkesle» birleşiyorlar. Onların dilindeki savaşın kaynağı iki süper devlettir sözü sadece bir süs, göz boyama aracıdır.

Onlar bu sınıf işbirlikçisi siyasetleriyle, Avrupalı emperyalistler gibi ABD emperyalistlerini de «son tahlilde sosyalizmin bir gücü» haline getirmekte, Amerikancı faşist diktatörlüğün iki süper devlete karşı bağımsız bir milli savunma siyaseti izleyeceği hayalini yaymakta, onların faşist niteliğini; komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının Amerikan emperyalizmine bağlı en işbirlikçi, en gerici, en şöven kesimlerinin temsilcileri olduğunu, savaşın kaynağı iki süper devlete destek veren bir siyaset izlediklerini gözlerden gizlemektedirler. Böylece oportünistler milli savunma konusunda ve savaşa karşı mücadele ve hazırlık meselesinde halkın gücüne değil, hakim sınıfların gücüne güvendiklerini, onların kanatlarının altına sığındıklarını göstermiş oluyorlar. Savaşa karşı mücadele ve hazırlığı; «yurt savunması» meselesini sadece Yeni Çarlara karşı ele almak, Amerikancı faşist diktatörlüğün çömezliğinden başka bir yere götürmez. Bu, hakim sınıfları, stratejik olarak devrim saflarında görmenin, onları anti-emperyalist cengaver olarak sunmanın mantıki sonucudur. Kaldı ki onlar işbirlikçi sınıfları anti-emperyalist gördüklerinden, lafları bir yana, Yeni Çarlara karşı da teslimiyetçidirler.

Oportünistlerimizin yurt savunması konusunda dertleri hiç eksik olmuyor ne yazık ki. Yeni Çarlara karşı «yurtsever» müttefikleri faşistler iktisadı bakımından cıs cıbil olduklarından, büyük buhranlarla cebelleştiklerinden, «ezeli düşmanlarına» el avuç açmak zorunda kalıyorlar. Oportünistlerimiz de «yurtsever» müttefiklerini elden kaçırmamak için emsali az bulunur akıllar verip, taktik çiziyorlar. «B'r de şu komünist bozgunculuk yapıp, ekonomiyi tahrip etmese, müttefikleri buhrandan kurtulacak» ve Yeni Çarlara karşı «bağımsızlık» bayraklarını kaldıracaklar. Oportünistler bu sebeple bize çömezliğini yaptıkları

hakim sınıfların çirkef ağzıyla saldırıyorlar. Ama ha-
la öğrenememişler: «it ürür, kervan yürür.»

Oportünistler hakim sınıflarla işbirliği siyaseti-
nin bir örtüsü olarak, milli savunma konusunda Di-
mitrov'a dayanmaya çalışıyorlar. «Yeni Çarlara kar-
şı» faşistleri silahlanmaya teşvik ediyor, onlara radar-
ları güçlendirme, 4. orduyu Yeni Çarlara karşı sev-
ketme, Rus sınırına mayın döşeme gibi, herbiri birbi-
rinden ayrı «cevher» olan öneriler sunuyorlar. Dimit-
rov ise 1936 yılında şunları belirtiyordu:

«... bugün iktidar, ülkenin gerçek savunması
için hiçbir garanti vermeyen ve devletin silahlı
kuvvetlerini emekçilere karşı kullanan burjuva
hükümetlerinin elinde olduğu için işçi sınıfı
partisi bu hükümetlerin aldığı savunma tet-
birleri için asla bir siyasi sorumluluk taşıya-
maz ve bundan dolayı hükümetin askeri-politi-
kasına ve askeri bütçesine bütünüyle karşı çı-
kar. Fakat somut durumlarda faşist saldırgan-
ların saldırısını zorlaştırmak için gerekli olan (ör-
neğin sınırların sağlamlaştırılması gibi) tek tek
askeri nitelikteki tetbirlerin oylanmasında ge-
rekçe göstererek çekimser kalınabilir. Aynı şe-
kilde, halkın savaş felaketinden korunması ya-
rarına olan, (Gaz korunakları, gaz maskeleri,
sağlık hizmetleri vs. gibi) tetbirlere olumlu oy
verilebilir ve bunlar desteklenebilir.» (78)

Kaldı ki Dimitrov'un burada sözünü ettiği hükü-
metler, o yıllarda savaş kundakçılarının uşaklarının
hükümetleri de değildir. Dimitrov'un burada sözünü
ettiği genel olarak burjuva hükümetlerdir. Oportü-
nistlerin hakim sınıfların «Yeni Çarlara karşı (!) si-
lahlanmasını istemesi milli savunma konusunda da
onların uşaklığını yaptıklarını kanıtlar. Bu daha ön-
ce belirttiğimiz, «uluslararası yeni ekonomik düzen»
tezinden; hakim sınıfları stratejik olarak devrim sa-
fında ele almaktan bağımsız birşey değildir.

Marksist-Leninistler «silahsızlanma»yı savunmu-
yorlar. Aksine faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper

devlete karşı, proletarya ve halk kitlelerinin silahlanmasını savunuyorlar ve bu uğurda mücadele ediyorlar. Milli savunmanın biricik teminatının halk silahlı kuvvetleri olduğunu söylüyorlar. Milli Savunma ve savaşa karşı mücadele ve hazırlık konusunda bunu esas alıyorlar. Oysa bu meseleler oportünistleri ilgilendirmiyor. Onlar bunun sadece utangaç bir dile lafını ediyorlar. Pratikte ise ordusuz generallerin şaklabanlılığıyla hakim sınıflara akıl veriyor, şunları yazıyorlar:

«Bugün proletarya, Yeni Çarlardan gelecek bir saldırıya karşı yurt savunması için silahlanmak gerektiğini belirtiyor. Bu talep her ne amaçla olursa olsun silahların sayısını artırmak ve silahlanmanın emekçi halk üzerindeki yükünü ağırlaştırmak isteği değildir. Talebin sınırları ve hedefi belirlenmiştir: 'Yeni Çarlara karşı'. Bu nedenle böyle bir talep ileri sürmek hükümetin milli savunma bütçesini artıran bir uygulanmasını veya herhangi bir silah tekeli ile yapılan anlaşmayı desteklemek anlamına gelmez.» (7)

Tam da oportünistlere has bir «incelik.» Oportünistler hakim sınıfların çıkarlarıyla halkın çıkarlarını özdeşleştirdiklerinden sinsi bir biçimde halkın silahlanmasına da karşı çıkıyorlar. Halkın silahlanma talebini sadece «Yeni Çarlara karşı» sınırlıyorlar. Hayır baylar, halkımızın silahlanma talebi, sadece Yeni Çarlara karşı değildir. Aynı zamanda ABD emperyalizmine, faşistlere ve sosyal-faşistlere de karşıdır. Ancak böyle bir silahlanma ülkemizin bağımsızlığını sağlayabilir, halk demokrasisini kurabilir. Gerisi sadece yalan ve sahtekârlıktır. Sizin gibi ödelek burjuvalar, sadece «Yeni Çarlara karşı» yönelmediği, bunla sınırlanmadığı gerekçesiyle böyle bir silahlanmaya karşı çıktığında çeşitli milliyetlerden halkımızın yapacağı şey sadece tepeleyip geçmek olacaktır.

Birde meseleye başka açıdan bakalım. Oportünistler hem hakim sınıflara Yeni Çarlara karşı silahlanın diyorlar, hem de «hükümetin milli savunma

bütçesini artıran bir uygulamasını veya herhangi bir silah tekeli ile yapılan anlaşmayı desteklemek anlamına gelmez» diyorlar. Bu sözler sahtekârlık değeri bakımından on para etmez. Hükümetin silahlanmasını destekleyen, onun askeri bütçesini artırmasında, silah tekelleriyle anlaşmasını da desteklemek zorundadır. Tabi tek şartla «Yeni Çarlara karşı olmak.» Yeni Çarlara karşı nutuklar faşistlerin sabah akşam tekrarladıkları bir şeydir. Amerikan silah tekelleri de maşallah «Yeni Çarlara karşı» yarışıyorlar. Ülkemizin bağımsızlığının «gülü» NATO üslerinin radarları ise hiç durmadan «Yeni Çarlara karşı» çalışıyor. Hedefi, sınırı belli olduktan sonra, tüm bunlara karşı çıkmak mümkün mü?

Opörtünistler sahte bağımsızlık sözleriyle çocukları bile kandıramazlar. Evet baylar, herhangi bir silah tekeliyle değil ama, Rus sosyal-emperyalistlerinin dışında silah tüccarlarıyla yapılan anlaşmaları, hükümetin askeri bütçesini onaylamak zorundasınız. Çünkü bu bütçeye bütünüyle karşı çıkmıyorsunuz. Ve utanmadan Dimitrov'u tahrif ediyorsunuz.

«Proletarya milli savunma bütçesine, emekçiler üzerindeki yük açısından ve somut olarak bu bütçenin 'Yeni Çarlara karşı yurt savunmasına' uygun olmayan yönleri açısından karşı çıkar.»⁽⁸⁾ demenin başka hiçbir anlamı yoktur. Bir kere hakim sınıfların askeri bütçesi milli savunma bütçesi değildir. İkincisi dünyanın hangi köşesinde görülmüş ki hakim sınıflar «savunma» giderlerini halkın sırtına yüklemesinler. Ülkemizde bile 'vakıf'lara halktan yardım topluyarak, sözümona «milli savunmamızı güçlendiriyorlar.» Tabi bu işin sadece görünürdeki basit bir yönü. Hakim sınıflar opörtünistlerimizin talimatına uyupta «Yeni Çarlara karşı» silahlansalar, böyle bir silahlanmanın halka karşı kullanılmıyacağıının garantisi nerededir? Veya «Yeni Çarlara karşı» kullanılacağıının garantisi nerededir? Hakim sınıfların ülkemizi savunacağıının garantisi var mı? Asla. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfından ülkeyi sa-

vunmasını beklemek, halkı silahsızlandırmak, kandırmak demektir. Komprador kapitalistlerin, toprakağaları sınıfının ordusunun halka saldırmayacağını garanti var mı? Asla. Halkımız hakim sınıfların ordusunun niteliğini ve rolünü, her günkü mücadeleler içinde görüyor, kavıyor. İşte bu nedenle Marksist-Leninistler komprador-parton ağa devletinin ve onun hükümetlerinin askeri politikasına ve askeri bütçesine **bütünüyle** karşı çıkarlar. Oportünist baylarımızı sadece emekçilere binen yük açısından ve Yeni Çarlara karşı olmayan yönleri açısından karşı çıkarlar. Yani esas olarak desteklerler. Çünkü onların esas kriteri «Yeni Çarlara karşı» olmaktadır. ABD emperyalizminin hegemonyası altındaki ülkemizde hakim sınıfların askeri bütçelerinin, büyük ölçüde «Yeni Çarlara karşı olmak» kriterine uygunluk gösterdiği su götürmez bir gerçektir. Komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının silahlanmasının, halka karşı da bir yönü vardır. Ve bu da onlar açısından çok büyük öneme sahiptir. Hakim sınıflar isterse en şarlatanca —oportünistlerden öğrendikleri gibi— nutuklarla sadece Yeni Çarlara karşı silahlandıklarını söyleyip, yemin verseler, oportünistleri kandırabilirler ama, Marksist-Leninistleri ve halkımızı asla. Çünkü hakim sınıfların silahları halka çevirmeyeceklerinin hiçbir garantisi yoktur ve olamaz. Bu kan pahasına kazanılmış bir tecrübedir. Marksist-Leninistler yurt savunması konusunda sadece, halka karşı hiçbir yönü olmadığını garanti olan ve halkın yararı olan tetbirleri destekler ve talep ederler. Bu nedenle komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının silahlanmasını talep etmek Marksist-Leninistlere düşen bir görev değildir.

Oportünistlerin Yeni Çarlara karşı radar dinleme sisteminin güçlendirilmesi, Rus sınırına mayın döşemesi, 4. ordunun Yeni Çarlara karşı sevki Yeni Çarlara karşı hakim sınıfların halk savaşı taktiği uygulaması (ki en mükemmel, eşi emsali bulunmaz olan talep budur) (!) gibi taleplerine gelince, Marksist-Le-

ninistler hakim sınıflara akıl verme görevini asla üstlenmezler, hele hele ABD emperyalistlerinin yedeğinde Yeni Çarlara karşı savaş çıgıkları atmazlar. Hakim sınıfların alacağı böyle tek tek askeri nitelikteki tetbirler karşısında Marksist-Leninistler Dimitrov yol-daşın belirttiği gibi çekimser kalırlar. Marksist-Leninistler ancak tümüyle halkın yararına olan bazı tetbirleri, sığınak inşası, gaz maskesi, sağlık hizmeti vb. desteklerler. Marksist-Leninistler hakim sınıfların askeri bütçesine, «silahsızlanma» şiarı altında karşı çıkmazlar. Bu bütçenin savaşın kaynağı güçlere karşı; yani iki süper devlete karşı ülkenin görünüşteki bağımsızlığının, başka bir deyişle devlet bağımsızlığının savunulmasında dahi hiçbir garanti ortaya koyma vasfına sahip olmadığı ve olamayacağı için, halka karşı yönü olduğu için karşı çıkarlar. Böyle bir bütçeye, savaşa karşı mücadele ve hazırlık faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele demek olduğu için ve bu mücadelenin bugün faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde yürütülmesi gerektiği için; hakim sınıfların askeri bütçesinin ise böyle rol ve fonksiyonu olmadığı ve olamayacağı için karşı çıkarlar. Onlar «silahsızlama» çıgıklarını ellerinin tersiyle iter ve proletarya ve halk kitlelerinin faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı silahlanmasını talep eder, savunur ve desteklerler. Marksist-Leninistler bunu gerçekleştirmek için mücadele ederler.

Oportünistlerin ordu konusundaki tutumlarıda, sınıf işbirliği siyasetlerini net bir şekilde gözler önüne sermektedir. Onlar açıkça devletin en temel unsuru olan orduyu dağıtma diye bir meseleleri olmadığını; yani hakim sınıfların devletini parçalamaktan, kısacası devrimden vazgeçtiklerini yazıyorlar. Sonra da ukala bir pişkinlikle sınıf işbirlikçisi kim diye etraflarına bakınıyorlar.

«... proleter devrimcilerin bugünkü siyaseti, ordunun parçalanması ve zayıflatılması amacını taşıma-

yor»⁽⁸¹⁾ diye yazanlar başka yere değil, ancak aynaya baktıklarında sınıf işbirlikçilerini görebilirler.

Aslında oportünistlerin bu sözlerinin eleştirmeye degecek hiçbir yanı yoktur. Çünkü bu sözleri onların «yurt savunması» çığırkanlığının gerçek anlamını zaten açıkça ortaya koyuyor. Yurt savunmasında halkın gücüne güveniyoruz» sözlerinin ne kadar sahte olduğu görülüyor. «Yaşasın Marksizm-Leninizm» adlı yazımızda komprador burjuvazi ve toprakağası sınıfının çıkarlarını proletarya ve halk kitlelerinin çıkarlarıyla özdeşleştiren bu oportünistlerin, hakim sınıflarla, halk sınıflarını aynı sınıfın farklı fikirlere sahip mensupları gibi göstermelerini eleştirirken, onların sınıf kardeşlerinin iktidarını yıkmayacak kadar bilinçli olduklarını yazmıştık. Yukarda ordu konusunda yazdıkları, bu tespitimizin ne kadar doğru olduğunu göstermektedir. Ordu oportünistlerin sınıf kardeşlerinin bir «savunma» aracı olduğuna göre, onu parçalama zayıflatma diye bir görev oportünistlerimiz için kabul edilemez birşeydir elbette.

Oportünistlerin, eleştirilmeye değmiyecek, ama teşhir edilmeye değer başka bir «müstesna» tezleri de şöyle:

«Türkiye'nin bütün savunma stratejisi ve planları ile ordunun silahlanması ve eğitimi bu anlayış (halk savaşı anlayışı —HB) temelinde kökten değiştirilmelidir. Türkiye silah bakımından üstün düşman kuvvetlerine karşı, tüm halkı seferber ederek ve tüm halkın silahlanmasına dayanarak yürüteceği topyekün bir savaşıla zafere ulaşabilir.» (abç) ⁽⁸²⁾

Laf cambazlığında ustasınız ama çekirge misali fazla ömrünüz yok. Kimdir bu Türkiye? Tüm halkı seferber eden, ona dayanan bu Türkiye neyin nesidir? Daha öncede göstermiştik. Oportünistler tezlerini daha «marksist» gösterebilmek için, hakim sınıflar; iktidar diyemiyorlar, onun yerine «Türkiye» kelimesini kullanıyorlar. Ve görüldüğü gibi «halk savaşı taktiklerini» kıymetli mütteliklerine öğretmeye

çalışıyorlar. Hayaller yayıp uşak ruhlu sınıf işbirliği siyasetlerini hakim kılmaya çalışıyorlar. Halkı seferber etme, ona dayanma, saldırgana karşı halk savaşı uygulama meselesini de müttefikleri işbirlikçi generalere; komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının omuzlarına yıktıktan sonra hala «proleter devrimci» tabelasıyla geziniyorlar. Öyle ya, baylarımız bu işleri yapamaz ama, «parlak stratejiler» çizmekte, saray entrikaları çevirmekte ustadırlar. Ama proletaryanın böyle aldatmacalara karnı toktur. O, saldırıya karşı en önde savaşıacaktır. O, halkı seferber etmeyi işbirlikçi hakim sınıflardan asla beklemeyecektir. Mücadeleyi açık veya gizli sinsi metodlarla baltalamaya girişenleri ezip geçecektir.

Bu nedenle proletarya partisi emperyalist bir saldırıya karşı hakim sınıfların gücüne değil, halkın gücüne güvenecek, azimli ve kararlılıkla savaşarak mücadelenin önderi olacak, tüm halkı hakim sınıfların «seferber etmesini» beklemeyerek, kendi seferber edecek etrafında birleştirecek ve halka dayanarak Halk Savaşı stratejisini uygulayarak düşmanları altedecektir. Halk Savaşı stratejisi, emperyalistlerin, onların işbirlikçilerinin uygulayabilecekleri bir strateji değildir, sadece halkın uygulayabileceği ve düşmanlarını mezara gömmeye yenilmez bir silah olan stratejidir.

Birde kısaca oportünistlerin orduyu dağıtmama, zayıflatmama biçimindeki sınıf işbirlikçisi tezlerini doğru göstermek ve «milli bağımsızlık mücadelesini demokrasi mücadelesiyle birleştiriyoruz» ikiyüzlü yalanını daha mükemmel hale getirmek için Dimitrov yoldaştan yaptıkları alıntıya değinelim. Dimitrov yoldaş şunları belirtiyor:

«Kendi halkını ve ülkesini faşist köleliğe karşı faal bir şekilde korumanın samimi bir tarafı olarak işçi sınıfı, kendi ülkesinin savunulması meselesini, işçilerin ve köylülerin demokratik haklarının genişletilmesi ve hayati menfaatlerinin korunması talepleriyle en sıkı bir şekilde birleştirmelidir. İşçi sınıfı ancak rejimin demokrat-

laşması, ordunun demokratlaşması, faşist ve diğer gerici unsurlardan arınması ve işçi köylü kitlelerinin en acil taleplerinin yerine getirilmesiyle, halkın faşist bir saldırıya karşı savunma yeteneğini güçlendirebileceği gerçeğinden hareket etmektedir.» (83)

Bu sözler oportünistleri haklı çıkarmaya değil, olsa olsa mahkûm etmeye yarar. Rejimin demokratlaşması hakim sınıflara kucak açmakla, onları devrim safalarında ilan etmekle, orduyu parçalamama vaazlarıyla olmaz. Çünkü demokratlaşmanın önündeki engeller bizzat, komprador kapitalistler, toprak ağaları sınıfıdır. Rejimin demokratlaşması için mücadele etmek demek, bu sınıflara karşı mücadele etmek demektir. Bugün faşizme, sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi bayrağını yükseltmek demektir. İşçilerin köylülerin en acil demokratik talepleri Demokratik Halk İktidarının bayrağında yazmaktadır. Savaşa karşı mücadele ve hazırlıkta, ülkenin emperyalist saldırganlara karşı savunulmasında komprador burjuvazi, toprak ağası sınıfı ve onların hükümetleri acz içindedirler ve bu onlardan beklenemez. Çünkü bizzat onlar, savaş kaynağı güçlerin destekçisidirler. Savaşa karşı mücadele ve hazırlık görevini gerçekten yerine getirebilecek, emperyalist saldırıya karşı ülkeyi gerçekten savunabilecek yegane iktidar Demokratik Halk İktidarıdır. Bu sebeple bugün savaşa karşı mücadele ve hazırlık görevinde kavrayacağımız halka, faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesidir. Ve yine bu sebeple bugün faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesi temelinde yürütülmeyen savaşa karşı mücadele ve hazırlık, ikiyüzlü bir aldatmacadan, adi ve haince bir sınıf işbirliğinden öteye gidemez.

III

OPORTÜNİZMİ REDDEDELİM, MARKSİZM-LENİNİZMİN BAYRAĞI ALTINDA BİRLEŞELİM

Aydınlık-Halkın Sesi oportünist mihrakının sınıf işbirliği siyaseti, gelip geçici, tesadüfi bir olgu değildir. Çünkü bu siyaset oportünist «3 Dünya Teorisi»nden kaynaklanmakta ve bu «teori»nin üzerinde yükselmektedir. Bu oportünist akım sadece bizim ülkemize özgü de değildir, uluslararası bir nitelik taşımaktadır. Aydınlık-Halkın Sesi oportünist mihrakı uluslararası yeni Kruşçevci akımın ülkemizdeki temsilciliğini yapmaktadır.

Yeni Kruşçevci akım ve onun ülkemizdeki temsilcileri Marksizmin temelini, yani sınıf mücadelesi öğretisine saldırmaktadırlar. Onlar Marksizm-Leninizmi gözden düşürmek için ne gerekirse yapmaktadırlar. Uluslararası oportünist akımın ve ülkemizdeki temsilcilerinin devrim ve sosyalizm aleyhtarı tezleri bir bütünlük taşımaktadır. Bu sınıf mücadelesinin tüm alanlarında kendisini göstermektedir. Aydınlık-Halkın Sesi mihrakının, yukarıda incelediğimiz tezlerini kısaca özetlersek, bu akım, sömürge ve bağımlı ülkeler hakim sınıflarının milli ekonomiyi geliştirerek, çeşitli reformlarla, emperyalist, sosyal-emperyalist sistemden kopacağını, «eşit, adil, sömürsüz uluslararası yeni ekonomik düzen» kuracağını, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının devrimin temel gücü ve itici güçlerinden olduğunu, iki süper devlet dışındaki emperyalistlerin azami kâr amacından vazgeçerek, eşit ilişki kurmaya yöneldiğini, bunların devrimin müttefiki haline geldiğini, bu emperyalistlerin birleşmesi gerektiğini savunmakta, NATO'nun savunma paktına dönüştüğünü, söyleyerek, dağılmasına karşı çıkmakta, «en tehlikeli» yaftasıyla Yeni Çarları baş düşman tespit ederek, «fevkalade pasif» (!) ABD emperyalizminin yardakçılığını yapmaktadır. Oportünistler tüm palavralarına rağmen Rus sosyal-em-

peryalizmine karşıda teslimiyetçidirler. Çünkü halkın değil, hakim sınıfların gücüne dayanmaktadırlar. Bunlar her alanda hakim sınıfların kanatları altında yer almakta, kaderlerini hakim sınıfların kadere bağlamaktadırlar.

Ana noktalarda toparlarsak; Aydınlık-Halkın Sesi oportünist mihrakı, «3 dünya teorisi»ne uygun olarak, ekonomide hakim sınıfların ekonomik istikrarını savunmakta, siyasette işbirlikçi hakim sınıflarla sınıf işbirliğini, askeri alanda hakim sınıfların ordusuna bel bağlamayı, onu dağıtmamayı, uluslararası planda emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin sömürü ve baskısının devamının aracı olan «uluslararası yeni ekonomik düzen» tezini savunmakta, devrim yerine reformu geçirmektedir.

Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerinin tüm bu özellikleri «3 Dünya Teorisi»ne tamamen uygundur. Onlar diğer ülkelerdeki kafadarlarıyla birlikte, devrimi, sosyalizmi boğmaya, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin hakimiyetini sağlamlaştırmaya uluslararası Marksist-Leninist hareketi tasfiye etmeye hizmet eden karşı-devrimci nitelikteki «teori»lerini şevkle uygulamaya koyulmuşlardır. Ülkemizde, kitleleri hakim sınıfların kuyruğuna takma, devrimci olan her şeyi karalama, yoketme, hakim sınıflara hedef göstererek Marksist-Leninist hareketi boğazlatma gayreti içinde olan Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri, bu konuda her geçen gün daha ileri adımlar atmaktadırlar. Onlar ideolojik kargaşa yaratıp uşak ruhlu sınıf işbirliği siyasetlerini hakim kılmaya yeltendiler. Fakat Marksist-Leninist hareketin kararlı ilkeli tutumu, doğru ve berrak siyaseti iştahlarını kursaklarında bıraktı. Bugün tam bir şaşkınlık ve iflas içindedirler. Bu durum onların oportünizmin dipsiz kuyusunun daha da derinliklerine batmalarına sebep olmakta, hırçınlaştırmaktadır. Bu sebeple onlar yalan, dolan ve tahrifatı koyulaştırmakta, Marksist-Leninistlere en iğrenç yöntemlerle saldırmaktadırlar. Çeşitli ülkelerdeki kafadarlarının durumu da, bu baylarınkinden farklı değildir. Başında Enver Hoca yoldaş

bulunan AEP ve diğ er Marksist-Leninist partiler ve hareketler, uluslararası oportünist akımın devrim, sosyalizm aleyhtarı ç abalarını aç ığ a ç ıkarmış , uluslararası Marksist-Leninist hareketi bölme, tasfiye etme faaliyetlerini mahkûm etmiş , ideolojik üstünlüklerini ispatlamış lardır. Yeni Kruş ç evci akımın ve ülkemizdeki temsilcilerinin sonu ş imdiden görünmektedir. Fakat Marksist-Leninist saflarda rehavete yer yoktur. Uluslararası oportünist akıma karşı mücadeleyi daha da yoğunlaşt ırmak, ısrarla, sonuna kadar sürdürmek kesin bir zorunluluktur.

Vardıkları nokta, Aydınlık-Halkın Sesi oportünistlerine karşı mücadelenin önemini kesin bir şekilde gözler önüne sermektedir. Bu mücadele asla küçümsenmemeli, ihmal edilmemeli, aksine azimle, ısrarlı bir biçimde sürdürülmelidir.

Marksist-Leninist hareket, faşizme, sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi bayrağını daha da yükseltmeye, her türden oportünist akımı yere ç almaya kararlıdır. Marksist-Leninist hareket proletarya partisini oluşturma yolunda sağlam temeller üzerinde, emin ve kararlı adımlarla ilerlemektedir.

Tüm proleter devrimciler, Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki bugünkü mücadelede Marksizm-Leninizm bayrağı altında saf tutmalı; oportünizmi, oportünist «3 Dünya Teorisi»ni reddetmede cesur olmalıdırlar. Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki bugünkü mücadelede, orta bir yerde durmanın, kayıtsız kalmanın, oportünizmi açık bir biçimde mahkûm etmede cesaretsiz davranmanın ve bu görevi savsaklamanın proleter devrimcilikle, halka ve onun devrim davasına sorumluluk duymakla bağdaş ır hiçbir yanı yoktur ve olamaz. Böylesi tavırlar ancak oportünizme hizmet edebilir. Oportünizmi reddetmede, Marksizm-Leninizm bayrağı altında saf tutmada cesaretsizlik, oportünizmin etkilerinin bir sonucu ve göstergesidir. Bu kırılmadan emin ve sağlam adımlarla ilerleme mümkün olamaz. O halde oportünizmin tüm etkilerini yerle bir edelim, Marksizm-Leninizmin bayrağı altında birleşelim!

Ekim 1977

— NOTLAR —

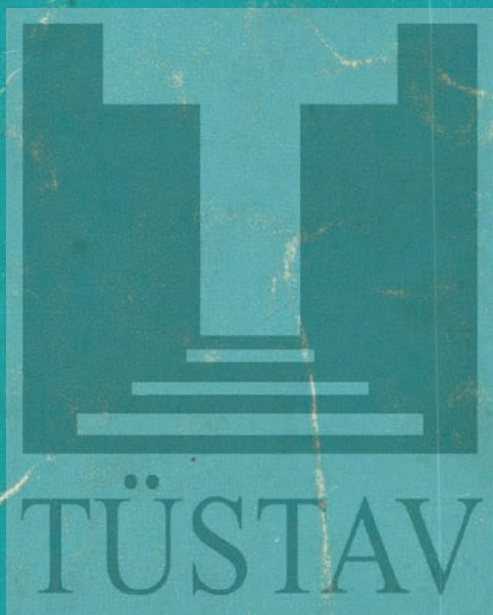
- 1 — İbrahim Kaypakkaya, Yazılar, s. 288, Proleter Yol Yayınları.
- 2 — Halkın Sesi, sayı 98.
- 3 — Halkın Sesi, sayı 31.
- 4 — Sovyetler Birliği ile Azgelişmiş Ülkeler Arasında Ekonomik İşbirliği, Gerçek Yayınları 1965, sayfa 66.
- 5 — A.g.e sayfa 72, 73.
- 6 — A.g.e sayfa 73.
- 7 — A.g.e sayfa 74.
- 8 — A.g.e sayfa 75.
- 9 — Halkın Sesi, sayı 98.
- 10 — S.B. ile Azgelişmiş Ülkeler Arasında Ekonomik İşbirliği, sayfa 87.
- 11 — Bak. Halkın Sesi, sayı 98.
- 12 — Halkın Sesi, sayı: 98.
- 13 — Halkın Sesi, sayı 26.
- 14 — Halkın Sesi, sayı 72.
- 15 — Halkın Sesi, sayı 72.
- 16 — Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Ant Yayınları, s. 139 - 140, birinci baskı.
- 17 — Bak. Toplum ve Bilim dergisi, sayı 1.
- 18 — Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, H. Yolu Yayınları, s. 33.
- 19 — Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Sol Yayınları, s. 43 - 44.
- 20 — Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, s. 41 - 42.
- 21 — Aydınlık, sayı 80.
- 22 — Aydınlık, sayı 57.
- 23 — Aydınlık, sayı 63.
- 24 — Aydınlık, sayı 78.
- 25 — Aydınlık, sayı 78.
- 26 — Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, sayfa 148.
- 27 — A.g.e s. 149.
- 28 — A.g.e s. 150.
- 29 — A.g.e s. 150.
- 30 — A.g.e s. 151.
- 31 — Aydınlık, sayı 78.
- 32 — Ulusların Kendi kaderlerini Tayin Hakkı, s. 221. Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine, s. 202.
- 33 — Aydınlık, sayı 80.
- 34 — Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, s. 216.
- 35 — A.g.e s. 216.
- 36 — Gerekli Düzeltmeler, Stalin, Bak. Halkın Sesi, sayı 80.

- 37 — Aydınlık, sayı 80.
38 — Aydınlık, sayı 80.
39 — Leninizmin Esasları, s. 36, Odak Yayınları.
40 — Bak. Halkın Sesi, sayı 119.
41 — Gerekli Düzeltmeler, HS. sayı 80.
42 — A.g.y
43 — Leninizmin Esasları s. 35 - 36.
44 — Leninizmin Esasları, s. 37.
45 — Leninizmin Esasları, s. 36.
46 — Leninizmin Esasları, s. 36.
47 — Leninizmin Esasları, s. 36.
48 — Halkın Sesi, sayı 119.
49 — Bak. Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, s. 148.
50 — Emperyalizm, s. 139, Günce Yayınları.
51 — Halkın Sesi, sayı 119.
52 — Son Yazılar, s. 99, Sol Yayınları.
53 — Seçme Eserler, cilt IV, s. 132.
54 — Halkın Sesi, sayı 119.
55 — Aydınlık, sayı 80.
56 — Aydınlık, sayı 57.
57 — Aydınlık, sayı 78.
58 — Halkın Sesi, sayı 26.
59 — Aydınlık, sayı 78.
60 — Aydınlık, sayı 78.
61 — Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine, s. 196, Ser Yayınları.
62 — A.g.e, s. 197.
63 — Aydınlık, sayı 78.
64 — Halkın Sesi, sayı 26.
65 — Bak. Aydınlık, sayı 78.
66 — Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s. 139.
67 — Aydınlık, sayı 80.
68 — Aydınlık, sayı 80.
69 — Bak. Yaşasın Marksizm-Leninizm, HB. özel sayı 1
70 — Bak. Aydınlık, sayı 80.
71 — Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s. 138.
72 — A.g.e, s. 140.
73 — Aydınlık, sayı 72.
74 — Halkın Sesi, sayı 40.
75 — Yaşasın Marksizm-Leninizm, HB özel sayı 1.
76 — A.g.y
77 — Aydınlık, sayı 72.
78 — Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe, s. 198.
79 — Aydınlık, sayı 72.
80 — Aydınlık, sayı 72.
81 — Aydınlık, sayı 72.
82 — Aydınlık, sayı 72.
83 — Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe, s. 197.

TÜSTAV

12,5 Lira

B